ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\R\Romany Perry Rhodan\Romany_Perry_Rhodan_11-Anton_Uwe-Naprogramovany_atentatnik.PDB

PDB Name: Romany_Perry_Rhodan_011-Anton_U
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.9.2003
Modification Date: 6.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Romány Perry Rhodan 11

UWE ANTON

NAPROGRAMOVANÝ ATENTÁTNÍK

l.

Wla Ruppetův původ se ztrácí v temnotách dějin. Řada pramenů poukazuje na to, že se vůbec nenarodil na Zemi, nýbrž jako Alw Teppur na koloniálním světě Nembaru; jiní historikové zastávají názor, že sice ze Země pochází, avšak jméno, pod nímž se stal známým, je pouze anagram, který snad poukazuje na jeho skutečný původ.
Nad jakoukoli pochybnost je však jasné, že Ruppet byl příslušníkem - a po smrti svého předchůdce Rudigy Kardeho vůdcem - sekty Expandere universalis, jež si vytkla za cíl osídlit celou Galaxii lidmi. Takový názor se ani ve 24. století neslučoval s oficiálním postojem Solárního impéria, a tak není divu, že členové tohoto náboženského a konzervativního společenství prodali roku 2392 veškerý svůj majetek, zakoupili loď, která byla jen stěží schopna letu, vybavili ji vším, o čem si mysleli, že budou potřebovat k založení kolonie, pojmenovali ji po Ruppetovi a vyrazili nazdařbůh hledat planetu, kterou pokřtili stejným jménem.
Mikail Tyssen Kais (vyd.), Encyclopaedia Universalia, podle hesla Ruppet, Wla, nakladatelství HDS, Nembar, 3000 a násl.

Nerval Rodrik
Spíš taková skromná demonstrace

Situace se nezadržitelně vyhrocovala.
Na velkém náměstí v centru Ruppet City, k němuž se paprskovitě sbíhalo šest bulvárů, se nárazová pole zhroutila pod přívalem davu. Možná je pořádkové síly pro jistotu vypojily, aby demonstranti nakonec ještě nevběhli do energetických polí a nezranili se, nebo se dokonce nezabili. V sektoru l, tedy v historickém jádru města, byly pouze jednoúrovňové, pozemní komunikace. Proto byl tento obvod také tak často a s oblibou využíván pro demonstrace. Co by demonstrantům, kteří chtěli na sebe upozornit už svým počtem, bylo platné, kdyby táhli přes první na čtvrtou úroveň a ze vzduchu by je nebylo ani vidět?
Nerval Rodrik sledoval masy Ruppeťanů, jak se k sobě nezadržitelně přibližují. Připomínaly mu ničivou, bahnitou povodeň, asi jako když se protrhne hráz.
"Netušil jsem, že je jich tolik," řekl si spíš pro sebe.
"Zhruba sto dvacet tisíc demonstrantů na jedné straně a sto třicet tisíc na druhé," prohodil pilot, když se krátce podíval na panel. "Spíš taková skromná demonstrace. Ovšem spontánní. Zajímalo by mě, jak k ní vůbec došlo. Ani jedna ze stran k ní určitě nevyzývala. No nic, už jsme zažili horší věci."
Rodrik to chápal jako skrytou výčitku. Co ty víš? chtěl mu ten muž říct. Celý den dřepíš na prdeli v obrovský kanceláři, ale my jsme tady venku na frontě a máme pořád co dělat s konvertity a imperialisty a jinými živly.
Tázavě pohlédl na svého náměstka. Didjeh Fohrtuhn pokrčil rameny a div mu nepopraskaly švy saka. "Pořádkové síly to berou úplně jinak než my. My přece nikdy nevylezeme z kanceláře. Vidíme vždycky jen čísla a statistiky," potvrdil nepřímo pilotova slova. "Pořádnou představu máme, jen když to vidíme. A mám-li být naprosto upřímný - pořád si ještě nedokážu vysvětlit, proč chcete něco takového bezpodmínečně vidět."
"To by vás snad mělo napadnout," odvětil stroze Rodrik. Jestliže náměstkovi dovolí, aby ho káral před pilotem, může rovnou podat demisi. "Vzhledem k chystané státní návštěvě představuje taková demonstrace bezpečnostní riziko, které vláda nemůže v žádném případě podstoupit."
Že by Fohrtuhnovi v poslední době změkl mozek? Jeho přítomnost se mu absolutně nehodila. Ale kontakt se ozval tak náhle, že nemohl dlouho plánovaný společný inspekční let odmítnout, aniž by oprávněně nevzbudil podezření. A teď ještě do toho tahle nepovolená demonstrace. I když... na druhou stranu mu snad poskytne možnost, jak se nenápadně od Fohrtuhna oddělit. "Můžete zapnout zvuk?" obrátil se na pilota.

"Ovšem, pane ministře. Žádný problém, pane," odvětil muž servilně, zřejmě vycítil Rodrikovu podrážděnost. Rychle stiskl tlačítko, zatímco kluzák opisoval široký oblouk nad centrem. Kabinu antigravitačního vznášedla okamžitě zaplavil takový hluk, až jim zaléhalo v uších. "Ztlumte to!" zařval Nerval.
Pilot uposlechl a snížil zvuk na jakž takž snesitelnou hladinu. Teď Rodrik rozuměl, co skandují. "Rhódáán! Rhódáán! Rhódáán!" vyvolávali jedni protáhle, zatímco druzí na ně poštěkávali: "Wla! Wla! Wla!"
"Kdy se srazí?" zeptal se Rodrik nevrle. "A proč jste, krucinálfagot, vypnuli energetický štít, který je odděloval?"
Než mu Fohrtuhn nebo pilot stačili odpovědět, bleskl výstřel. Vyšel z energetické zbraně, ale paprsek ve výšce, ve které kluzák kroužil, ztratil natolik na intenzitě, že leda tak poškrábal plášť. Kluzák byl pozemské výroby a byl mnohem lepší než domácí modely. Takových strojů létalo na Ruppetu jen málo a většinu jich měla k dispozici vláda.
Masy tam dole ožily. Policejní jednotky, které se zatím nepokoušely zabránit střetu a držely se nenápadně v pozadí, nyní zasáhly a probíjely se davy. Pokoušely se dostat střelce. Držení zbraní bylo na Ruppetu přísně zakázáno. Pokud ho zatknou, hrozí mu doživotní vězení. Zničení životaschopného rozmnožování odporovalo všemu, co Karde učil a Ruppet uskutečnil, a proto se nemilosrdně postihovalo.
Rodrik byl přesvědčen, že výstřel vyšel z řad imperialistů, i když se u nich, aspoň podle skandování, jednalo hlavně nebo výlučně o rhodanisty. Požadovali připojení k Solárnímu impériu a byli ve volbě prostředků podstatně zdrženlivější než ti, kteří dávali přednost Carsualskému svazu nebo Impériu Dabrifa.
Zatraceně, myslel si Rodrik. Vše nasvědčovalo tomu, že demonstrace přeroste ve výbuch násilí, což ohrožovalo jeho cíl. Ale nehodlal se ještě vzdát. "Jdeme dolů!" rozkázal. "Toho chlapa chci chytit osobně."
"Ale, pane...," zaprotestoval Didjeh Fohrtuhn. "Nemůžete přece..."
Rodrik na něj stroze pohlédl a Fohrtuhn rázem zmlkl. Státní tajemník velice dobře věděl, že jeho postavení není momentálně nejlepší. Množily se na něj stížnosti: důležitá korespondence ležela nevyřízena, naléhavá rozhodnutí se odkládala. Pokud Fohrtuhn nebyl prostě a jednoduše beznadějně přetížen a opotřebován námahou své funkce, pak věnoval příliš pozornosti a energie soukromým zájmům. Takový stav byl na delší dobu neudržitelný.
Pilot krátce zaváhal, ale když Fohrtuhn zmlkl, poslechl a zvolna klesal. K Rodrikovu překvapení nezamířil na shluk rhodanistů, ale na expanďáky, tedy stoupence Expandere universalis, neboli wlavisty, jak se jim také podle Velkého Ruppeta říkalo. "Ta rána nevyšla od rhodanistů?" zeptal se zmateně.
"Nikoli, pane," odpověděl pilot. "Jsem si tím naprosto jist. Energetické lokátory to jednoznačně ukazují a pozitronika navíc určila skupinu osmnácti lidí, z níž výstřel vyšel."
Nerval zkrátka musel pozemské technice důvěřovat - nebo aspoň technice Solárního impéria, neboť se dalo jen těžko určit, na kterém světě kluzák vyrobili. A k tomuto impériu patřily jistě i nadále stovky světů, třebaže se před nedávném rozštěpilo a odpadlo od něj Impérium Dabrifa a Carsualský svaz a...
Rodrik potřásl hlavou. Aby si osvěžoval školení o vývoji lidstva za posledních 600 let, z nichž Ruppeťané promeškali přes 550, nebyl teď opravdu čas. Musí se konečně zbavit Fohrtuhna a pustit se do toho, kvůli čemu tady ve skutečnosti je.
Ta věc by snad mohla i počkat, ale státní návštěva Velkoadministrátora Solárního impéria nikoli. Dorazit by měl - Rodrik se podíval na hodinky, bylo těsně po poledni - ani ne za čtyřiadvacet hodin. A s tím se už nedalo nic dělat.
"Určitě je to agent provokatér," řekl. "Někdo, kdo se vmíchal do řad provládních demonstrantů a chce je diskreditovat. Vysaďte mě co nejblíž u té skupiny."
"Musím skutečně protestovat, pane," ozval se znovu Fohrtuhn. "Je to příliš nebezpečné. Jedná se o nepovolenou demonstraci. Nelze podceňovat násilný potenciál."
Náměstek měl pravdu a Rodrik si to velice dobře uvědomoval. Ale spolkne tu pilulku a pokusí se onoho střelce dostat osobně. Ne! Musí Fohrtuhna setřást a na pár minut se ztratit, pokud chce to druhé, podstatně větší bezpečnostní riziko zlikvidovat ještě před státní návštěvou.
A to musí udělat on sám. Komu může v této situaci ještě důvěřovat? Nahmatal maličký vysílač impulzů, který měl přilepený na dlani levé ruky a překrytý líčidlem. Miniaturní přístroj se nedal odhalit a aktivoval se stiskem prostředníku.
"Tak už konečně přistaňte!" řekl pilotovi.
Rodrik pouze doufal, že informátor ho pomocí tohoto přístroje dokáže skutečně najít. Bude se sice nacházet ve správný čas na správném místě, ale nikdo nemohl tušit, že dojde k nepovolené demonstraci. Možná by to měl celé odpískat a místo toho vyměnit veškerý personál odpovědný za Rhodanovu bezpečnost... Ne, na to už není čas, zvláště když by to nedokázal rozumně zdůvodnit.
"Nemůžu přistát v bezprostřední blízkosti davu," řekl pilot. "Ohrozil bych bezpečnost demonstrantů." Bylo však na něm vidět, že mu především záleží na drahém stroji.
"Tak mě vysaďte, co nejblíž můžete!" přikázal Nerval. "Ale rychle!"
Pilot cítil ministrovu rostoucí netrpělivost a usoudil, že by nebylo rozumné přitáhnout na sebe jeho hněv. Začal opatrně kolmo klesat. Na demonstranty v bezprostřední blízkosti to muselo působit hrozivě. Tolik kluzáků na Ruppetu zas nebylo, aby je viděli denně, a třebaže se z oblohy nesnášel drak chrlící oheň a mocně máchající křídly, dostali zřejmě strach, že je stroj prostě rozmačká. Rozutíkávali se, ale bez paniky. Ruppeťané byli zvyklí pohybovat se ve velkých masách a přizpůsobit se proudu, dokonce ovlivňovat jeho tok.
Sotva kluzák přistál a pilot otevřel dvířka, Rodrik z něj vyskočil. Strach lidí už polevil. Stačilo pár kroků a měl pocit, že je pod ochranou davu.
Další pohled na hodinky mu prozradil, že byl už nejvyšší čas. Ohnul levý prostředník a stiskl plastikovou destičku v dlani. Teď už jen mohl doufat, že někdo signál přijme.
Ohlédl se přes rameno a zjistil, že vystoupil i Didjeh Fohrtuhn a že jde za ním.
To mu tak ještě scházelo! Náměstek tím porušil instrukce. Co s tím chlapem proboha je? Začínal v jednom zasilatelství,

pak léta pracoval jako agent, než ho přeložili do politické vnitřní služby, šplhal po žebříčku skoro až příliš rychle, a teď dělá jednu chybu za druhou. Takhle to dál nepůjde...
Ale ani Rodrik se nestal ministrem bezpečnosti jen tak. Měl za sebou podobnou kariéru a stále ještě byl o krok napřed před svými podřízenými. Aspoň doufal.
Dvakrát rychle změnil směr, zapadl do příčného proudu demonstrantů, pak prudce udělal čelem vzad, využil krátkého zmatku a měl Fohrtuhna z krku.
Fohrtuhna snad, ale nikoli osobu, která mu náhle položila ruku na rameno. "Neotáčejte se," zašeptal hluboký hlas. Z toho Rodrik usoudil, že jde o muže, i když... Hlas se dá přece zkreslit. A když si uvědomil, jaké možnosti mají jeho kolegové z galaktických impérií, úplně se mu zatočila hlava a nejradši by svou práci pověsil na hřebík. Ruka ho nenápadně vedla. Za pár minut se dostali na kraj davu, který teď směřoval z historického centra a zřejmě hodlal opustit sektor l co nejrychleji. Jeho pořádkové síly na Ruppetově náměstí konečně zasáhly a demonstraci rozháněly.
"Kam jdeme?" zeptal se.
"Už tam skoro jsme," odpověděl hlas. Ruka ho vedla ještě pár kroků, stiskla mu rameno silněji a otočila ho ke straně.
Nerval Rodrik hleděl na budovu, jaká se dala na Ruppetu najít už jen v historickém jádru města. To nebyla žádná králíkárna o minimálně pětadvaceti patrech a o rozměrech celého bloku, ale třípatrový dům v řadě podobných staveb. Už pečlivě restaurovaná fasáda a moderní okna prozrazovaly, že se jedná o ledacos, jen ne o muzeum. Budova byla samozřejmě obývaná nebo aspoň hospodářsky využívaná, protože na Ruppetu si nemohli dovolit luxus, aby plýtvali drahocenným místem. Zpozorovali jejich příchod. Dveře se pootevřely.
"Vstupte," řekl hlas.
Rodrik váhal. "A tam najdu...," větu nedokončil. Nebylo ani třeba.
"Tam najdete důkazy, kdo vynáší informace z ministerstva."
Rodrik ještě váhal. Měl své zkušenosti. Nebyl včerejší. I když informátor byl zatím vždy spolehlivý, toto podivné setkání zavánělo pastí. Ale blížící se Rhodanova návštěva mu nedávala jinou možnost. Musí eliminovat riziko.
Vzchopil se, vykročil ke dveřím a sáhl na kliku.
V té chvíli se dveře rozletěly a zaslechl vysoký tón. Výstřel! pomysle] si ještě a hned nato se kolem něj setmělo.
"Máte ho, Ká jedničko," řekla Bridget Märchtehnová interkosmem. Nesklonila hlavu ani ji neotočila ke straně. Vysoce citlivý směrový mikrofon nastavený na její hlas nebyl ani siganský výrobek. Takové náklady na podobnou akci by byly přehnané a při ustavičně nedostačujícím rozpočtu by je ani nešlo zdůvodnit. Přesto zabíral pouze její hlas, odfiltrovával vedlejší šumy, rozsekával slova na mikrosekundové impulzy, takže je nikdo nemohl odposlouchávat, a přenášel je na základnu, odkud se v případě potřeby daly bez časové ztráty přenášet na základny mimo soustavu Marneb.
"Zatím probíhá všechno podle plánu?" ujišťoval se její velící důstojník Kontakt jedna. Podle Bridget zcela zbytečně, jinak by přece už dávno podala hlášení.
"Ano."
Oba věděli, co to znamená. Teď to teprve začne. Celou akci simulovaly pozitroniky a extrapolovaly ji, ale nejistých faktorů bylo v tak krátkém časovém termínu příliš a přesný průběh se nedal určit. Stačil jediný váhavý pohyb, uvolněný spoj, klopýtnutí: časové faktory o délce desetiny sekundy až tří sekund po dobu maximálně čtyř minut, násobeny třemi až pěti zúčastněnými - osm set faktorů nejistoty -, to bylo i pro nejmodernější přístroje příliš.
Akce samozřejmě trvala podstatně déle, ale ony čtyři minuty představovaly kritickou hranici, která rozhodovala o úspěchu či neúspěchu. Stopky běžely. Navíc, pokračovala Bridget v úvahách, i kdyby to měli sebelépe naplánované, je tu ještě protivník, a jestli druhá strana dostane podezření, celý plán definitivně ztroskotá. Naštěstí, utěšovala se, se zas tolik nestane, kdyby to nevyšlo. Byla to jen taková třešnička na dortu.
Ve hře bylo samozřejmě několik životů - ostatně i její. Ale když si zvolila toto povolání, věděla, co dělá, a navíc prošla důkladným výcvikem.
Popošla k domovní zdi, aby ji nestáhl proud Ruppeťanů. Jako Pozemšťanka se vždy divila, jak spořádaně se tento národ chová i při masových shromážděních.
Na Zemi by demonstrace takového rozsahu - přes dvě stě tisíc účastníků, a ještě neohlášená! - vedla k nervovému zhroucení pořádkových sil. Ruppeťané však byli už od dětství zvyklí pohybovat se v davu a úcta k životu, kterou hlásala teokratická, i když demokraticky zvolená vláda, nebyla jen slovy na papíře. Obyvatelé této planety realizovali učení zakladatele svého náboženství. Drželi se jej i ti, kteří za kulturního šoku, když Ruppet objevilo Solární impérium, zaujali radikální pozice a vyžadovali připojení ke galaktickým společenstvím.
Bridget by si přála, aby demonstrace, kterou vyprovokovali, vyvolala ještě větší zmatek, ale nemělo smysl lpět na neuskutečnitelných přáních. Už takhle dostatečně kryla jejich akci.
Nervozita z ní spadla, když opět zaslechla v ušním přijímači hlas Ká jedničky. "Jdeme na to. Naši zaujali pozice." Tím vydal rozhodující rozkaz nejen jejímu týmu, ale i dalším, které udeří na různých místech na Ruppetu, v soustavě Marnebu a v Mléčné dráze.
Bridget vykročila a nechávala se davem unášet z centra. Bezděčně se rozhlížela po najatých pomocných a nižších agentech, kteří se skrývali v davu, ale marně. Když je neodhalila ani ona, nebudou Ruppeťanům nápadní.
Už jen pár kroků a viděla před sebou cílový objekt. Dveře byly otevřeny. Teprve teď si všimla několika kolegů, kterým se dařilo pohybovat se zcela nenápadně v proudu lidí, a přesto se nehnout z místa a zůstávat stále stejně daleko od cílového objektu. Podívala se nahoru. Sheuren jí kývnutím potvrdil, že je vše v pořádku. Akce se mohla rozběhnout.
Hmátla do kapsy, vstoupila do kruhu kolegů, pod jejich ochranou vykročila ke dveřím a vhodila do domu výbušninu, která vytvářela zvukové a světelné emise. Ty připravily oběť krátkodobě o vnímání, učinily ji bezbrannou a neschopnou orientace. Jediné teplo, které se vyvinulo, sloužilo k tomu, aby granát spálilo a nedal se zjistit jeho původ.

Tato zbraň se používala místo paralyzátorů, když agenti nechtěli, aby zasažení nadlouho ochrnuli. Což byl právě tento případ.
Nicméně když vcházela do budovy, svírala pro jistotu paralyzátor. Opatrnost se jí vyplatila. Koutkem oka zaregistrovala jakýsi pohyb a okamžitě vystřelila. Současně si uvědomila, že nezasáhla. Jakási dvoumetrová a nezvykle hubená postava chtěla vyjít z vedlejší místnosti. Ještě se vrátila a zabouchla za sebou. Bridget ji však nezasáhla ani druhou ranou.
Rozběhla se ke dveřím. Kolegové se o uprchlíka nestarali, každý se soustředil na svůj úkol. Plnili jednoznačné příkazy, záleželo ostatně na každé vteřině. Snažila se otevřít dveře, ale nešlo to.
Zaklela, schovala paralyzátor a místo něj vytáhla termomet. Z hlavně vyšel žhavý paprsek a roztavil tu nejslabší část dveří - zámek. Prudce kopla a dveře se rozletěly. Hned nato se parakotoulem vrhla do místnosti, vyskočila a s termometem připraveným k výstřelu se prudce otočila.
Když se přesvědčila, že v místnosti nikdo není, usoudila, že ona osoba opustila budovu protějšími dveřmi. Jak věděla z brífinku, vedly do krátké, tak dvacetimetrové uličky.
Stálo ji to cenné vteřiny, ale musela se přesvědčit, jestli uprchlík není náhodou za dveřmi. Co když je ozbrojen? Ulička však zela prázdnotou. Okolními ulicemi spěchali Ruppeťané a nevěnovali Bridget sebemenší pozornost. Pohybovali se hektičtěji než prve, policie na náměstí zřejmě zasahovala energičtěji a demonstranti se chtěli co nejrychleji dostat z nebezpečné oblasti.
Bridget se zase vrátila a rozhlédla se po místnosti. Zatímco se poohlížela po uprchlíkovi, kolegové postupovali podle plánu. Pracovali rychle, ale pečlivě.
"Sequestre!" křikl na ni její zástupce krycím jménem. "Rychle! Potřebujeme počítač! Čas běží. Máme nanejvýš tři minuty."
Vytáhla minipřístroj a vmáčkla mu jej do dlaně. I když se její zástupce vyznal v počítačích jen povrchně, nedělala si starosti. Na Jeremaye Vosse, autora programu, který teď bude použit, se dalo absolutně spolehnout. V dlouhých debatách procházeli veškeré možnosti a dokázal jí, že vzal v úvahu i ty nejnepravděpodobnější potíže.
Programové bariéry, hesla - nic pro něj nebylo nepřekonatelné. Nehledě na to, že primitivní ruppetské počítače se měly k pozemské pozitronice asi jako pěstní klín k termometu.
Bridget se vrátila do vedlejší místnosti, prozkoumala přístroje a ostatní předměty podrobněji a pak je rozstřílela termometem. Když vešla do hlavní místnosti, zástupce na ni zavolal: "Hotovo! Všecko běží podle plánu!"
Viděla, jak její agenti právě vyvádějí tři muže a ženu, které granát vyřadil z boje. Věděla, že je prohledali, odzbrojili a odňali jim veškeré přístroje. Navíc jim dali injekci, která je udrží v duševním zmatku tak dlouho, dokud nedostanou antidotum. Zajatce sice zadrží ruppetská policie, ale stejně z nich nic nedostane.
A co ten, kterému se podařilo utéct? Bridget vztekle zaskřípala zuby. Ale zas tak velký malér to není, ona osoba se stěží obrátí na ruppetskou policii. Musí se jí jen zabránit, aby nenavázala kontakt se svým velícím důstojníkem.
Třemi dalšími výstřely zničila přístrojové vybavení v hlavní místnosti.
Zbýval jí ještě jeden úkol. Podívala se na toho bezvědomého člověka, kterého už několikrát překročila, a dala mu injekci. Potom ho odtáhla na práh. První část akce skončila.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
"Zabít Perryho Rhodana...," brumlal si. "Zabít Perryho Rhodana. Zabít Perryho Rhodana." Ta krátká věta mu vyplňovala celý vnitřní vesmír. Nebyl to ani tak sled slov jako spíš skutečnost, pevná, nezvratná, neodvolatelná. Zabít Perryho Rhodana.
Cítil se nesmírně vyčerpán, ale příkaz mu rychle navrátil sílu. Jestliže ještě před chvílí považoval za nemožné se vůbec pohnout, zvedl se teď naprosto snadno. Trochu ho bolela hlava, ale jinak se cítil báječně.
Pohlédl na sebe. Měl drahý oblek, to bylo vidět na první pohled. Seděl mu jako ulitý, určitě mu ho ušili na míru. Pár světlých skvrn odstranil jednoduchým poklepáním na látku, i to hovořilo o kvalitě materiálu. Boty měl módní a rovněž nevypadaly lacině.
Rád by pokračoval v inspekci své osoby, ale cosi ho nutilo, aby se okamžitě vzdálil od místa, na kterém se probral. Jakkoli rád by své okolí prozkoumal - vlastně je musel prozkoumat, aby si obstaral nutné informace -, dobře věděl, že ztroskotá se vším, na čem mu záleží, pokud se tu bude zdržovat ještě déle. Byl nejvyšší čas - musí odtud pryč.
Ještě se krátce ohlédl, zaregistroval spoušť v domě, pokusil se vštípit si do paměti celkový obraz a některé detaily. Snažil se zapamatovat si, kudy jde. Možná se sem později ještě vrátí. Ale nejdřív musí vyřídit něco důležitého.
Zabít Perryho Rhodana...
Ulice byly ucpané. Skutečně snadno, naprosto instinktivně, jako by po celý život nedělal nic jiného, se vmísil do davu, nechal se jím unášet, splynul s ním a ztratil se v něm. Neudělal tu chybu, aby se ohlížel přes rameno, jestli ho někdo nesleduje, radši se nechal unášet na pokraji lidského proudu, odkud mohl nenápadně zabočit do jiné ulice. Zopakoval tento manévr třikrát nebo čtyřikrát, šel zvolna, aby na sebe neupozornil přílišným spěchem, a za pětatřicet minut nerušeně ušel přes dva kilometry.
Nyní se skoro loudal, zabočil do široké obchodní ulice a zastavoval se u výkladních skříní. Tady na kraji sektoru I se dalo ještě procházet, pokud se zrovna nestřídaly směny a nebyla špička. Předstíral, že si prohlíží výkladní skříně, hledal však ve skle osoby, které se zastavily, když se zastavil, a šly dál, když šel dál. Nevšiml si však nikoho.
Takže ho nikdo nesleduje. Momentálně je v relativním bezpečí.
V bezpečí před čím?
Uvědomil si, že musí uvažovat o své situaci. Rozhodnout se, co dál a jaké má možnosti.
A co vlastně chce.
Zabít Perryho Rhodana, dostavila se bez vyzvání myšlenka, až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...

Tak dobře - kde bude mít příležitost nerušeně uvažovat? Krátce se rozhlédl a spatřil neonový štít singlebaru, jaké byly všude po Ruppetu. Zde se scházeli osamoceně žijící lidé, lidé bez stálého partnera nebo s nevlídným partnerem, kteří pociťovali nutnost uposlechnout přikázání Velkého Ruppeta. Jděte a množte se! Teď v podvečer nebude v baru příliš velký provoz. Ti, kteří měli noční směnu, si partnera už dávno našli, a ti, kteří před začátkem směny chtěli svým dílem přispět k přírůstku obyvatel Ruppetu, se museli taky už dohodnout, jinak by se nedostali včas do práce.
Vstoupil do baru. Skutečně byl poloprázdný a těch pár hostů se už spárovalo. Sedl si k prázdnému stolku.
Sotva si rozepnul límeček, už u něj stála číšnice. Mladá, tak pětadvacetiletá, krátké, světlé, nakrátko střižené vlasy a schválně rozcuchané, na jeho vkus příliš plné poprsí pod bílou přiléhavou blůzou, černá sukně obepínající vyzývavé hýždě, černé punčochy, lodičky na vysokém podpatku. Jistěže, je to pracovní oděv, ale pochyboval, že by majitel nebo vedoucí baru po ní požadoval, aby měla tři horní knoflíčky blůzky rozepnuté, tak krátkou sukni a tak riskantní obuv.
Podala mu nápojový lístek.
Letmo se na něj podíval. Jako vždy: nestoudně drahá minerálka zaručeně přírodního původu, o něco levnější vitaminové mošty s jistým podílem pravého ovoce, ještě levnější soft drinky s přírodními - tedy umělými - aromatickými látkami z upravené vody. A upravená voda skoro zdarma.
Když vzhlédl, zjistil, že číšnice dál stojí u jeho stolu a dívá se na něj s úsměvem, skoro zasněně. Normálně by se už u dalšího stolku starala o konzumaci, a teprve až by obešla kolečko, zastavila by se u něj a zeptala se ho na přání. To, že čekala, mohlo znamenat dvojí: Buď se nudí, protože má tak málo práce, anebo se jí líbí. S překvapením konstatoval, že skoro samozřejmě vyšel z posledního předpokladu.
Otočil hlavu k oknu a podíval se na svůj odraz. Hnědé, útěkem poněkud pocuchané vlasy, pravidelný, i když nikoli markantní, natož pak hranatě mužný obličej. Věděl, že má vypracované tělo a že je zvyklý na zátěž, ale nic na něm nesvědčilo o přehnaných návštěvách oněch podniků, v nichž se politováníhodní nešťastníci, kteří mají výlučně sedavé povolání, pokouší vzbudit dojem, že dvacet hodin denně pracují u vysoké pece a ty zbylé čtyři a půl trávírohováním.
Při té myšlence se pousmál. Kulturisty nesnášel. Výjimka však potvrzuje pravidlo. Jednoho znal, měl k němu nejen profesionální úctu, ale považoval ho v zásadě i za milého chlápka. Jak jen se jmenoval? Fe... Fu... Fo...
"Těší mě, že se vám u nás tak líbí," vytrhla ho z myšlenek číšnice, "ale přesto bych se ráda dozvěděla, co vám můžu nabídnout k pití."
Zmateně k ní vzhlédl. Pak pochopil. Jeho úsměv si vyložila špatně. Brambory, brambory, řekl si a mechanicky si objednal minerálku. "Jenny's Delight, prosím."
"Hned to bude," zamrkala na něj a s naprosto nepřirozenou jistotou rozpohybovala nepopiratelně dlouhé nohy na té výškové obuvi.
Nedalo se říct, že by se mu ten pohled nelíbil. Jako každému správnému Ruppeťanovi, pomyslel si. Jděte a množte se! Jenže momentálně měl jiné starosti. Sakra, jak se ten kulturista jmenoval? Fe... Fu... Už to nevěděl.
Zato si náhle uvědomil, že si objednal ryze přírodní, a tím i nejlepší a nejdražší nápoj, co mají. A to se ani neujistil, jestli má u sebe peníze.
Rychle si prohledal kapsy a vydechl si úlevou. V kalhotách nenašel nic, ale v saku byla náprsní taška, a když ji vytáhl a otevřel, našel v ní deset desetirudigovek.
Číšnice se opět vydala na krkolomnou obchůzku a k jeho překvapení se přímo od baru vrátila k jeho stolku. Zřejmě skutečně neměla příliš na práci a on svůj vzhled - nebo charisma - značně přecenil.
"Jako bych vás odněkud znala," řekla.
Klasika, pomyslel si. Tak přece. Jeho šance prudce stouply. Musel si přiznat, že by s ní Ruppetově dogma plnil docela rád. Bohužel má však na práci něco jiného. Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
S překvapením konstatoval, že se mu docela snadno daří vykouzlit na tváři úsměv.
"Já vás taky," řekl hbitě.
"Ne, vážně. Někde jsem vás už viděla."
"Lidi si mě často pletou," řekl bez rozmýšlení. "Nestalo se mi to prvně. Ale bohužel jsem zatím nepřišel na to s kým."
"Ne, fakt." Bezradně pokrčila rameny. "Třeba si vzpomenu. Dělá to osmdesát rudigů," řekla. "Máme příkaz hned kasírovat," dodala omluvně.
Osmdesát rudigů! Skoro celá jeho hotovost. "Ovšem," překonal zděšení. "V pořádku. Já to chápu. Občas mají vaši hosté tak naspěch, že kdybyste je hned nezkasírovala, tak zapomenou zaplatit."
"Přesně tak," řekla a znovu se na něj usmála. "Končím až v osm. Momentálně děláme ve dvou na tři směny. Třetí kolegyně je na mateřské a dělíme se o její službu. Prý šesterčata, povídal doktor. Těhotenství probíhá naprosto normálně. Ta má ale štěstí!" Zakoulela očima. "Fakt jí závidím. Dneska večer ještě nic nemám a zítra mám volno. A pozítří nastoupí někdo na výpomoc a pak budeme mít zase obyčejný osmihodinový pracovní den na tři směny."
Byla to pouhá informace, nebo pozvání? Ta ženská ho mátla.
Otevřel náprsní tašku a podal jí všechny bankovky. "To je dobrý."
Musel si přiznat, že se mu líbí. Nedokázal však odhadnout, zda je ta holka tak neskutečně naivní, nebo se ho více či méně šikovně pokoušela sbalit. Ale teď mu překážela. Neměl čas s ní flirtovat. Musí přemýšlet, má úplně jiné starosti. Zabít Perryho Rhodana...
"V osm," řekl. "To je dobré vědět."
"Jmenuju se Kara," řekla.
"A já..." Zmlkl. Krucinál - kdo vlastně je?
Nevěděl.
Věděl jen jedno.

Zabít Perryho Rhodana...

2.

Ruppet je třetí planeta Marnebu, který se nachází poblíž kulové hvězdokupy 47 Tucani, známé též jako NGC 104, a to zhruba 15 000 světelných let od Sluneční soustavy směrem k Malému Magellanovu oblaku. Je to hvězdokupa starší generace, což znamená, že se v ní nachází nadprůměrné množství starých sluncí, především červených obrů, kteří jen zřídka mívají obyvatelné planety. Centrální oblast hvězdokupy má navíc enormně vysokou hustotu hvězd, která tehdejší kosmický provoz komplikovala podstatně více než dnes, a proto tam létalo jen málo explorerů. NGC 104 nebyla nikdy oficiálně osídlena, dodnes není známo, zda se v ní nenacházejí ještě další "ztracené" kolonie jako Ruppet.
Soustava Marnebu má přes osm planet, čímž se až překvapivě podobá Sluneční soustavě, až na dvě výjimky: Země má zachycenou devátou planetu Pluto a pásmo planetek mezi Marsem a Jupiterem. Marneb má čtyři vnitřní "těžké" planety a čtyři vnější "lehké". Ruppet je třetí a jediná obyvatelná planeta soustavy. Světy I a II jsou žhavá pekla, IV je příliš malý a příliš chladný, než aby jej lidé mohli osídlit, V až VIII jsou plynoví obři.
Mikail Tyssen Kais (vyd.), Encyclopaedia Universalia, podle hesla 47 Tucani, obyvatelné světy, nakladatelství HDS, Nembar, 3000 a násl.

Didjeh Fohrtuhn
Ráj agentů

V jeho hlavě se polovina obyvatel současně snažila uposlechnout Ruppetova přikázání a jejich pohyby rozkmitávaly všech 1 024 sektorů Ruppet City. Přitom vytvářely interference, které jako by rozervávaly planetu, ale pak na poslední okamžik od svého úmyslu upustily a místo toho se sešly právě v jeho mozku.
Když otevřel oči, díval se do tváře Didjehu Fohrtuhnovi. Byla rozmazaná, ale byl to on. Po několika vteřinách se zrak natolik zostřil, že viděl i široká ramena, svalnaté paže a masivní, nikoli však tučný trup.
"Jak jste mě našel?" zavrčel. "Já myslel, že jsem vás setřásl."
"To se vám také podařilo, pane," potvrdil mu Fohrtuhn. "Ale potom padly výstřely a já běžel prostě směrem, kterým jsem je viděl, a potom jsem vás našel tady."
Nerval Rodrik se otřásl. Musel být v bezvědomí jen krátce a zřejmě se mu nic vážného nestalo, protože mozek mu pracoval opět normálně. "Viděl?" řekl. "Vy jste výstřely viděl? Neslyšel?"
"Přesně tak, pane. Žádné zdejší zbraně, ale termomety."
"Termomety," opakoval Nerval a zmocňoval se ho nepříjemný pocit. Tajné navázání kontaktu bídně ztroskotalo, omráčili ho a pak ještě někdo střílel z termometu.
Z onoho pocitu se náhle zrodila mrazivá hrůza. Paralyzátory a termomety, tedy zbraně, které jsou na Ruppetu stejně vzácné jako kluzáky a vurguzz. Od té doby, co jeden explorer zavítal na kraj hvězdokupy a náhodou objevil asi pět století "ztracenou kolonii" Ruppet, došlo sice k jisté výměně technologií za suroviny, ale galaktická impéria se v tomto směru chovala velice zdrženlivě.
Nerval se jim vlastně ani nedivil. Všechna společenství, která byla ve styku s Ruppetem, tedy Solární impérium, Carsualský svaz, Impérium Dabrifa, Středogalaktická unie, naléhala, aby se k nim Ruppet připojil. Většina Ruppeťanů však byla stále ještě rozhodnuta řídit se podle Ruppetových přikázání a jít vlastní cestou. Nicméně po více než pěti stech letech vznikla opozice, jež vyžadovala připojení ke galaktickému společenství a počet jejích stoupenců razantně narůstal.
Úřadující a demokraticky zvolená vláda mohla přitom mluvit o štěstí, že opozice byla nesmiřitelně roztříštěna. Stoupenci Solárního impéria nesnášeli stoupence zbývajících dvou mocenských svazků víc než Ruppetovo učení, což platilo i naopak. Proto Ruppetova strana tvořila v parlamentu většinu - i když nikoli absolutní. Sbírala asi třetinu hlasů voličů - stejně jako frakce, která požadovala připojení k Solárnímu impériu - a při schvalování zákonů musela vstupovat do koalice s jinými stranami.
Vláda byla schopna vládnout jen díky tomu, že ostatní frakce, dabrifisté, unionisté a carsualisté, by spíše hlasovaly pro zrušení manželství a pro povinné čtyři soulože denně než pro zákon předložený solaristy. Kdyby se imperialisté, jak se říkalo všem stoupencům otevření se galaktickým říším, jednou sjednotili, musel by Nerval Rodrik jít od hodiny do důchodu se sedmdesátiprocentním platem.
Na druhou stranu by pak mohl přijímat různé poradenské úkoly pro velké koncerny a dopřát si byt v diplomatické čtvrti...
"Jste raněn, pane," řekl Fohrtuhn, který si jeho dlouhé mlčení vyložil očividně špatně. "Zavolám sanitku."
"Blbost!" Nerval se vzpamatoval. "Termomety," opakoval. "A paralyzátory." Domníval se, že ho složili právě paralyzátorem. "To pak znamená..." Nedořekl.
Tak úplně se mu myšlení ještě nevzpamatovalo. To minimum vyspělé technologie, kterou Ruppet dovážel, se nacházelo v rukou vlády nebo jen několika značně bohatých průmyslníků. Jinak si galaktické říše ponechávaly techniku i znalosti pro sebe. Domníval se, že ho do pasti vlákali šéfové nějakých koncernů.
"To znamená," navázal opět, "že v tom musel mít prsty někdo z jiného světa. To však bylo jasné už ve chvíli, kdy nám ostřelovali kluzák."
"Co jste tady vůbec hledal, pane?" zeptal se Fohrtuhn.
Nerval se v duchu uchechtl. Asi to bude muset náměstkovi říct. Musí mu to však nějak věrohodně vysvětlit.
"Dostal jsem hlášku," zasténal a předstíral, že mu není dobře, aby tak mohl dělat častější pauzy a získávat čas. "Z

jednoho jinak dobře informovaného zdroje. Bylo to konkrétní podezření. Někdo chystá atentát na Perryho Rhodana."
"Cože? Atentát?" zděsil se Fohrtuhn. Nebo to aspoň dobře hrál. "A do toho jste šel na vlastní pěst a nevyhlásil jste poplach prvního stupně?"
Námitka byla naprosto oprávněná. V zásadě byl Didjeh Fohrtuhn spolehlivý muž, expert ve svém oboru, jenže tak zhruba půl roku poněkud mimo. Rodrik se domníval, že dokáže velice přesně určit, kdy ta změna začala: začala při jednom výcviku - boj zblízka nožem -, při němž ho Didjeh neúmyslně zranil. Bylo to jen lehké říznutí, ale silně krvácelo a profesionálovi by se něco takového stát nemělo. Didjeh jako by se přestal ovládat. Jeho nedbalost se pak ještě stupňovala.
"Na to je dost času," odpověděl a rychle se osahal. Skutečně nebyl zraněn. I termomet, výrobek Solárního impéria, kterým byl jako ministr bezpečnosti vyzbrojen, měl na svém místě. Patrně tedy zůstal v bezvědomí jen pár minut, možná ještě méně. To však odporovalo znalostem o účinku paralyzátorů...
O tom může přemýšlet později. Teď musí omezit škody a zároveň rozptýlit Fohrtuhnovo případné podezření.
Rodrik vytáhl zbraň. Dveře domu, na jehož prahu jej vyřadili, byly stále ještě otevřeny. Pachatelé už určitě zmizeli, ale potřeboval jistotu. "Podívám se, co se tam děje," řekl, "a vy se vrátíte ke kluzáku a zalarmujete policajty."
K jeho překvapení Fohrtuhn prudce zavrtěl hlavou. "Na to bude dost času později. Jdu s vámi."
"To v žádném případě," řekl Nerval.
"Už jednou jsem vás uposlechl a nechal vás jít samotného," namítl náměstek. A vytáhl zbraň. Prořídlý proud demonstrantů, valící se z vnitřního města, se zarazil. Stále více Ruppeťanů se zastavovalo a zvědavě na ně hledělo.
"Oba víme, co z toho bylo. Má se to opakovat? Tentokrát byste možná nevyváži tak lacino."
Rodrik krátce přikývl, rozrazil dveře a vpadl do místnosti s termometem v obou rukou. Naskytl se mu obraz zkázy, který ho momentálně příliš nezajímal. Další dveře vedly do zadní místnosti, i ta byla prázdná a zpustošená. Otevřenými zadními dveřmi vyhlédl do úzké uličky, ale nikoho neviděl. Jeho domněnka byla správná - ať už ho přepadl kdokoliv, utekl. Vrátil se do hlavní místnosti, kterou ještě jistil Fohrtuhn. "Žádné bezprostřední nebezpečí," řekl. "Nikdo tu není."
Fohrtuhn sklonil zbraň. "A co kdyby byla místnost zajištěna výbušninou proti vniknutí?" namítl. "Měli jsme zavolat posily. Jednal jste nezodpovědně, lehkomyslně."
Nerval přimhouřil oči. Že by měl Fohrtuhn zálusk na jeho úřad? Nebo chce tak zamaskovat prohřešky, kterých se v poslední době dopustil? Anebo se prostě a jednoduše zase vzpamatoval a analyzoval situaci s chladnou profesionalitou, které se Rodrikovi momentálně zřejmě nedostávalo?
Ministr znovu přikývl. Nebyl tak hloupý, aby se pouštěl do diskuze, v níž by musel hájit neudržitelnou pozici. A nesměl Fohrtuhnovi prozradit, co tady skutečně dělal.
Měl nepochybné indicie, že někde na vysokém místě unikají informace. Na ministerstvu je zrádce, který spolupracuje s galaktickými mocnostmi. Jeho neznámý kontakt, který mu přihrál informace už víckrát, a zatím byly vždycky spolehlivé, se tady s ním chtěl setkat a prozradit mu totožnost onoho zrádce. Přistoupil na to jen z toho důvodu, že tušil nějakou souvislost s blížící se státní návštěvou.
Nyní mu už bylo jasné, že ho vlákali do pasti. Nechápal však, o jakou past se jedná. Didjeh Fohrtuhn se o tomto pozadí nesmí dozvědět. Ostatně se nedá vyloučit, že tím přeběhlíkem je právě on.
Anebo si ho sem pozvali jen proto, aby mu strčili pod nos tajná zařízení v domě? Ale kdo by to dělal? A proč?
"Máte pravdu," přiznal náměstkovi. Bylo tam skutečně něco na levačku. Už jen zběžný pohled na přístroje mu prozrazoval, že z větší části nebyly ruppetské výroby. Vzhledem ke stupni poničení se momentálně nedalo zjistit, k čemu sloužily, ale jejich původ byl jednoznačný: pocházely z nějaké galaktické říše.
Fohrtuhn to rovněž uznal. "Tady si vařili polívčičku cizinci," řekl.
"Vskutku," souhlasil s ním ministr.
"Co myslíte? Narazili jsme na špionážní centrálu nějaké mocnosti?"
Mýlil se, nebo skutečně zahlédl ve Fohrtuhnových očích podezření? Podezření, že jeho nadřízený postupoval zcela neprofesionálně a pustil se do pronásledování pachatele, místo aby vše přenechal policii, kterou se to v okolí přímo hemžilo, a přitom naprosto náhodou narazil na tajnou základnu cizí mocnosti?
"Vypadá to tak," odvětil Rodrik.
"Ruppet je skutečně ráj špionů," poznamenal hořce Fohrtuhn.
Nerval věděl, co tím míní. Už vzhledem k technické převaze si špioni galaktických říší mohli na Ruppetu dělat, co chtěli. S minimem technologie, kterou Ruppet dovážel, se jim dalo jen těžko čelit. Jen skutečnost, že všechny mocnosti sledovaly stejný cíl, a to připojení planety ke svému impériu, a žárlivě se navzájem hlídaly, případně se pokoušely mařit činnost konkurence, dávala práci ruppetské bezpečnosti jakous takous vyhlídku na úspěch.
Ne, rozhodně se to nedalo popřít: Jejich planeta je učiněný ráj agentů.
Tak dost, řekl si. Váhá a dumá, místo aby dal pokyn k náležitým krokům. Takové chování bylo pro něj naprosto atypické, takhle by to dál nešlo. Musí už konečně jednat.
"Vraťte se ke kluzáku a vyhlaste poplach!" přikázal. "Vyhlaste bezpečnostní stupeň jedna."
Fohrtuhn se pousmál, sáhl do saka, vytáhl vysílačku, zapnul ji a podal nadřízenému. "Tady centrála," ozval se mečivý hlas.
"Tady Rodrik. Od této chvíle platí bezpečnostní stupeň jedna. Postupujte podle plánu Delta. Zplnomocnění Apso Lhasa Jenny jedna!"
"Rozumím," potvrdil dozorčí a opakoval: "Bezpečnostní stupeň jedna. Plán Delta. Zplnomocnění Apso Lhasa Jenny jedna."
Stupeň jedna znamenal mobilizaci veškerých jednotek ministerstva bezpečnosti, uzavření astroportu a sektoru 1. Zadržet všechny Ruppeťany, kteří chtěli opustit sektor l nebo do něj vejít, nebylo možné, ale policie měla příkaz zadržet

všechny osoby, které jí jsou z nějakého důvodu podezřelé — a zadržet je na zákonem povolenou dobu, tedy na dvacet čtyři hodiny.
"Pošlete mi dvě roty," pokračoval a sdělil adresu. "Pokud možno kluzákem. První rota hermeticky uzavře celé místo v okruhu pětadvaceti metrů. Kluzáky ať přistanou přímo před domem. Druhá rota zajistí všechny osoby, které se zdržují v okruhu sta metrů." Pochyboval sice, že tak zadrží osoby, které ho paralyzovaly, ale v této situaci si nemohl dovolit jediné opomenutí.
Sotva vydal rozkaz, tělem se mu začal šířit podivný chlad, který ho zbavoval jakékoli energie. Zavřel oči a zasténal, tentokrát to nehrál. Když si už myslel, že mu poklesnou kolena, pocit zmizel stejně rychle, jako se objevil. Sebralo ho to asi mnohem víc, než byl ochoten Fohrtuhnovi přiznat.
"Počkáme, až přiletí," rozhodl... Zatím namluvte své hlášení. Pak vejdeme dovnitř a pořádné se na to podíváme."
Bridget Märchtehnová krátce vyhlédla z okna velvyslanectví Země. Tam někde venku byl na útěku UrxMoxiva. Budova velvyslanectví byla jedna asi z deseti výškových budov v centru. Podle ruppetských měřítek se sice jednalo o spíše malé stavby, které se v žádném případě nedaly srovnávat s obytnými monstry, jaká jinak určovala ráz planety. V diplomatické čtvrti však byly nápadné, protože se v ní jako v jednom z mála sektorů střídaly přiměřeně vysoké obytné bloky s vilami a ulice vedly spíš po zemi, a ne ve čtyřech a šesti úrovních nad sebou jako jinde.
Z toho důvodu platila diplomatická čtvrť za nejexkluzivnější čtvrť na Ruppetu. Carsualský svaz, Středogalaktická unie a Impérium Dabrifa měly velvyslanectví pochopitelně také ve výškových budovách, prakticky spolu sousedila, zatímco Gatasané a Swoonové si udržovali skromnější výsadky ve vilách. A Bridget samozřejmě věděla, že i ostatní velká velvyslanectví mají ve svých budovách špionážní centrály, z nichž koordinují svou činnost na Ruppetu.
Když se odvracela od okna, spatřila svůj odraz na skle. Měla krátce střižené vlasy. Nyní byly světlé, ale když nešla do akce, ráda si je nastříkala pestrými barvami. S nosem spokojená nebyla, podle ní vypadal jako skoba, i když ne tak docela. Byla drobná, měřila jen metr pětapadesát a váhu vyhnala stěží na čtyřicet sedm kilo. Ale kdo by ji podceňoval, zjistil by, že se kruté mýlí. Ovládala řadu bojových umění - aspoň její osobní spis o tom hovořil, zkrátka energická osobnost, která dokázala být mnohdy velice kategorická, tvrdá a nepříliš diplomatická.
"Nepříliš velcí lidé mívají silnou touhu po uplatnění," utahoval si z ní Často její velící důstojník. Někteří kolegové jí za zády a mnohdy i veřejně přezdívali Skoba. Ten jediný, který jí jednou řekl, že je "skřet" a "běžný metr", to už nikdy neudělal. Když se na ošetřovně probral, tvrdil, že ho převálcoval příliš malý a příliš hubený Haluťan.
Dveře se otevřely a konečně se dostavil velící důstojník. Byl vysoký, štíhlý a tmavovlasý. Momentálně se tak trochu podobal jejímu nejvyššímu nadřízenému Galbraithu Deightonovi, ale to se mohlo brzy změnit. Ká jednička rád měnil podobu.
"Promiňte, že jsem se opozdil. Před chvílí jsem mluvil s Terranii. Rhodanův let probíhá podle plánu. WURIU SENGU už křižuje v 47 Tucani a brzy hvězdokupu zase opustí." Posadil se a přešel k věci. "Byly nějaké problémy?"
"Akce neproběhla naprosto úspěšně," řekla Bridget. "V cílovém objektu se zdržoval Urx-Moxiva a podařilo se mu uprchnout." Vzpurně vytrčila bradu. "Asi nebyl pořádně sledován."
"Za to však nenesete odpovědnost vy," řekl Ká jednička. "Mohl použít transmiter?"
Sheuren, který odpovídal za lokační sledování, zavrtěl hlavou. Jestliže Skoba byla pro nudný průměr trošku pomenší, pak on představoval opak. Byl vysoký a tak hubený, že když se pohyboval příliš rychle, všichni měli strach, aby se nezlomil. Ti dva pracovali často spolu a povídalo se, že Sheurenovi tolik záleží na spolupráci s Bridget, že úmyslně torpéduje veškerá povýšení nebo převelení. Na druhou stranu to byl chlap, který si nikdy nebral servítky. Naposled mu zarazili postup, když jednomu podle něj nepříliš schopnému nadřízenému řekl, že dokáže udělat z výkalů - řekl to trochu jinak - karbanátky, což zároveň svědčilo o jeho zálibě v prosté, ale klasické pozemské kuchyni.
"Žádné emise jsme nezjistili," řekl jen. "A deflektorový štít rovněž vylučuju. Ten bychom rozhodně zaměřili."
"Navíc jsme v cílovém objektu transmiter nenašli," dodala Bridget.
"A jste si jista, že to byl Urx-Moxiva?" zeptal se Ká jednička.
Pokrčila rameny. "Neprokázal se mi," pravila ironicky. "Zaznamenala jsem postavu vysokou přes dva metry, velice hubenou, skoro bezbarvou, která prchala z cílového objektu, a mohla bych přísahat, že to byl Aras. Podle našich informací je Urx-Moxiva v současné době jediným zástupcem tohoto druhu na Ruppetu. Pracuje pro Impérium Dabrifa a má rozhodující podíl na jejich operaci. To už je trošku moc náhod najednou. Kdyby ho sledovali pořádně..."
"Přístroje ho nezachytily," namítl Sheuren. "Bridget vstoupila do místností jako první. Viděla ho pouze ona."
"Sledovaný byl," přihlásil se o slovo Nerge Nau, který odpovídal za sledování protivníka. Bylo mu zhruba šedesát, vlasy mu předčasně prokvetly a působil trochu těžkopádně. "Poblíž cílového objektu jsme ho nezjistili. Na to bych strčil ruku do konvertoru. Ale," přiznal, než se mohl ozvat někdo jiný, "moji lidé ho tak hodinu před akcí ztratili z očí."
"Všiml si, že je sledován?" zeptal se Ká jednička.
Nau zavrtěl hlavou. "Zácpa. Stihl projet na světlech, naši už ne. Pak to nejelo už vůbec. Ještě tam trčí. Výsledek nepovolené demonstrace, kterou zorganizovali lidé kolegyně Märchtehnové," neodpustil si.
Pro Ruppet typické, pomyslela si Bridget. Proti absolutně chaotické dopravě na planetě byli všichni bezmocní.
"No dobře," uklidňoval je Ká jednička, "podělalo se to. Co teď?"
"Časový rámec je daný," řekl Sheuren. "Až Rhodan odletí, může si Urx-Moxiva křičet, co bude chtít. Ale neudělá to. To by pak totiž Impérium Dabrifa muselo přiznat, že provádělo tajnou akci, a Ruppeťané v tomto směru neznají legraci. Delegace by musela počítat s vyhoštěním. Nehledě na galaktopolitický skandál, že se Impérium Dabrifa pokoušelo zavraždit Velkoadministrátora Solárního impéria."
Ká jednička přikývl. "Vidím to podobně. Jediný problém je následujících," podíval se na hodinky, "třicet hodin."
"Urx-Moxiva se je pokusí varovat," řekl Nerge Nau.
"Z toho bychom měli vycházet," souhlasila s ním Bridget. "Protistrana už dávno ví, že své plány nemůže realizovat, jak

předpokládala, a že její akce je silně ohrožena. Neví však přesně, co se stalo v laboratoři. Ale teď už s tím nic nenaděláme. Můžeme jen doufat, že atentátník splní úkol. A kdyby byl zatčen, tak pouze smaže veškeré stopy, nic víc. Z tohoto hlediska není ten Aras zas taková tragédie."
"Navíc od zahájení akce rušíme frekvenci mezi centrálou Dabrify a jejími agenty," dodal Sheuren. "Nemáme sice absolutní jistotu, ale aspoň naději, že Urx-Moxiva nemůže podat zprávu. Pouze tato frekvence je zabezpečena, na ostatních může poslouchat každý, a to je pro Arase riziko. Rozhodně se nepokusí zacházet do detailů. Zapomínáš však na našeho Krtka," dodal. "Je v první linii a plně informován o událostech."
"Rodrik vyhlásil bezpečnostní stupeň jedna," namítla Bridget. "Krtek bude mít potíže obrátit se na nás nebo na dabrifskou rozvědku, s níž také spolupracuje."
"Naopak, právě to mu umožní kontakt," namítl Sheuren.
"Protistrana se bude snažit zachránit, co se dá," řekl Ká jednička. "Musí být aktivní a nasadit veškeré síly, aby se všechno navrátilo do původního stavu. V tom je naše šance. Známe přesně strukturu a způsob práce protivníka. Nau, zesílíte sledování nepřátelských agentů a uděláte vše pro to, abyste zamezili komunikaci mezi nimi. Krtkem a Urxem-Moxivou. Sheurene, vy zase budete sledovat Krtka a pokusíte se najít Arase. Krtek a Urx-Moxiva nesmějí za žádnou cenu navázat kontakt s dabrifskými agenty."
"A když Urxe-Moxivu najdeme?"
Bridget Märchtehnová se na něj oslnivě usmála. "Pak ho prostě a jednoduše zlikviduješ, miláčku. Zaslouží si to."
Nechával se unášet davem a snažil se zjistit, jestli ho nesledují: Z jakéhosi důvodu to dělal zcela automaticky. Zůstalo však jen při pokusu, nedokázal se plně soustředit. Jeho myšlenky patřily něčemu naprosto jinému.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Přemýšlel a za padesát minut nepokročil ani o krok. Pouze věděl, kde je. V sektoru l Ruppet City. Právě ho opouští a míří do sousedního sektoru 9. Takže se tady vyzná, město je mu známé.
Nevěděl však, kdo je. Nevěděl, jak se jmenuje, zda je ženatý, kolik má dětí, čím se živí, kde bydlí. Jako by mu někdo všechny tyto údaje vymazal z paměti.
A co když takové údaje nikdy neexistovaly? Ani to nevěděl.
Když se hlásila další vlna bolesti, zavřel oči. Začínalo to vždycky slabým bušením kdesi v temeni, pak to sílilo a šířilo se to, až to zasáhlo oči, a on mel pocit, že vidí všechno dvakrát.
Byl zraněn? Dostal ránu do hlavy? Utrpěl šok? Je jeho částečná amnézie následkem úrazu? Co se vlastně stalo?
Odpověď byla stále stejná. Nevěděl.
A co vlastně věděl?
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Bolesti zvolna polevovaly.
Nějak přišel k sobě, vešel do singlebaru, automaticky si poručil velice drahý nápoj, měl zrovna tolik rudigů, aby mohl zaplatit, jinak nic, jak mezitím zjistil. Neměl identikartu ani nic jiného. Zavřel se na veřejném záchodku, svlékl se donaha a prohlížel se. Doufal, že má třeba nějaké tetování. Objevil však jen nadprůměrné množství jizev a zjistil, že má vytrénované a atletické tělo, ani gram tuku navíc, ale že není zas nápadně svalnatý.
Pak se pustil do oděvu. Konstatoval, že je vybrané kvality a příslušně drahý. Byl ušit na míru, ale nášivka výrobce chyběla. To bylo všechno.
Vyšel ze záchodků a žasl nad tím, jak samozřejmě a metodicky postupoval. To znamená, že má značnou schopnost analytického a logického myšlení. Byla to první skutečná a relevantní informace o jeho osobě, která mu možná pomůže dál.
Jinak - prázdno. V hlavě mu zněla jen jedna myšlenka, i když ji nechtěl a nevěděl, co si s ní počne.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Věděl, kdo je Perry Rhodan - Velkoadministrátor Solárního impéria. Explorer této mocnosti "objevil" Ruppet více než pět staletí po založení kolonie. Krátce nato se ukázaly lodě i jiných galaktických říší. Všichni měli zájem na tom, aby se k nim tento dosud naprosto bezvýznamný svět připojil. Ruppet byl ostatně jediný svět v prostoru 47 Tucani, na němž žili potomci lidí. Ten, kdo ho připojí ke své mocnosti, bude automaticky ovládat hvězdokupu nebo bude mít přinejmenším základnu, díky které může účinně blokovat konkurenci.
Většina Ruppeťanů však - aspoň zatím - nijak netoužila po připojení k nějakému mocenskému bloku, který nebyl ochoten převzít jejich náboženské přesvědčení. Vždyť jejich předkové opustili Zemi jen proto, aby mohli uskutečňovat přikázání Jděte a množte se.
Věděl, kde je astroport - dost daleko, až na kraji Ruppet City. Většina města tak byla ušetřena hluku při přistávání a startu kosmických lodí, jejichž velikost připadala Ruppeťanům stále ještě úžasná. Infrastruktura města navíc nepřipouštěla žádnou jinou možnost. A pak - nechápal, jak je možné, že to ví - tehdejší vláda neměla jinou možnost než se rozhodnout právě pro toto místo. Právě v tomto sektoru nedávno strhli všechny budovy a mělo tam vzniknout sídliště s obytnými bloky dvakrát vyššími než předtím. Zkrátka jiná plocha nebyla tenkrát k dispozici.
Věděl, že s částkou, kterou měl u sebe, by se býval na astroport pohodlně dostal. Jenže si dal v singlebaru ten nejdražší nápoj. Z toho a z kvality oblečení usoudil, že mu zpravidla na nějakém tom rudigů nezáleželo.
A rovněž věděl, že Perry Rhodan přistane zítra v poledne.
Nelíbil se mu však začátek myšlenky, která se mu stále honila hlavou.
Zabít Perryho Rhodana...
Zděšeně konstatoval, že mu myšlenka zabít člověka není tak docela cizí, dokonce bližší, než by mu bylo milo. Ani v nejmenším nepochyboval o tom, že už jednou (nebo vícekrát!) zabíjel nebo někoho nařídil zabít, nebo zabití aspoň schválil. A zjišťoval, že ho ta myšlenka vlastně nijak neděsí.

Kdo vlastně je, že bez slitování zabíjel a je ochoten zabít znovu?
Zatím už zjistil, že má velice vyvinuté analytické myšlení. Více než ostatní. Nebyl hloupý. Rozhodně ne tak hloupý, aby po krátké chvíli nepoznal, že ho cosi žene na astroport. Něco, co v něm vyvolává ty nepřirozené bolesti hlavy.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Uznával, že mu nezbývá nic jiného než se dostat na astroport. Tím si však ještě zdaleka nepřiznával, že je ochoten skutečně spáchat atentát. Byl však přesvědčen, že právě na astroportu najde odpověď na otázku, která nyní ovládala celou jeho bytost.
Kdo je?
Aby se ještě naposled ujistil, obrátil se proti davu. Bolesti okamžitě zesílily.
Nechal se tedy zase unášet a trpaslíci mezi očima odložili kladiva.
Dostal se na hranici sektoru 9. Před ním se větvila široká magistrála. Mohl se rozhodnout, zda půjde do sektoru 72 nebo 73. Rozhodl se pro druhou možnost. Sektor 72 byla diplomatická čtvrť a tam bude policie hlídat pečlivěji než v sousedním sektoru. V zeleni diplomatické čtvrti by byl mnohem nápadnější než mezi králíkárnami a pětiúrovňovými ulicemi sektoru 73.
Moc toho o sobě nevěděl, ale jedno bylo jisté: Musí se za každou cenu dostat na astroport.

3.

Oproti Zemi, kde je poměr souše a vodní plochy jedna ku třem, pevnina na Ruppetu představuje pouze jedenáct procent povrchu planety. Ruppet má ostatně řadu topografických zvláštností. Pevnina sestává prakticky z jediného kontinentu, (četné ostrůvky lze procentuálně pominout a stejně patří už po století do soukromého vlastnictví finanční elity planety). Vlivem nezvykle rychlých a silných pohybů tektonické desky došlo na onom jediném kontinentu ke značnému - vrásnění, jez vytvořilo kruhovitý horský masiv, jehož vrcholy dosahují až pěti tisíc metrů. Dobrých šedesát procent pevniny tak nepřichází v úvahu pro osídlení. Obyvatelná plocha planety se omezuje na pruh na pobřeží kontinentu, který je široký několik set kilometrů.
Když necelá tisícovka kolonistů přistála na Ruppetu, považovala možné přelidnění za stěží představitelnou extrapolaci hroutícího se palubního počítače. O poutacím impulzů neměli pochopitelně ještě ani zdání. Ale i kdyby ho dokázali zjistit, start z Ruppetu by byl nemožný - loď už zkrátka nebyla schopna letu. Tím se vysvětluje i to, proč se Ruppeťané nerozhodli pro jinou planetu ve 47 Tucani - nezbývalo jim zkratka nic jiného než zůstat na světě, na kterém více či méně ztroskotali.
Mikail Tyssen Kais (vyd.), Encyclopaedia Universalia, podle hesla Ruppet, planeta, nakladatelství HDS, Nembar, 3000 a násl.

Vincenc Vermol
Dopravní kolaps

Zprávu hlásila lokální stanice sektoru 73 a nedalo se o ní ani v nejmenším pochybovat.
"Dopravní kolaps!" nadával Vincenc Vermol. A to hodinu před začátkem jeho směny! Za to může ta zatracená nepovolená demonstrace v centru, o které informovaly všechny sdělovací prostředky. Byla rozehnána a Ruppeťané prchající ze sektoru l narušili citlivou a vyváženou rovnováhu dopravy natolik, že to systém už nezvládl.
Zkontroloval si dýchací masku, kterou nosil kolem krku. když měl pohotovost nebo když se blížil začátek směny, a rychle vyšel ze svého prostorného l a 1/2 plus k.k.
Nebyl jediný, kdo slyšel varování rozhlasu, ani nejrychlejší. Na široké chodbě se to hemžilo Ruppeťany a všichni se hnali k výtahům. Návaly byl takový, že se jen stěží dostal do kabiny, a pak měl pocit, že se nemůže ani pořádně nadechnout.
Než ho povýšili, žil s rodinou ve čtyřciferném sektoru, tedy v podstatně horší, hustěji obydlené čtvrti. Ve srovnání s tím byl tento sektor úplná selanka a masy Ruppeťanů, které se zde normálně tlačily, mu pouze dokázaly vyloudit lehký úsměv na tváři.
Automaticky, jako vždycky když vycházel z domu, si vybral jeden z výtahů, který jel přímo k třetí úrovni vozovky.
Když opouštěl blok 73-91, musel se chvíli orientovat. Pro jistotu si nasunul masku na ústa a nos a zapnul ji.
Na ulici stála městská přibližovadla, kam až oko dohlédlo, a to nejen na všech pěti jízdních pruzích, ale i na obou parkovacích, které odtahováci teprve před šesti hodinami vyklidili. Jako všechny komunikace první kategorie v sektoru 73 to byla jednosměrka. Liché úrovně vedly ze sektoru, sudé do sektoru, ale v případě potřeby se doprava dala regulovat ze sektorového dispečinku.
Navíc dvě hodiny před střídáním směn - tedy od 23 hodin do jedné hodiny ranní, pak opět od sedmi do devíti a znovu od patnácti do sedmnácti - byl na jednosměrných komunikacích a výpadovkách absolutní zákaz parkování, na který se přísně dohlíželo a který byl všeobecně dodržován s obdivuhodnou disciplínou.
Není divu při tak drastických trestech, pomyslel si Vincenc Vermol. Byly však nezbytné. Jeden jediný vůz mohl zablokovat pruh, a tím dvacet procent kapacity výpadovky, a následkem by byl nepředvídatelný chaos. Vždycky se našel nějaký ten nenapravitelný nebo nepoučitelný. Také se mohlo stát, že vozidlo mělo poruchu. Proto už hodinu a půl před třemi denními špičkami hlídkovaly na všech příslušných ulicích policejní vozy a dávaly odtahovat vozy, jež porušily zákaz parkování.
Maska chvíli pracovala na plné obrátky, potom senzory zjistily, že hodnoty jsou v normálu a bezprostřední nebezpečí že nehrozí. Pak už pracovala tlumeněji, sykot přešel ve slabé chrčení, jako by přímo před jeho ústy někdo dostal

záchvat ze smogu nebo astmaticky dýchal.
Měl by sis už konečně vyměnit filtr, připomněl si.
Chodníky byly plné spěchajících lidí, jimž brzy začne stejně jako jemu jízdní směna. Hledali své vozy. Nepřekvapovalo ho, že maska pracuje na poloviční výkon. Většina řidičů vypnula motory a vystoupila si, aby se protáhla nebo si popovídala se střídajícími.
Vincenc nalezl vůz o necelých dvě stě metrů dál, šedý kompaktní model, čtyřsedadlový, s obzvláště velkým rodinným kufrem a vybavený veškerým komfortem. I když se od ostatních městských přibližovadel příliš nelišil, byl na něj hrdý, protože patřil jim.
Jasho se tedy ještě před kolapsem dostal skoro domů. I on opustil vůz a vyhlížel Vincence.
Jako každý den si podali ruku. Nebyl to výraz nějakého přátelství, spíš úleva nad tím, že to ten druhý zvládl, a zároveň blahopřání. Dobře věděli, že jsou odkázáni jeden na druhého. Jestliže si někdo chtěl uchovat aspoň zbytek soukromého života, pak bez řidičské komuny nemohl v tomto sektoru žít. V okrajových sektorech snad, ale tady ne.
"Všecko v pořádku?" zeptal se Vincenc.
"Všecko v pořádku," odpověděl Jasho a ještě přikývl. Nebyla to jen fráze, ale výměna existenčně důležitých informací. Nedokázal si představit, co by s nimi bylo, kdyby se vůz porouchal. "Musíš natankovat, jinak by to Lasapovi zítra nemuselo stačit. A pro jistotu přezkoušej tlak v pneumatikách a olej."
"Jasně," řekl Vincenc trochu podrážděně. Není přece začátečník. "Jsou to cenné minuty," řekl.
Jasho potřásl hlavou. "Myslím, že fakt potřebuje olej."
"Do pilulky," řekl Vincenc.
"Máš dost peněz?"
Vincenc přikývl.
"Tak fajn. Potom si je vezmeš z pokladny." Každá řidičská komuna ukládala prostředky na údržbu a na koupi nového vozu. "No tak." Jasho váhal. "Nezlob se, ale už musím. Dabra chce dneska mermomocí do kina. Mele o tom už několik dní, a jestli nepřijdu včas, urve mi hlavu. Dvakrát mi kvůli tomu volala do kanceláře a sdělovala mi, že ta holka na hlídání přijde včas. Ten kolaps je smůla. Zrovna když začíná směna. No. třeba budeš mít kliku a brzy se to rozjede."
"Snad," řekl Vincenc. Dost o tom pochyboval.
Když hrozilo nebezpečí, že se doprava definitivně zhroutí kvůli nějaké nepředvídatelné poruše, jako byla tahle zapilulkovaná demonstrace, pak sektorovému dispečinku nezbývalo nic jiného než všechna světla přepnout na červenou, a tím dát dopravnímu systému cílený šok. Pak bylo možno dopravu obnovit, ale trvalo to nějaký čas, než se opět zapojila počítačem ovládaná a navzájem seřízená světla. A nikdo nemohl říct, které komunikace budou uvolněny jako první, protože se uvolnění muselo přesně sladit se sousedními sektory. Někdy se to rozjelo už za pár minut, jindy se muselo čekat celé hodiny.
Poslední dobou některé kolapsy trvaly i několik dní, protože počítačový systém se při špičkách hroutil. Ale dobře zorganizovaná komuna jako ta jejich byla - samozřejmě v rámci možností - připravena i na něco takového.
Jasho na něj povzbudivě kývl a odešel. Bydlel ve stejném bloku jako Vincenc Vermol. Poznali se ve firmě. Měli společnou práci a rozhodli se. že budou sdílet i společný vůz. Iniciativa vzešla od Vincence a Jasho byl hned pro. Řidičská komuna tří rodin měla své výhody.
Dříve se Jasho střídal se svou ženou Dabrou, ale jejich manželský život tím trpěl, neboť se vídali stále méně, protože jeden trčel ve čtyřech stěnách nebo spal, zatímco druhý byl v práci nebo na cestě. A vzhledem k tomu, že takto nemohli uposlechnout Ruppetova přikázání, málem se už rozváděli. Pouze díky komuně se jejich manželství zachránilo a Dabra teď už čekala třetí přírůstek do rodiny.
Vincenc nechápal, že se nápad s komunami prosadil spíš ve vyšších sektorech než v nižších. Ve vyšších sektorech možná bylo - navzdory veškerému ujišťování vlády - skutečně víc možností parkování. Tam, kde dříve bydlel, se běžně muselo čtyři až pět hodin jezdit sektorem, než se konečně zaparkovalo. A v těch nejchudších sektorech - aspoň se to říkalo a nebyl důvod tomu nevěřit - nebylo místo k parkování už vůbec. Tam musely vozy ustavičně jezdit, a právě tam se zrodil nápad s komunami. Jestliže se o vůz dělíte tři, pak musíte zaparkovat jen každý třetí den. Ale i když nezaparkoval a musel celé volno projezdit, zbýval mu volný čas další dva dny.
Lasapo byl třetí do party. Bydlel ve stejném bloku a pracoval v téže budově jako oni. Od té doby, co se k nim přidal, všechna tři manželství náramně klapala. A nejen manželství.
Vincenc se ohlížel po Mellicint, ale nikde ji neviděl. Do pilulky, pomyslel si. Asi ji kolaps překvapil a někde trčí a nemůže ani o metr dál. Nebo se jí zpozdilo střídání a ona nemůže přece nechat stát vůz na vozovce. Až kolaps pomine, dojede na smluvené místo a tam ji třeba naloží.
Pokud se to za osm hodin vůbec rozjede. Ale tak dlouho to v tomhle sektoru trvalo jen zřídka. Vermol si vzpomínal pouze na jeden incident, bylo to jednoho zimního dne před dvěma lety, krátce před Ruppetovým svátkem. Všichni obyvatelé bližších i vzdálenějších sektorů vyrazili současně do sektoru l, aby se včas dostali na Ruppetovo náměstí a stihli začátek každoroční ceremonie. Tenkrát Vincenc převzal vůz za dopravního šoku a za stejného šoku ho opět předal. A při tom poznal Melli. Trčeli vedle sebe...
Ušklíbl se. Dvě hodiny si povídali a pak už neměl ani pomyšlení na své platné a v podstatě šťastné manželství, na spořádaný život a na děti. Rychle přišli na to, který z jejich vozů má lepší pérování. Samozřejmě ten, co patří Vermolově komuně, ale to jen na okraj.
Vlezl za volant, vyťukal kód proti krádeži - absolutní novinka, nevěděl o nikom, kdo by ho už měl - a otočil klíčkem zapalování. Na desce se rozsvítila data. Brzdová kapalina v pořádku, tlak v pneumatikách trochu nižší, olej skutečně potřeboval doplnit a benzinu bylo na jeho směnu ještě dost, ale zítra pro Lasapa ho bude už jen taktak. Ledaže by šok trval skutečně osm hodin a on by za svou směnu nespotřeboval ani kapku. Pak by to Lasapo pohodlně zvládl do

kanceláře a nazpátek a tankoval by Jasho. To by se naštval...
Vincenc zkontroloval dodatečnou baterii. I ta se musí dobít. Ale i tak plně stačila pro základní vybavení, tedy televizor, zaclonění skel, ledničku a světlo na čtení. Tak co by chtěl víc?
Když odklopil sedadlo spolujezdce a zkontroloval chemický záchod, trochu to zavánělo. Proč ostatní mění filtry vždycky tak pozdě? To jemu by se stát nemohlo. Zakryl toaletu a řekl si, že Lasapa poprosí, aby přinesl jedno balení filtrů. A rovnou ještě pár taky do masky, napadlo ho.
Někdo zaklepal na okno. Vincenc sebou trhl, podíval se a spatřil Mellicintiny rudé vlasy. Mrkla na něj a už otevírala dvířka.
"Akorát jsem to stihla," šeptala, když usedala vedle něj a zavírala za sebou. Potom se k němu přitiskla, on ji vzal do náruče, cítil, jak mu horké prsty rozepínají knoflíky na břiše a krouží níž a stále níž.
Chtěl zapnout zaclonění a tu sebou trhl. Náhodou pohlédl do zpětného zrcátka a spatřil, jak se k vozu blíží Jasho, jednou rukou na něj mává a druhou podpírá svou ženu Dabru, měla tvář zkřivenou bolestí.
"Život zpilulkovanej!" zaklel a vyrval Mellinu ruku z košile. "Tamhle jde Jasho s Dabrou," vysvětloval milence. "Jestli tě tady uvidí, tak nejpozději do začátku další směny se ta moje o nás dozví."
"Cizinci," řekl Didjeh Fohrtuhn. "Podle techniky o tom nelze pochybovat. Z Ruppetu to určitě není."
Nerval Rodrik mu dal za pravdu. U většiny přístrojů ani nechápali, k čemu by mohly sloužit. Fohrtuhn se ho pokoušel zadržet, ale ministr odstrčil strážného před vchodem a podíval se do budovy. Hasiči a technici se ještě činili.
Byl to problém starý už několik desetiletí. Když Solární impérium "objevilo" Ruppet, nabídlo svým předkům - nebo lépe řečeno jejich potomkům -, aby se připojili k Impériu a využili veškerých výhod, jako třeba nových technologií. Znamenalo to však mít i jisté povinnosti, především bezpečnostní součinnost, čímž se myslelo rozmístění lodí flotily na Ruppetu. Podobné návrhy dala i ostatní galaktická impéria.
Ruppeťané tenkrát vypsali referendum a všechny nabídky drtivou většinou odmítli. Ochota mocností pomoci Ruppetu při zvládání jeho četných problémů rázem ochladla. Nyní se skloňovala nezávislost, suverenita a nevměšování do vnitřních záležitostí.
Ruppeťané zvládli kulturní šok ze setkání s technicky podstatně vyspělejšími cizími světy relativně beze škod díky tomu, že o existenci cizích světů dobře věděli - ostatně jejich historické knihy už tenkrát více či méně konkrétně hovořily o exodu předků z galaktického společenství. Zásluhu měla však i enormně pevná víra. Solární impérium jejich předkům nedovolilo povýšit slovo Ruppetovo na zákon a potomci s tímto Impériem už nechtěli mít nic společného. Ani s žádným jiným.
Liberalizace pokračovala zpočátku pomalu, trvala desetiletí. Ale nakonec si vyvinula vlastní dynamiku, která vedla až k založení nezávislých politických stran, jež nyní požadovaly odluku státu od církve a připojení k té či oné galaktické velmoci.
Nerval s učením Velkého Ruppeta vyrůstal a vzal je za své. Navíc šel jako mladík k bezpečnosti a vypracoval se až na její špičku. Nebyl však hloupý ani slepý. Viděl, jaké nepřekonatelné problémy se staví před Ruppeťany. A nyní, zrovna na oslavy šestisetletého výročí lidské civilizace na tomto světě, se legendární Perry Rhodan ohlásil na státní návštěvu. Povídalo se, že má s sebou jakýsi přístroj, který hravě dokáže odstranit teprve před pár desítkami let objevený poutači impulz, a tím i nejnaléhavější problém Ruppeťanů.
Nicméně navzdory všem problémům, kterých si byl Nerval veskrze vědom - jako ministr bezpečnosti měl za povinnost bdít nad právem Ruppeťanů na sebeurčení a zamezit tomu, aby cizinci manipulovali obyvatelstvo nebo ovlivňovali vývoj. Vzhledem k technické převaze jejich příbuzných z jiných planet stál Rodrik před přímo sisyfovskou prací. Fohrtuhn to řekl naprosto správně: technicky zaostalý Ruppet musí cizím agentům připadat jako učiněný ráj.
Z domu vyšel hasič a přistoupil k němu. "Žádné bezprostřední nebezpečí už nehrozí, pane."
"Takže výbušniny jste nenašli?" zeptal se Rodrik.
"Ale ano. Zneškodnili jsme je, pane."
Nerval přikývl a vešel s Fohrtuhnem do domu. Prohlíželi si podivné přístroje, tedy spíše to, co z nich zbylo. Většina z nich byla rozbita odborně a podle něj i cíleně. Měli poznat, že se jedná o zařízení, která nepocházejí z Ruppetu, ale ne, k čemu sloužila. To vše zvládly výstřely z termometu.
"Tohleto je zajímavé." Fohrtuhn ukázal na předmět, který technici právě fotografovali. I ten dostal zásah, ale snadno se v něm daly rozpoznat pozůstatky přilby. Zvláštní na ní byly kontakty připomínající elektrody, k nimž byly zřejmě připojeny kabely. Jeden, ten nejsilnější, vedl k něčemu, co snad býval počítač.
Nerval kráčel hlavní místností a napočítal celkem pět zničených počítačů.
"Tady někdo nasadil pořádnou výpočetní kapacitu," řekl za něj Didjeh Fohrtuhn. "Ale k čemu? Ten plánovaný atentát na Rhodana... Chtěl někdo ovládnout naše sektorové počítače a vyvolat dopravní chaos a ten využít k útěku? Anebo rozběhnout atentát?"
Ministr se v duchu zasmál. Atentát na Rhodana si vycucal z prstu, aby nemusel Fohrtuhnovi nalít čistého vína. Ale když si tak tuhle místnost prohlížel... Že by náhodou opravdu narazili na potenciální atentátníky? Každopádně si gratuloval k tomu, že vyhlásil bezpečnostní stupeň jedna.
"Prověřte to," řekl svému zástupci. "Technici ať prohlédnou centrální počítač a zjistí, jestli se na něj někdo nenapojil nebo nepřekonal bezpečnostní bariéry. A také ať se podívají, jestli odtud něco nevede."
Zatímco Fohrtuhn předával rozkazy dál, Rodrik vešel do vedlejší místnosti. Teprve teď si všiml, že je podlaha vlhká. Dřepl si, přejel rukou po dlažkách a promnul si prsty. Ona substance byla lepkavá. O vodu v žádném případě nešlo.
"Analyzujte to," přikázal jednomu technikovi. Muž přikývl a otevřel brašnu.
Četné fragmenty čehosi podobného sklu mu prozradily, že se v této místnosti nacházela jedna veliká nebo více menších nádob. I ty někdo rozstřílel termometem. Patrně obsahovaly onu tekutinu.

"A podívejte se i na tohle," řekl technikovi a ukázal na střepy. "Musím vědět, odkud to pochází."
Věděl, že chce po něm skoro nemožnou věc. Galaktická impéria disponovala takřka neomezenými zdroji. Nemohl očekávat, že mu v laboratořích zjistí původ těchto objektů - nebo dokonce výrobce.
Bezprostředně za sebou zaslechl Fohrtuhnův hlas.
"Co se tady stalo? Kdo tuhle... základnu zřídil a proč? A kdo ji zničil?"
Rodrik se k němu otočil. "A jaký cíl sleduje tahle druhá, nám zatím neznámá strana?" pokračoval.
"Nemyslíte, že už byste mě měl informovat o pozadí?" poznamenal náměstek. "Od koho jste dostal tip na atentát na Rhodana? Kdo vás sem nalákal?"
Ano, kdo mě sem přilákal? pomyslel si Rodrik. Nějaký mně neznámý informátor, který měl zatím vždycky dobré tipy. Nešlo však o atentát na Rhodana, ale o únik informací na ministerstvu, o zrádce.
Záležitost byla stále neprůhlednější. Pomalu dostával strach, aby mu nepřerostla přes hlavu.
Nedal však nejistotu najevo. "Na to přijdeme," pravil energicky a Fohrtuhnovi neodpověděl. "Zjistěte, komu ten barák patří. Nebo komu byl pronajat. Dejte je okamžitě zatknout a přivezte je k výslechu do centrály. A taky chci vidět výsledky stupně jedna."
Fohrtuhn se na něj díval se směsicí nedůvěry, údivu a posměchu, aspoň Rodrikovi to tak připadalo. Odpustil si však jakékoli poznámky a přikývl. "Ovšem, pane," řekl pak. "Výsledky."
"A když nám nepomůže nic jiného," dodal Nerval Rodrik, ani nevěděl proč, "sáhneme k neobvyklým opatřením a vyženeme pilulku kondomem."
Vincenc Vermol si přitlačil Mellicintinu hlavu na klín a doufal, že si Jasho ničeho nevšiml. S Dabrou si starosti nedělal, zdálo se, že už okolí skoro nevnímá. Dokonce zavřela oči. Opírala se o manžela a těžkopádně a pracně kladla nohu před nohu.
Myšlenky na radovánky s Melli ho opustily a vystřídal je problém, jak ji nepozorovaně dostat z vozu. Zoufale se snažil otevřít dvířka na své straně. Konečně se mu to podařilo a posunoval si Melli, která pořád zřejmě nepochopila, co se děje, přes stehno ke dveřím.
Skoro by řekl, že panička to považuje za vzrušující milostnou hru, třela se o něj, broukala, ale pak se jí konečně rozsvítilo a rychle se posunula. "Tvoje žena?" zeptala se. "Je tady tvoje žena?" Chtěla se narovnat.
Stlačil jí hlavu dolů. "Zůstaň!" zasyčel. Ani se jí nenamáhal vysvětlovat, že se k vozu neblíží jeho manželka, ale kolega s chotí v pokročilém těhotenství, což vyšlo nastejno. Jasho s Dabrou jsou konvencionalisté a v žádném případě by si to nenechali pro sebe.
Další pohled do zrcátka mu prozradil, že jsou už skoro u vozu. V té chvíli dostal spásný nápad - aspoň mu jako spásný připadal. Sáhl na spínač a zatemnil vůz.
Zaclonění skel v žádném případě nepatřilo ke standardnímu vybavení městského vozu, řadilo se do kolonky luxus. Sám by si je nikdy nemohl dovolit, ale spoluvlastnictví s Jashem a Lasapem vedlo k třetinovému podílení se na nákladech a umožňovalo jim ledacos si pořídit. Díky zaclonění viděl ven, ale nikdo se nemohl dívat do vozu. Bylo to velice praktické, když například hodiny stál v zácpě a chtěl použít chemický záchod, najíst se nebo se dívat na televizi, anebo se bavit jinak, například s Mellicint.
Zdálo se mu to? Jako by se fronta daleko před ním pohnula. Kolem něj však i nadále všechno stálo. Vystrčil Melli na vozovku. Přistála na všech čtyřech.
"Rychle zmiz," zašeptal. "Vyzvednu tě v obvyklý čas na obvyklém místě."
Konečně pochopila. V podřepu obešla vůz a zašla za další. Jeho řidič nechápavě vrtěl hlavou a potom se bez zájmu odvrátil. Za dalším vozem se konečně napřímila a vyšla na chodník.
Vincenc si oddechl. Bylo to o prsa. Příště musí být opatrnější, nesmí se s ní scházet tak blízko bydliště. To byl ale nápad, do pilulky!
Přirazil dvířka a vypnul odclonění. Potom rychle otevřel na druhé straně a vystrčil hlavu. Horečně uvažoval, co řekne, jestli ji Jasho přece jen spatřil, nebo když se bude ptát. proč tak najednou odclonil skla. Kolega se však na nic neptal, ani si nevšiml, že si Vincenc chvatně zapíná košili a kalhoty.
"Na Dabru to přišlo." vydechl. "Musí honem do nemocnice."
Vincenc vytřeštil oči a zalapal po dechu. "Ale..." Bezradně ukázal kolem sebe. "Tady to stojí. Můžeme tady trčet ještě hodiny. Zavolej sanitku!"
Jasho, jako by ho neslyšel, otevřel zadní dveře. "A jak by sem sanitka projela, ty chytráku?" namítl a opatrně pomáhal Dabře do vozu. Tiše zasténala a natočila se, aby jí manžel mohl dát nohy na sedadlo.
"No tak kluzák!" nedal se Vincenc. "Nouzový převoz. Jde přece o..." Zaváhal, teď si nebyl jist. "... o čtyři nové Ruppeťany. To by přece kluzák poslali!"
"O pět!" opravil ho Jasho. Zavřel zadní dveře, pak otevřel přední a sedl si vedle něj. "To si myslíš, že jsern nevolal? Na čekačce pohotovosti mám číslo dva tisíce třicet osm. Ale oni to zas pustí. Říkali to v rádiu. Naše pojede jako jedna z prvních. Už to nepotrvá dlouho."
Pokud jim zase nespadne počítač, pomyslel si Vincenc a byl stále zoufalejší. Pak tady budou až do rána. Sice absolvoval porodnický rychlokurz, ale to bylo už dávno a teorii nemusel nikdy předvádět v praxi, a opakovači kurzy... Vždycky do toho něco přišlo a...
Tentokrát si byl jist. že se nemýlí. Vozy před nimi začaly houkat. Zácpa se uvolnila. Je po kolapsu!
"Co jsern ti povídal?" řekl vítězoslavně Jasho, "Na náš dispečink je spoleh!" Kecal nesmysly, ale Vincenc mu to neměl za zlé. Ulevilo se oběma.
"Hele, tamhle!" řekl kolega a šermoval rukama. "Tam už to jede! Vidíš to! Už jedou!"
Vincenc přimhouřil oči. Kolona se skutečně rozjela. Teď to šlo ráz na ráz.

"Jedeme," řekl a otočil klíčkem. Motor naskočil.
Zařadil, ještě držel nohu na brzdě. Vzadu zasténala Dabra. "No tak už jeď," pobízel ho netrpělivě Jasho. Kdo by mu to měl za zlé?
"Jen klid," zavrčel Vincenc a upřeně se díval před sebe. Rozjel se desátý vůz před ním, pátý, třetí...
Pustil brzdu a znovu ji sešlápl, protože dvířka na Jashově straně se prudce otevřela. Řidič za ním zatroubil. Bylo to směšné, ale Vincenc se v první chvíli naštval.
Zděšeně se otočil. Kdo si to dovoluje otvírat mu zvenčí dveře, když se rozjíždí? A vůbec, kdo si troufá sahat na jejich vůz?
Že by se Mellicint už nemohla dočkat a vrátila se, i když jí kladl na srdce... ?
Ne, nebyla to Mellicint. Vůbec to nebyla žena, ale muž. Vysoký, štíhlý, urostlý, hnědovlasý, s nenápadným obličejem, dobře oblečený - víc si v té chvíli nevšiml. Onen muž popadl Jasha za ramena a bez jakékoli námahy ho vytáhl z vozu.
Než Jasho stačil zareagovat, ležel na zádech na chodníku a hrabal rukama a nohama.
Dabra zaječela a vetřelec se podíval dozadu. Vincenc měl pocit, že v jeho očích nakrátko zahlédl zmatek a váhání. Pak se muž opět otočil k Vermolovi.
"Vypadni!" přikázal mu.
"Co je? Co si to dovolujete? Nemůžete přece jen tak..."
Dostal ránu do žaludku tak rychle, že ji ani neviděl přicházet, a vyrazila mu dech. Vincenc by si nikdy nemyslel, že něco může tak hrozně bolet. Zlomil se v pase a pustil levou nohu z brzdy.
Vůz poskočil. Houkání za ním zesílilo a měl pocit, že se mění v crescendo. Znovu natáhl levou nohu a prošlápl pedál, jak to jen šlo. Současně šlápl na plyn a motor na protest zaječel. Vůz se chvěl, kola se protáčela, Vincenc se zděsil, co to svému miláčkovi provádí, a dal nohu z pedálu.
Bohužel ne z toho správného.
Vůz vyrazil a nabral vůz před nimi, který se sice už rozjel, ale zdaleka ne tak rychle jako Vincencův. Světla se rozbila, kov zasténal, kapota hlučně vyskočila a ve Vincencovi by se krve nedořezal.
Jejich vůz! Jejich luxusní model!
Ještě že se nerozbilo čelní sklo, pomyslel si.
Motor zaškytal a vyplivl.
Zavinil dopravní nehodu! A hned po kolapsu! Kvůli němu se provoz v jeho pruhu zastaví, a to klidně stačilo, aby snahy dispečinku přišly vniveč a nastal další kolaps. Je vyřízenej. Komuna ho vyhodí, bude si muset hledat jinou práci a...
Uvědomil si, jak absurdně uvažuje. To je tím šokem, řekl si. Otočil se na vetřelce. To on tu nehodu zavinil. Ale náraz muže vyhodil z vozu. Viděl ještě, jak se zvedl z chodníku, krátce se rozhlédl a dal se na útěk, aniž se ho někdo snažil zadržet.
"Pilulka zatracená!" ulevil si. Ale má aspoň svědky - lidi ve vozech bezprostředně za ním, zatímco ostatní pruhy uháněly, jako by se nic nestalo. Pojišťovna tedy škodu uhradí.
Ale příjemnou jízdní směnu s Mellicint může pustit z hlavy. A Jasho s Dabrou zase kino.
Dabra!
Pronikavý sten na zadním sedadle mu naznačil, že už vážně není čas myslet na milostné radovánky nebo na kino.

4.

Jedna složka záření Gladorovy hvězdy pozměňuje geny kolonistů na planetě Siga tak, že každá další generace je o něco menší a dožívá se o něco vyššího věku než předchozí. Podobná složka slunce Marnebu vyvolává zase poutači impulz. Zde můžeme skutečně mluvit o závislosti, navíc byla vědecky jednoznačně prokázána.
Složité chemické pochody v těle se zatím nepodařilo plně vysvětlit. (Nemůže za to neschopnost galaktolékařů, ale izolace Ruppeťanů a jejich následná neochota ke spolupráci.) Zjistilo se však, že ona složka zasahuje do homeostáze lidského těla a narušují ji. U lidí zrozených pod tímto sluncem blokují neurotransmitery jisté receptory v limbickém systému. Veškeré pokusy o její odstranění zatím ztroskotaly. Ruppeťané, kteří svou planetu opustí, trpí abstinenčními příznaky - od silných křečí přes naprostou nehybnost až po úmrtí. Není tedy divu, že Ruppeťané radši zůstávají ve své vlasti.
Zdá se však, že složky slunečního záření, jež zasahují geny, rády vystupují v párech. Siganci se nejen zmenšili, ale dožívají se i delšího věku. Ruppeťané se stali doslova závislými na svém slunci, ale i plodnějšími. Už v šesté generaci byly porody trojčat naprosto běžné a šesterčata nebyla žádnou výjimkou.
Mikail Tyssen Kais (vyd.), Encyclopaedia Universalia, podle hesla Složky záření, nakladatelství HDS, Nembar, 3000 a násl.

Piota Pichard
Pěkný den u jezera

"Tatí, tatí!" vřeštěl Timo přes masku a dupal holínkami, až se umělý keř u sousední parcely otřásal. Byl rudý vzteky.
"Slíbil jsi mi, že až budeme mít narozeniny, tak pojedeme k jezeru. Já chci k jezeru!"
Tika s Tiwe se k řevu automaticky přidali. Jestliže jedno z trojčat chtělo něčeho dosáhnout, zbývající dvě byla rázem solidární, i když se všechna jinak hádala a prala jako zvěř.
A to ještě časně zrána! Obloha na sektorem 72 se teprve rděla. Normálně by se děti ve svém televizním pokoji hádaly o

to, na který program se budou dívat, a rodiče by si ještě mohli pospat nebo uposlechnout Ruppetova přikázání, jenže dneska měly narozeniny a všechno bylo jinak.
"Jasně že jsem to řekl," ozval se rychle Piota Pichard, protože Timo znovu zadržoval dech.
Při posledním záchvatu vzteku chlapec zmodral a ztratil vědomí. Přivolaný lékař z pohotovosti, který byl zde v diplomatické čtvrti okamžitě k dispozici, zjistil nedostatek červených krvinek a předepsal lék, který sice Timovy záchvaty vzteku ani nedostatek krvinek neodstranil, zato však ho neuznala bankrotující státní zdravotní péče a oni ho museli platit z vlastní kapsy. V sektoru 72 to bylo běžné. Kdo zde měl dům, ten si mohl dovolit léky, o kterých většina lidí neměla ani zdání.
Že je státní zdravotní péče krátce před krachem, to Pichard jako státní tajemník na ministerstvu zdravotnictví věděl pochopitelně nejlépe. Díky dědictví jeho ženy Yoku si mohl dovolit soukromou lékařskou péči. Jenom mu na to nikdo nesměl přijít. Byla by z toho důtka, ne-li přeřazení na nižší funkci, či dokonce propuštění. V tomto směru neměla vláda smysl pro humor. Po vysokých úřednících vyžadovala naprostou věrnost.
"Tatí!" zakvičel Timo znovu.
Pichard si vzdychl. "Jasně, to jsem říkal, ale..."
"Co se slíbí, to se musí splnit," pokračoval Timo. Aspoň že dýchá, pomyslel si Pichard s úlevou a trhl sebou, když maska na Timových ústech začala při dalším nádechu z nepochopitelných důvodů obzvláště hlasitě praskat.
Jak tyhle dny nenáviděl! Mohl by být přece v úřadě, snažit se řešit neřešitelné a výchovu dětí nechat jako obyčejně na ženě.
"Chlapec má pravdu." pravila Yoku a přísně na něj pohlédla. "Slíbils jim to. A krom toho." pokračovala a rozpřáhla ruce, jako by chtěla obejmout celou jejich zahrádku čtyřikrát pět metrů. "Jak si tady chcete hrát na schovávanou? Kde se chcete schovávat?"
Pichard zvedl oči od zahnědlého a zdusaného trávníku a zašilhal po jediném stromě v zahrádce. Dal za něj celé dva měsíční platy a ty se rovnaly sto dvaceti minimálním měsíčním mzdám. Mohl si to konečně dovolit - dobře se oženil. Denně strom hnojil a opečovával, a přesto na podzim ztratil listí - což bylo ostatně přirozené -, ovšem následující jaro žádné neměl, což už tolik přirozené nebylo. Teď tu stál celý šedý se smutnými, holými větvemi a rozhodně se za něj nebo v něm nedalo schovávat.
"No jo," řekl Pichard.
"Takže pojedeme k jezeru?" zabručela dcerka Tiwe. Byla o něco menší než Timo a ráda se dělala zaostalejší a dětštější, i když v rafinovanosti strčila brášky do kapsy. Sice předstírala, že jako jediný člen rodiny nachází jisté potěšení v tom, že by si na zahradě hrála na schovávanou, ale vždy ji napadaly nějaké výmluvy, aby se hry nemusela zúčastnit, zvláště když to někdy přehnala a ostatní ke hře přesvědčila. Pak měla ukrutánskou radost, když se Tima a Timo honili kolem stromu a když se schovávaná rázem změnila v honěnou.
"Vždycky jsme si tady přece hráli," pokusil se Pichard o slabý odpor, ale byl už nalomený.
"Vždyť je to nuda," střečkoval Timo a zdálo se, že Tiwe se tentokrát kloní spíš k bratrovi než k tátovi. Za Timovým přáním se zřejmě skrývá ona a určitě mu slíbila moučník, když jí pomůže výlet prosadit.
Typické, pomyslel si Pichard. Tiwe slib stejně nedodrží a Yoku nakonec dá všem třem dvojitou porci, protože jí záleží na harmonickém rodinném životě a nechce zase poslouchat celé hodiny hádky a křik. Takhle se vychovávají tyrani, pomyslel si, ale hned se zastyděl. Co je on vlastně za Ruppeťana? Děti jsou přece jejich největším štěstím, a navíc zárukou pro udržení státní lékařské péče - aspoň až do konce tohoto legislativního období.
Yoku mu dala ránu z milosti. "Co se slíbí, to se musí splnit," opakovala energicky synova slova, která mu jistě našeptala Tiwe. "Můžeme se najíst někde venku, ať z těch jejich narozenin taky něco mám."
A bylo rozhodnuto. Jakýkoli odpor byl zbytečný. "Tak dobře," řekl. "Jede se k jezeru."
"Prima!" křičel Timo. "Pojedeme k jezeru! Pojedeme k jezeru!" Křičel tak hlasitě, až soused Pantehl vyhlédl zpoza umělého keře. Vlídně na ně kývl. Pantehl byl bývalý učitel a udělal kariéru na ministerstvu školství. V okolí se povídalo, že prý napsal několik knih a za honoráře si pořídil vilu. Pantehl tento blok sektoru už několik let neopustil, zdejší zásobovací centrála mu nabízela vše, co potřeboval a co si se svým důchodem mohl dovolit.
"Přeji pěkný den," popřál jim soused a Piota sebou trhl a nakysle se usmál. Nechápal, co může být pěkného na dni, který musí strávit s třemi dětmi.
"Takže jdeme, děti," řekl s hranou rozjařeností a rodina, která už byla tak jako tak připravena k odchodu, vykročila jako jeden muž.
Neuplynuly ani tři minuty a Timo se opět ozval: "Mě bolej nohy."
"Chtěl jsem k jezeru já, nebo ty?" zeptal se zlomyslně Pichard.
"Pioto!" okřikla ho žena. "Před dětmi?"
"Ale vždyť je to pravda. Kluk chce nejdřív bezpodmínečně k jezeru a pak je mu příliš i ta krátká cesta k vozu."
"Taky jsi mohl přijet sem."
"To by se vám tak hodilo," zabručel si Pichard tiše, aby ho nikdo neslyšel.
"Auto," skřehotala Tiwe. "Auto!"
"Vždyť už tam jsme," utěšovala ji Yoku. "A to máme štěstí, že nebydlíme v aglomeraci. Giba mi povídala, že v jejich sektoru musela už čtvrtá dopravní komise odstoupit kvůli ustavičným problémům s parkováním."
Pichardovi stačilo zaslechnout Giba a už se mu otvírala kudla v kapse. Manželčina přítelkyně byla širší než delší a kompenzovala to dobře prořízntou pusou. Vycházely z ní ovšem jen samé nesmysly, protože se chtěla dělat zajímavá. Sektory nemají dopravní komise, to jsou jen kecy, stejně jako existence toho hyper... hyperinmestronu nebo jak se to jmenuje, co chce vládě věnovat Velkoadministrátor Slunečního impéria. Stížnosti na problémy s parkováním! Yoku nemá ani zdání, jak to v jiných sektorech doopravdy vypadá!

Kolem nich projel krokem cityliner. Hledal místo k parkování. Marně. I když všechny vozovky tohoto bloku v diplomatické čtvrti změnili v jednosměrky a levý pruh, který se tak stal zbytečným, v parkovací, stál tu vůz za vozem, nárazník na nárazníku. Zaparkovat se dalo jen s notným štěstím, když jste se zrovna nachomýtli k tomu, že se někdo snaží vyjet.
Anebo když jste si mohli žít na úrovni. Pichard si nedaleko výjezdu na rychlostní silnici najal parkovací koutek, byl rezervovaný jen pro něj a stál ho skoro polovičku platu, ale žena je bohatá dost... Když bezpodmínečně chtějí žít tak, aby to odpovídalo jejich "poměrům"... On si však nestěžoval. Vždyť má takhle vždycky kde parkovat - a to necelé tři kilometry od domu!
Jakmile Pichard vyjel, parkovací box i přes výslovné varování, že vůz bude odtažen a majitel pokutován minimálně ve výši třídenní mzdy, vždycky někdo obsadil. Pichard však s nedalekou odtahovou službou uzavřel dohodu. Stačilo zavolat a služba odtáhla hříšníka a zabavený vůz - zákaz parkování porušovali hlavně majitelé těch odporných malých městských přibližovadel - byl vydán až po uhrazení státně předepsaných úhrad nákladů. Pichard z toho měl patnáct procent a díky jim uhradil skoro celé parkovné.
Ještě že tenkrát na začátku manželství neprotestoval, když Yoku trvala na tom, aby si najali box. Dnes se i v diplomatické čtvrti dal získat, jedině když předchozí majitel zemřel. Pořadník byl dlouhý snad kilometr a nejméně jednou za čtrnáct dní byla v novinách zpráva, že někdo byl odsouzen za vraždu, kterou spáchal kvůli tomu, aby postoupil v pořadníku nebo si mohl najmout místo rovnou. Podle důvěrné informace jednoho jeho známého, tedy ministra bezpečnosti, to byl výmysl a mělo to jen vzbuzovat závist...
"Giba povídala," řekla Yoku, když minuli další ulici, "že její muž založil s dvěma kolegy řidičskou komunu."
"Ano, přicházejí do módy i u nás," odvětil bez zájmu.
Bylo mu srdečně jedno, co Gibin manžel dělá, pokud to nedělá s Yoku. Navíc si už dávno všiml, že děti se přestávají pošťuchovat a špicují uši, jakmile jde o něco, co není pro ně. Nebylo divu, Yoku skoro nepřetržitě vyprávěla o nových poměrech své přítelkyně nebo jejích známých. Takže Pichard věděl, jestli má Giba opět nějakého stálého milence nebo jestli brousí po singlebarech a řídí se Ruppetovým přikázáním s větším nadšením, než o jakém se jejímu mužíčkovi kdy snilo. I když si děti pod tím nedokázaly ještě nic představit, intuitivně chápaly, že toto téma není určeno pro jejich uši. A Pichardovi bylo jasné, že právě proto je neobyčejně zajímá.
Yoku však nepřestávala. "Vždyť víš, bydlí v třiasedmdesátém."
"Tam to musí být s parkováním přímo katastrofální," poznamenal.
"Jejda," pokračovala. "Brouk" - tak se sice nynější Gibin partner nejmenoval, ale všichni mu tak říkali, byl to skutečně brouček - "se onehdy vrátil z práce a půl dne objížděl blok, protože nemohl zaparkovat. A když pak uvízl v kolapsu, Giba si s ním vyměnila místo, aby si, chudák, mohl jít lehnout a trochu se prospat. A když zase musel do práce, Giba pořád ještě nezaparkovala. Pár idiotů nechalo vozy jednoduše na ulici nebo usnulo za volantem a zácpa vydržela až do dalšího rána, protože policie se tam ani nedostala. A když se zácpa konečně uvolnila, Brouk ji vystřídal a zase jel do práce. Však víš, bylo to loni před Ruppetovým svátkem, jak se na čtyři dny zhroutila ve městě doprava. Giba přes den spala, aby večer Brouka vystřídala. Ale hned po svátku se to zklidnilo. Ono je to každý rok stejné."
A prasata dovedou létat, pomyslel si Pichard. Jenže to nedělají, protože nechtějí, abychom je při tom pozorovali. Když Yoku vyprávěla tuhle historku naposled, nestala se ta smůla Gibinu Broukovi, ale někomu z jeho komuny, a to se čtyřmi dny bylo taky přehnané. Nepamatoval si už, jak dlouho ten chlap v té zácpě trčel, Gibiny starosti ho už tenkrát pilulku zajímaly.
"Ano," řekl nahlas a v duchu si uznale poklepal na rameno, že nedávno prodloužil nájemní smlouvu na parkoviště. Už je viděl. Byla to jediná nezastavěná plocha v jejich bloku uprostřed stejně velikých, stejně zastavěných pozemků, na nichž stály stejně velké, stejně vysoké domy se stejnými dveřmi, okny, a dokonce i omítkou.
Pichard nikdy nepochopil, proč si majitel už dávno nepostavil vícepodlažní parkoviště. Majitelé nemovitostí dostávali od bank prakticky neomezené úvěry, zvláště pro tento účel.
Všechny boxy byly obsazeny. V každém stálo auto, většinou místních, ale často i cizích poznávacích značek nebo s diplomatickou značkou. Sektor 72 byl exkluzivní, ne nadarmo zde sídlily zastupitelské úřady.
Každý box byl opatřen štítkem s číslem, některé se navíc daly uzamknout ve výši kotníků na závoru s hroty z ušlechtilé oceli, které prorazí každou, ale opravdu každou, byť sebelépe chráněnou pneumatiku.
Pichard potřásl hlavou. Lidé, kteří si tyhle závory pořídili, mají zřejmě méně času než peněz. Mohou se sice spolehnout na to, že najdou box vždycky prázdný, jenže se tím vzdávají smluvních prémií, které vyplácejí odtahové služby. A ta malá ztráta času - zavolat službu a počkat, až hříšník bude odtažen - se Pichardovi bohatě vyplácela.
S jistotou, že po návratu získá další prémii, vyzval rodinku, aby si nastoupila do vozu - byl to cityliner, ta hnusně malá přibližovadla se s ním nedala ani srovnávat, starý necelé dva roky a měl najeto teprve šedesát tisíc. Vyťukal bezpečnostní kód a nastartoval.
"Juchá!" křičel vzadu Timo. "Jedeme na výlet!"
"Určitě to bude pěkný den," řekla Yoku. "Pěkný den u jezera."
Jednal hloupě, dokonce nezodpovědně, ale bolesti hlavy mu nedovolovaly nic jiného. Jakmile přešel do aktivity, tak skutečně polevily, ba co víc, skoro se úplně ztratily. Teď se však pomalu vracely.
Pochopitelně si musí počkat, až se provoz zase obnoví. Bylo by naprosto nesmyslné zmocňovat se vozu, který vězí v zácpě, i když by řidiče stojícího přibližovadla přemohl snáze než za jízdy. To dokázal jeho nevydařený pokus. Pak by však stejně nevěděl, kdy se provoz opět rozběhne, a možná by trčel v zácpě ještě hodiny. Nějaký dobrák by zavolal policii a pak by nikdy nedosáhl svého cíle.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... Při oficiálním uvítání...
Podruhé už nesmí být tak lehkomyslný. Ale když spatřil tu těhotnou vzadu, zaváhal. Ten okamžik naprosto zmatenému

a vlastně už bezbrannému řidiči stačil, aby se v panické reakci ubránil. Nebo vůz aspoň poškodil. Což vyšlo nastejno. Mohl ještě mluvit o štěstí, že se mu podařilo utéct.
Překvapilo ho, jak brutálně jednal a s jakou chutí oba muže vyřídil. Nebýt té ženské... Zřejmě použil bojových technik, o nichž ani nevěděl, že je cvičil. Je to dlouholetou zkušeností, nebo ho prostě naprogramovali? Je... naprogramovaný atentátník?
Zabít Perryho Rhodana...
Vážně ho zděsilo, jak chladnokrevně postupoval. Ani v nejmenším nepochyboval o tom, že by dokázal zabít, jen aby se vozu zmocnil. Tedy aspoň ty dva. A pokud jde o tu bezbrannou ženu, tak doufal, že to nikdy nebude muset zjišťovat. Ale obával se, že tato naděje je klamná.
Ve zmatku na chodníku se hravě ztratil. Aby setřásl případné pronásledovatele, vešel nakrátko do jedné budovy, ale hned ji opustil, protože v přízemí byla školka s nepřetržitým provozem. Nechtěl, aby ho někdo z početného personálu oslovil.
A nyní se znovu ztrácel v davu. Tentokrát se však už nenechával unášet, ale kráčel cílevědomě.
Nezdařený pokus ho vedl k zamyšlení.
Sektor 73 byl po kolapsu dál neklidný. Ruppeťané uháněli ke svým vozům nebo zpátky do bytů, byli rozrušeni a zároveň se jim ulevilo.
Možná přece jen bude lepší, když nějaké auto jednoduše ukradne, aby se dostal na astroport, místo aby je uloupil a musel zaútočit na majitele. A v sousedním sektoru 72, v diplomatické čtvrti, jsou vyhlídky na krádež větší, i když je tam zase víc policistů kvůli ostraze zastupitelských úřadů. Když bude opatrný, bez nebezpečí se mu podaří otevřít nějaký stojící vůz, a jakmile bude mít k dispozici dopravní prostředek, snadno se dostane včas na astroport a prozkoumá situaci ještě před Rhodanovým příletem.
Překvapilo ho, že tak dobře ví, jaký je rozdíl mezi krádeží a loupeží (většina to nijak nerozlišovala), že naprosto automaticky předpokládá, že se nejdříve musí seznámit s prostředím a teprve pak jednat.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Ale všechny tyto otázky vedly jen k jediné, k té rozhodující: Kdo vlastně je?
Hlava ho zase rozbolela. Už nepochyboval o tom, že bolesti jsou v příčinné souvislosti s jeho amnézií nebo ho aspoň mají přinutit k tomu, aby splnil úkol.
Ale kdo by mu to byl udělal?
Otázky, na něž najde odpověď na astroportu, pokud vůbec. A nebyl nijak přesvědčen, že se mu odpověď bude líbit.
Nejdřív si však musí opatřit nějaké vozidlo...
"Jenom mi nic nevyčítej!" řekla Yoku, když Piota Pichard zaklapl mobil. "Já za to nemůžu. Já ne. A běda, jestli mi řekneš, vždyť jsi chtěla k jezeru!"
"Ale chtěla jsi," řekl nemilosrdně.
"Já k jezeru nechtěla!" Manželka sevřela ruce v pěst. Horní ret se jí chvěl a nad ním se jí zaperlily krupičky potu. Víčka jí hekticky poškubávala, koutky rovněž. "Dětem jsi to slíbil ty."
"Protože jsi na tom trvala."
"Vsadíme se?" zaskřehotala Tiwe zezadu.
"O co?" zeptal se Timo.
"O moučník."
"Ne," řekl Timo s andělskou trpělivostí, s níž dokázal vytočit nejen rodiče, ale i sourozence. "Chtěl jsem vědět, o čem se budeme sázet."
"Ach tak," řekla Tiwe, jako by měla před sebou slabomyslného. "Kvůli čemu." Takhle pohrdavě se chovala k dětem i k dospělým, jako by mezi nimi nebyl rozdíl. "Vsaďme se, že máma za chvíli začne kolem sebe tlouct."
"Ale to přece dělá vždycky," ozval se Tika.
"Ale nikdy tátu netrefí. Vždycky ho o chlup mine."
"Bohužel," poznamenala Tiwe.
"Jestli se vzadu ozve ještě slovo, tak udeřím, ale ne vedle a ne tátu," řekla Yoku.
"Jenom vyhrožuje," řekla Tiwe.
"Jako vždycky," dodal Tika.
"Já vám nevím," váhal Timo. "řekl bych, že nás za chvíli praští."
"Jestli okamžitě nezavřete klapačky," zařval Piota, "tak vás praštím já!"
Nastal blahodárný klid a Piota Pichard čekal na odtahovače. Zajel citylinerem přímo za toho nestoudníka, který mu obsadil pronajatý box. Kdyby se ten prevít vrátil ještě před odtahováky, nemůže na poslední chvíli ujet a připravit Picharda o zaslouženou prémii. A rovněž ne o požitek dát nějakému asociálnímu živlu za vyučenou, která toho bezohledného účastníka provozu přijde skutečně draho.
Výlet začal skvěle.
Vyjeli a hned se dostali do zácpy. Mohla za ni nějaká nepovolená demonstrace v sektoru l. Kolaps prý narušil dopravu ve více než 160 sektorech. Provoz se obnovil relativně brzy. Nebavili děti improvizovanými hrami ani dvě hodiny. Když se tedy konečně rozjeli, byli s Yoku už pěkně otráveni, zatímco děti jen hýřily dobrou náladou.
"K jezeru!" vřískal ustavičně Timo. "Jedeme k jezeru!"
Za necelou půlhodinu se provoz opět zastavil - tentokrát kvůli policejní akci, o které rozhlas informoval podrobně a neinformovaně. Pichard z toho nicméně vyrozuměl, že byl vyhlášen bezpečnostní stupeň jedna a že došlo a stále ještě dochází k četným preventivním zadržením. Obyvatelstvo bylo naléhavě vyzýváno, aby zachovalo klid.
Tentokrát dvě a půl hodiny nepopojeli ani o metr.

Piota se celou dobu usmíval, zatímco manželčina nálada se pomalu, ale jistě blížila k bodu varu. Nevaroval je před cestou? Mohou si za to sami. A den byl už tak jako tak v tahu, takže mu bylo srdečně jedno, jestli trčí v zácpě nebo se musí nějak zaobírat dětmi. Odmítal veškeré pokusy Yoku o navázání hovoru. Zlomyslně sledoval, jak se snaží zabránit dětem, aby z nudy nerozebraly vůz nebo se navzájem nepovraždily. Nezasahoval.
Potom jízda probíhala až neuvěřitelně hladce. Bez jakýchkoli dalších incidentů se dostali do ochranného pásma kolem jezera. Berelské jezero bylo vyhlášeno za rekreační oblast, přísně chráněno a údajně v něm ještě žily ryby. Oficiálně bylo k dispozici všem občanům bez výjimky. Prakticky ho však využívali skoro výlučně obyvatelé diplomatické čtvrti a jiní lépe situovaní občané. Bylo to dáno už tím, že parkovat v okolí jezera se dalo jen ve vícepodlažních parkovištích za přehnané parkovné. Čtyři hodiny přišly v průměru na polovinu minimální mzdy. Pichard tyto ceny vítal, naprosto souhlasil s tím, že ti, kteří si to mohou dovolit, mají být mezi sebou.
Dnes však musel konstatovat, že je buď více Ruppeťanů, kteří si to mohou dovolit, anebo že ti, co si to dovolit nemohou, jsou tak nehorázní, že týdny, měsíce, ne-li roky šetří na to, aby těm svým harantům dopřáli pěkný den u jezera. Ucpané byly už přístupové komunikace k parkovištím.
Zatímco se jeho miláčkové zcela vážně chystali drahé vnitřní vybavení citylineru nenapravitelně poškodit a Yoku stále častěji sahala do dózy pro pilulky, které si vždy brala s sebou na výlety, přišel Piota na geniální nápad, že zajede rovnou k tomu nejdražšímu parkovišti, přímo u jezera, protože takové poplatky si může dovolit jen exkluzivní menšina, a tudíž tam bude dostatek místa.
Bohužel však zjistil, že tato menšina není zas tak exkluzivní. Parkoviště bylo plné a zavřelo, když mezi ním a pokladnou byly už jen tři citylinery.
Děti řádily.
Piota jim nevěnoval pozornost, protože zoufale přemýšlel, kde se v té krásné logické konstrukci stala chyba. Nakonec to vynervovaně vzdal.
Příjezd k parkovišti byl však vyvýšený, takže děti jezero aspoň viděly.
Zpáteční cesta probíhala v patřičně podrážděné náladě. Dětem by se neměly dávat do rukou žádné špičaté předměty. Yoku se náhle podívala do dózy a spatřila poslední pilulku. V očích měla holé zoufalství. Piota si spokojeně pohvizdoval. Tenhle výlet je určitě na dlouhou dobu poslední, ke kterému ho přinutili.
Ale když teď čekali na odtahovou službu, aby mohli zaparkovat, nálada v citylineru se rázem podivně změnila. Timo, Tika a Tiwe přestali ničit a vzrušeně, ne-li dokonce nadšeně, brebentili o tom pěkném dni a předháněli se v líčení, že viděli jezero, a na vlastní oči! Jak ta voda byla báječně hnědá a kalná a jak vysoké byly vlny a jestli ty vlny v jezeře dělají ryby a co vůbec taková ryba je a jak vypadá... A ženě asi konečně zabraly pilulky, protože se na něj opravdu usmála a řekla: "Vlastně to byl docela pěkný den, viď?"
Pichard zabručel cosi nesrozumitelného a otřásl se. "Vystoupíme si," řekl. "Odtahováci tu už musí být každou chvíli."
Ryze ze zvyku zablokoval zapalování. Pak počkal, až Yoku s dětmi vylezou, protože nápaditost a spontánní ničivost dětí se nedala nikdy podceňovat, a nakonec vystoupil i on.
To, co se stalo pak, dost dobře nechápal. Koutkem oka zaregistroval jakýsi pohyb. Nato ho prudce zabolelo v zátylku, nohy mu vypověděly službu, do očí mu vhrkly slzy a zrak se mu zakalil. Zhroutil se na chodník, bezmocně se válel na zemi a čekal pouze na to, až poleví ta nesnesitelná bolest, která se mu prudce šířila hlavou a rameny.
Jako z nesmírné dálky slyšel jakýsi pronikavý křik, který náhle ztichl. Připadalo mu, že to byl hlas Yoku, ale nebyl si jist. Brekot dětí však poznával naprosto jasně, ale tentokrát měl jakousi úplně novou, nikdy nepoznanou kvalitu. Nebyl to ten obvyklý jekot, kterým si prosazovaly své, ne, z toho křiku vyzníval opravdový strach.
Děti!
Nesmírně ho překvapilo, že pomyšlení na Tima, Tiku a Tiwe mu nějak dodalo sílu, aby se sebral a vrávoral k vozu. Stěží cokoli rozeznával. Přes slzy byl celý svět rozmazaný a bolest mu zužovala zorné pole na úzký tunel, v němž se míhaly hnědé a rudé pruhy. Viděl jakéhosi dobře oblečeného Člověka, jak sedí za volantem jeho vozu a zoufale se snaží nastartovat.
Pojistka! Zapnul pojistku! Musí se zadat čtyřmístný kód, jinak nenastartuje.
Cítil u nohy jakýsi pohyb. Jedno dítě k němu doběhlo nebo dolezlo a schovávalo se za ním.
Člověk za volantem konečně pochopil nesmyslnost svého počínání. Svižně vylezl a výhružně se před ním vztyčil.
"Kód!" slyšel Pichard tlumeně a skoro nesrozumitelně dunění. "Řekni mi kód!"
Myšlenky se mu táhly jako sirup. Teprve teď mu plně došlo, že ten hajzl mu skutečně chce cityliner otočit, a to přímo tady v diplomatické čtvrti! Kde je policie, která by taková individua měla vlastně odhánět od ambasád? Bude si stěžovat, osobně, svému příteli ministru bezpečnosti...
Viděl toho člověka pořád nejasně. Blížil se k němu. Jakoby v mlze. Ale nebezpečí, které z něj vycházelo, nebylo mlhavé, rozmazané, ale velice reálné.
A tu dostal spásný nápad. Už věděl, jak s ním jednat, nebo aspoň doufal.
Přidřepl, slepě nahmatal dítě, které se ho drželo, a vzal je do náruče. Ani nevěděl, jestli je to syn nebo dcera, ale v té chvíli mu to bylo srdečně jedno.
Držel ječící dítě před sebou. "No tak pojď a vem si ten kód!" řekl nebo to aspoň chtěl říct, ale slova byla nesrozumitelná i pro něj a jeho protějšek slyšel nejspíš jen nějaké chroptění.
V dálce se ozvala siréna.
Policie! pomyslel si vzrušeně. Někdo přepadeni pozoroval a nahlásil. Konečné policajti! Bylo už taky načase!
Ale kdepak... Poznal ten zvuk. Byla to siréna odtahového vozu, který si sám objednal. Že by útočník byl majitel toho přibližovadla, co parkuje na jeho místě? A chce s citylinerem jen popojet, aby mohl nerušeně opustit parkoviště a nemusel platit pokutu?

Tak tohle ti, chlapečku, nevyjde!
Pichard dítě nešetrně pustil a stále ještě napůl slepý se s výkřikem vrhl na piráta parkovišť. Až na poslední chvíli spatřil malíkovou hranu, které se mu blíží k obličeji - ne, ke krku. Pak se mu celý ten tunel kompletně zhroutil, a když za sekundu nebo za věčnost přišel k sobě, hleděl do tváře Yoku. V očích měla starost, jakou u ní za ta léta manželství ještě nepozoroval.
Ale dost možná že se i mýlil, protože ta starost se jí z očí rázem ztratila. Narovnala se a on zjistil, že kolem něj stojí více lidí, mezi nimi odtahovač a jeho děti.
"Co má tohle znamenat?" zasípala Yoku.
Nechápavě vrtěl hlavou, než mu bolest nařídila, aby zanechal jakéhokoli pohybu.
"Proč nás přepadl? Proč tě srazil? Co jsi mu udělal? A proč ses vůbec nechal zbít?"
"Cože?" vypravil ze sebe.
"Jenom mi neříkej, že jsi ho nepoznal. Byl to ten tvůj údajně tak dobrý přítel, ministr bezpečnosti!"

5.

Cílem Expandere universalis bylo osídlení celé Galaxie lidmi. Tato sekta přísně zakazovala jakoukoli antikoncepci a vůbec jakékoli bránění početí, dokonce je i trestala. Z tohoto hlediska musel Ruppeťanům sekundární účinek složky záření - zvýšená plodnost - připadat jako vyslyšení jejich modliteb. Avšak jako děsivá kletba na nich lpí primární účinek složky záření, a to poutači impulz. Ruppeťané sice mohli přikázání Jděte a množte se plnit tak úspěšně, jak je to jen možně, impulz z nich však činil zajatce jejich světa. Když sledujeme jejich osud, jsme ochotni věřit v existenci jakéhosi krutého božstva, které má pronikavý, i když podivný smysl pro humor. Tuto situaci Ruppeťanům navíc ztěžovala geografická zvláštnost planety, tedy nedostatek obyvatelné a obdělávatelné země. Během několika století se ona stěží představitelná extrapolace možného přelidnění změnila v katastrofální a děsivou skutečnost.
Mikail Tyssen Kais (vyd.), Encyclopaedia Universalia, podle hesla Ruppet, planeta, nakladatelství HDS, Nembar, 3000 a násl.

Bridget Märchtehnová
Náš člověk v Terranii

Nerval Rodrik se cítil podstatně lépe. Jakmile se rozběhla mašinérie ministerstva, onen podivný chlad a slabost, nerozhodnost a váhání rázem pominuly. Byl ve svém živlu.
V budově, kterou policie neprodyšně uzavřela v okruhu pětadvaceti metrů, si jakási cizí a bohužel zatím ještě neznámá moc zřídila cosi jako laboratoř. V zadní místnosti byl původně větší počet nádob o rozměru dvakrát jeden metr, k tomu nějaké počítače a další přístroje. Přední místnost zaplňovala výpočetní technika. Pak ale neznámé popadl ničivý amok. Nad smyslem a funkcí přístrojů se experti stále ještě dohadovali. Týkalo se to i oné podivné přilby v přední místnosti. Ale jak se Nerval obával, technikům se dosud nepodařilo určit původ přístrojů, a srdečně pochyboval o tom, že se jim to v nejbližší době podaří.
Určitě ne během - podíval se na hodinky - zbývajících osmnácti hodin do Rhodanova příletu.
Ale aspoň měli úspěchy jinde. Nerval se otočil k expertovi na zajišťování stop, který zavrtěl hlavou na znamení, že nepřišel na nic nového, a potom vyšel ven. Krátce zamhouřil oči před zapadajícím sluncem a vykročil ke skříňovému vozu, který byl vybaven nejmodernějšími komunikačními přístroji, jaké mohla ruppetská technika nabídnout.
Strážný uctivě ukročil stranou a Rodrik vyšel po třech schůdcích do vozu, kde ve stísněných podmínkách pracovali tři jeho lidé a evidentně si nevadili. To se nedalo říct o Didjehu Fohrtuhnovi. Jeho náměstek měl ruce přitažené k tělu, stál uprostřed, kolem něj samé počítače, vysílačky, faxy a podobné přístroje zabudované do stěn, a radši se ani nehýbal.
Pro pět osob je to rozhodně příliš malé, konstatoval Rodrik. Kývl na Fohrtuhna a zase vyšel ven.
Náměstek zakrátko dorazil s nějakými papíry.
"Přinesl zátah něco?" šel Rodrik rovnou k věci.
"Osmnáct set případů," odpověděl Fohrtuhn. "Naši je ještě třídí. Za pár minut budou mít nový seznam priorit."
To je fajn, pomyslel si Nerval, když se kolečka otáčejí jako namazaná. "A co ti čtyři podezřelí?" zeptal se.
Na prvním seznamu byli úplně nahoře. Tři muži a jedna žena, bez dokumentů, zadrženi jednotlivě. Vypadali, jako by úplně ztratili orientaci. Zjistilo se, že nejsou pod vlivem alkoholu ani drog. Přesto se s nimi nedalo mluvit - pokud už vůbec otevřeli ústa, pouze cosi blekotali.
Jeden takový zadržený, to by se ještě dalo nějak vyvětlit. Ale hned čtyři, a to na různých místech a skoro ve stejné vzdálenosti od místa činu, to už nemohla být náhoda. Na to přišel Rodrik i bez počítače.
"Pořád nic nového." zabručel Fohrtuhn a podíval se na první list. "Jejich stav se nezměnil."
"A zjistilo se už, jestli jsou to Ruppeťané nebo cizinci?"
Náměstek zavrtěl hlavou. "To potrvá."
"Vím, ale jen jsem tak doufal...," Nerval nedořekl a zaposlouchal se do sebe. Znovu cítil onen ochromující chlad a slabost... Nebo se mu to jen zdá? Vzpamatoval se. "Jděte se podívat, jestli už ten seznam nemají," řekl Fohrtuhnovi a pokoušel se opět soustředit.
Jsou ti čtyři Ruppeťané, nebo cizinci? To se dalo zjistit jen těžko, neboť Ruppeťané byli potomci lidí ze Solárního impéria a za necelých šest set let se geneticky příliš nezměnili - až na poutači impulz. Vyšetření genomu podezřelých bude komplikované a zdlouhavé. Nemají techniku jako galaktické říše. Tam by mu vědci sdělili výsledek do dvou minut.
Na prvním seznamu byly jen rány naslepo, žádné tutovky. Jeho lidé však přesto šli v rámci možností po těch

nejnadějnějších stopách. Fohrtuhn se vrátil s druhým seznamem.
"Pouze jeden slibný případ," předešel Rodrikovu otázku. "A ten nahlásili teprve před chvílí. Spíš dva, ale souvisí spolu. Počítač je dal rovnou na začátek seznamu. "
"O co jde?"
"Dvě přepadení. V obou případech se chtěl pachatel - pokud se vůbec jedná o tutéž osobu - zmocnit dopravního prostředku. Metoda a popis pachatele se zhruba shodují."
"Tak se na to podíváme." Rodrik zběžně přečetl první hlášení. V sektoru 73, který hraničí s obchodním pásmem kolem sektoru l, se jakýsi neznámý násilně dostal do městského přibližovadla právě ve chvíli, kdy odeznívalo kolaps. Řidič reagoval rychle a chladnokrevně a zahnal pachatele na útěk. Jeho přibližovadlo bylo lehce poškozeno.
"Co víme o tom," Nerval se podíval na papír, "Vincenci Vermolovi?"
Fohrtuhn se podíval do jiného papíru. "Nic moc," řekl. "Kvůli tomu škrábnutí vyváděl jako pominutý. Je to konvencionalista. Na jeho výpovědi ale něco nehraje. Zjistili jsme, že bezprostředně před incidentem byla v jeho voze další osoba, zřejmě žena, ale ta beze stopy zmizela. Vermol to však kategoricky popírá."
Nerval Rodrik přikývl. Konvencionalisté patřili k těm nejbigotnějším Ruppeťanům. Drželi se vroucně Ruppetova přikázání, ale pouze v rámci manželství, jež jim bylo svaté. Rozpad manželství trestala sekta okamžitým vyloučením. Možná právě proto jí v poslední době ubývá tolik členů a ztrácí na významu, pomyslel si cynicky Rodrik.
"A co ta žena, která byla při přepadu ve voze?" zeptal se. "Už ji vyslechli?"
Fohrtuhn zavrtěl hlavou. "Právě povila zdravá paterčata. Dva chlapce a tři děvčata. Policie zavolala kluzák rychlé pomoci. Ten incident byl vlastně její štěstí. S přibližovadlem by to do nejbližší porodnice nestihla."
"Ať s ní někdo promluví," nařídil Rodrik. "Potřebujeme i její popis pachatele. A druhý případ?"
"V sektoru 72."
Rodrik zpozorněl a svraštil čelo. "Tedy v diplomatické čtvrti."
"Ve vzdálenosti od prvního místa činu, jaká se dá mezi oběma přepadeními pohodlně urazit pěšky," dodal Fohrtuhn. "Úplně stejné provedení. Oběť ostatně tvrdí, že se s vámi zná."
"Ano?"
"Piota Pichard, náměstek ministra zdravotnictví."
Služebně s ním ještě nic neměl, ale matně si vzpomínal, že spolu občas prohodili pár slov na recepcích. Nic víc. Pichard byl vůl jak anděl, arogantní a naprosto nesympatický. Vzal si bohatou dědičku, které spadlo do klína množství pozemků v diplomatické čtvrti, a měli tři nevychované fracky. Rodrik ho podezříval, že je to skrytý imperialista a že praktikuje antikoncepci. "Vyslovený kondomář," řekl náměstkovi.
"To bych věřil. Vyváděl jako blázen a přímo se odvolával na vás. Patrně pořád ještě vykřikuje, že chce s vámi mluvit osobně."
"Na to si počká." Nerval přelétl hlášení. Uloupení vozidla se nezdařilo jen proto, že Pichard měl, jak se dalo očekávat, ten nejnovější model - jeden z těch mála se startovacím kódem.
Skrovný popis pachatele skutečně v hrubých rysech odpovídal. Rodrik Nerval poznal problémovost těchto údajů už na počátku kariéry a nyní mu stačilo, když tři svědci se ve velikosti pachatele nelišili o více než dvacet centimetrů a líčili podobně barvu vlasů, tedy světlá nebo tmavá. "Ale výpověď Pichardovy ženy je zvláštní, nemyslíte?" zeptal se Fohrtuhn a podivně se mu zajiskřilo v očích.
Rodrika opět zamrazilo. "Co tím myslíte?"
"Aha, vy jste to tam ještě nedočetl?" Fohrtuhn pokrčil rameny. "Yoku Pichardová tvrdí, že jste ho přepadl vy."
"Já tu ženskou v životě neviděl," zavrčel Rodrik. Pak si ženinu výpověď důkladně přečetl. Tvrdila, že ho poznala, ale policisté, kteří vedli výslech - a jistě ještě vedou (přes veškeré protesty byli Pichardovi i se třemi dětmi na základě bezpečnostního stupně jedna předběžně zadrženi) -, postupovali svědomitě a chtěli popis. "Hnědé vlasy, velký, štíhlý, dobře oblečený, nenápadný obličej," četl. "Popis v podstatě k ničemu. Do půl hodiny seženu v nejbližším okolí tři miliony Ruppeťanů, kteří takovému popisu odpovídají."
"Ovšem," souhlasil Fohrtuhn, "je to takový povšechný popis. A vy máte navíc skvělé alibi. V době činu jsme byli přece spolu. A může to potvrdit dobrých padesát kolegů." Zasmál se. "A ještě." dodal, "Pichard útočníka sám vůbec nepoznal a jeho žena přiznala, že ho viděla tak na vteřinku. Všechno se to udalo hrozně rychle."
"Ale stejně," řekl Rodrik. "Něco by na tom mohlo být. Popisy jsou sice nepřesné, ale tak nějak se shodují. Co z toho vyvozujete?"
Náměstek mlčel. Jako by si chtěl svou hypotézu ponechat pro sebe.
"Stále ještě nevíme, co se v téhle laboratoři dělo," řekl Rodrik a ukázal palcem přes rameno, "ale budeme jí pro jednoduchost říkat místo činu. A poblíž místa činu se jakási osoba dvakrát pokouší zmocnit se vozu. Proč?"
"Že chce utéct z místa činu?"
"Buďto, anebo se nutně potřebuje dostat na určité místo a musí si kvůli tomu ukrást vůz."
"A kam se chce dostat?"
Rodrik pokrčil rameny.
Fohrtuhn vytřeštil oči. "Snad nemyslíte... třeba ten útok na Rhodana, o kterém jste dostal hlášku? Myslíte si, že jde o toho atentátníka?"
Atentát si jen vymyslel. Ale když vzal všechno v potaz - hlavně účast jedné z galaktických mocností, které se mezi sebou nedokázaly dohodnout a určitě by na cizí půdě neváhaly s atentátem na nejvyššího představitele jedné z říší...
"Vyžádejte kluzák," poručil mu Rodrik. "Státní, ať za něco stojí. Ale v žádném případě model ze Solárního impéria. Nějaký odjinud, to už je jedno."
"Co máte v úmyslu?" zajímal se Fohrtuhn. "Pokud se smím ptát," dodal.

Nerval se na něj podíval. "Jak už jsem řekl, vyženu pilulku kondomem. A teď pro to nastal ten vhodný okamžik."
"Máme problémy," řekla Bridget Märchtehnová muži na obrazovce. Mohli mluvit prakticky volně, spojení bylo kódované a deformované, tedy absolutně jisté. Aspoň pro jejich účel. Dešifrovat se dal každý kódovaný hovor, ale ne v tomto časovém období. Ale i tak byli opatrní ve volbě slov, aby se protistrana jednoho dne nevytasila s důkazy, že měli v této záležitosti prsty.
"Ministr bezpečnosti stojí přede dveřmi a žádá mě o spolupráci, protože se obává atentátu na Perryho Rhodana. Takže Ká jednička mi řekl, že bych se měla radši zeptat, co si o tom myslí náš člověk v Terranii."
Jeremay Voss nedokázal skrýt překvapení, povytáhl obočí, ale pak naprosto klidně řekl: "Zatracenej kondom! Tak se to přece u nich říká, ne?"
"Zatracená pilulka," opravila ho. "A to s těmi dveřmi neber doslovně," dodala.
Jeremay dokázal myslet logicky, a jak tvrdili někteří zasvěcení, rychle jako ta nejmodernější pozitronika. Musel však mít naprosto precizní informace. Nechápala, proč se rozhodl dělat zrovna v Solární rozvědce - se svými schopnostmi a znalostmi by si v ekonomickém sektoru vydělal balík. Voss tvrdil, že za svůj talent nemůže, a na vyžádání dodal důkazy. Sestavil si rodokmen, který sahal až do poloviny dvacátého století, a každý, skutečně každý z jeho předků v přímé linii se profesionálně zabýval počítači.
"To mě ani nenapadlo," tvrdil Voss. "Soudím, že jste ministra pozvali dál a nabídli mu kafe."
"Pochopitelně," řekla Bridget. "Přiletěl ostatně parádním kluzákem. Zářivě zeleným, takový oficiální ukázkový model, to nejlepší, co ruppetská vláda má. Práskaný chlapík, tenhle ministr bezpečnosti. Rozhodl se pro typ ze Středogalaktické unie, aby dal jasně najevo, že není tady jako nějaký prosebník, ale jako rovnocenný kolega."
Jeremay Voss přikývl, že rozuměl. "A na vás se obrací jako na bezpečnostní pracovnici odpovědnou za státní návštěvu?"
"Přesně tak. Však víte, Rodrika znám. Sice nevím, jestli mě pozná, ale možná byste mohl udělat prográmek, který..."
Nedořekla, protože znovu přikývl, tentokrát prudčeji, jako by chtěl říct: No dobře, vím, co myslíte a oč jde, nejsem blbej ani vypitéj.
"Nepředpokládám, že vás pozná," řekl.
"Jste si tím jist?"
Podíval se na ni káravě a následující větu si mohl odpustit. "Jsem si tím naprosto jist."
Rouháni, pomyslela si Bridget. Já se dopustila rouhání. Pochybovala jsem o slově Vossově. Bylo jí trapně.
"Důvěřuj, ale prověřuj," zabručela.
"Jak prosím?"
"Ale nic, to byl jen takový citát. A co s tou jeho prosbou o pomoc?"
Jeremay Voss se krátce zamyslel. "Jestliže se obává, že Velkoadministrátorův život je v ohrožení, tak byste mu až do Rhodanova příletu měla poskytnout veškerou pomoc, jakou považujete za správnou." Počítačový mág svraštil obočí. "Ono je ostatně možné, že Velkoadministrátor přiletí o něco později, než bylo v plánu. Křižuje teď 47 Tucani a využívá čas ke kartografickým měřením. Však víte, hvězdokupu prakticky ještě nikdo neprozkoumal."
Tím bylo řečeno vše. Bridget se dozvěděla, co potřebovala, a mohla hovor ukončit. Na Jeremaye Vosse se dalo spolehnout.
"Tady jste," řekl Nerval Rodrik, když Bridget vešla do salonku. Nabídli mu horký aromatický nápoj, jehož vůně se nesla celou místností a vyvolávala asociace uvolnění a pohody. "Vyřídili vám, že je to urgentní?"
Byl to velice zvláštní pocit, podat mu ruku. Bridget však neměla nejmenší výčitky svědomí. Ministr bezpečnosti Rodrik jako profesionál o možných nebezpečích svého povolání věděl. Byl to chladný člověk moci a naprosto loajální, jak se patřilo k jeho profesi a postavení. City dát najevo nedokázal, zato velice dobře uměl využít city druhých. Viděla v něm spíš soupeře ve hře než člověka. Bezpochyby se na ni díval stejně.
"Musela jsem se příslušně připravit," řekla. "Takový atentát na Perryho Rhodana je vždycky urgentní záležitost. Jako bezpečnostní referent velvyslanectví Solárního impéria na Ruppetu vám v této souvislosti samozřejmě poskytnu jakoukoli myslitelnou podporu."
Zašklebil se na ni a ona na jeho škleb odpověděla dlouho cvičeným úsměvem. Dobře věděl, že není "bezpečnostní referent velvyslanectví", nýbrž že pracuje ve vysoké funkci pro Solární rozvědku. Ale to už patřilo ke hře a Rodrik ji neovládal o nic hůř než ona. Kdyby mělo ministerstvo bezpečnosti k dispozici jiné prostředky, byl by to protivník, kterého by musela brát vážně. Ale i tak ji teď dostal do velice ožehavé situace.
Možná jsme podali až příliš dobrý výkon, pomyslela si.
"Jakoukoli podporu?" zeptal se. Věděla, kam míří. Na toto téma už spolu mluvili a bylo pro ni vyřízené.
Status quo se nedal měnit. Ruppet vyžadoval podporu technicky vyvinutých galaktických mocností, jenže tyto říše byly ochotny planetu podporovat, teprve až se k nim oficiálně připojí. Zatím probíhala jistá kulturní výměna na velice nízké úrovni a omezená výměna technologií za suroviny. Ale v zásadě mohl Ruppet klidně podlehnout následkům katastrofálního přelidnění a galaktické říše by necouvly ani o píď. Nemohly pomoci ani potají, i kdyby chtěly: Impérium Dabrifa, Středogalaktická unie, Carsualský svaz a Solární impérium se navzájem hlídaly a energicky by zakročily, kdyby jeden z konkurentů v boji o ovládnutí této hvězdokupy porušil nepsaný zákon.
"Je-li to tak naléhavé, měli bychom asi vyrazit," vyhnula se odpovědi a vyvedla Rodrika na chodbu. Vyjeli výtahem přímo na střechu, kde přistál kluzák. Rodrik neuvidí nic, co by vidět neměl.
"Nabídne nám Rhodan podporu?" nevzdával se ministr.
Tázavě na něj pohlédla.
"Povídá se totiž," vysvětloval, "že chce Ruppetu k šestistému výročí darovat takzvaný hyperinniestron, který ovlivní onu složku záření Marnebu, která může za poutači impulz. K těm nepokojům prakticky došlo kvůli podobným řečem."

Dokázala si to dobře představit. Ostatně tuhle smyšlenku roznesli na její pokyn. Měla odvrátit pozornost od akce. To mu však dost dobře nemohla říct.
"Hyperinmestron," odpověděla, "je zbraň, která prudce přeměňuje hmotu v antihmotu, a vzhledem k její účinnosti ji Solární impérium použilo jen dvakrát." Byli už na střeše a mířili ke kluzáku. "Jestliže si však přejete, abychom ji použili potřetí..."
"Víte, co mám na mysli," řekl Rodrik navenek lhostejně, když nastupovali do kluzáku. "Možnost zrušení impulzů by uvrhla Ruppet do chaosu."
Bridget se posadila a podívala se na něj. Kluzák odstartoval.
"Ruppet už dlouho nevydrží." řekla tvrdě. Těmito slovy nemohla způsobit žádnou dalekosáhlou škodu, a proto hovořila relativně upřímně. Navíc ji Sheuren informoval, že jeho lidé kluzák prověřili a na žádný odposlech nenarazili.
"Váš svět nezničí poutači impulz, ale to, že se odmítáte připojit k Solárnímu impériu a nechat si pomoct," pokračovala. "Společně bychom přišli na možnost, jak impulz zneškodnit. Pak by se Ruppeťané mohli usadit i na jiných světech a v rámci velkorysých zákonů Solárního impéria dál plnit přikázání svého náboženství."
"Zatím to zvládáme docela dobře sami," namítl Rodrik.
"Vaše disciplína je úžasná," uznala Bridget. "Optimálně jste zorganizovali společnost. Ustavičný život na tři směny, výroba ani zásobování se nezastaví, využití všech zdrojů pro blaho všech... k tomu skvěle přizpůsobená sociální síť, která zaručuje péči o děti a rodičům umožňuje, aby se dál věnovali svému povolání... To už je výkon. Možné to bylo především díky přání většiny Ruppeťanů, aby přivedli na svět co nejvíce potomků. Tím se přísně omezují vlastní nároky. Ruppet zhroucení pouze oddaluje, ale nezabrání mu."
"Učinili jsme veškerá opatření, jež jsou v naší moci. Rozběhla se restrukturalizace. Postavíme vyšší budovy, v nichž lidé nebudou pouze bydlet, ale i pracovat. To zvýší efektivitu práce. Odpadne dlouhé cestování za prací. Plochy, které se nyní využívají pro dopravu, se dají použít k jiným účelům..."
"I kdybyste přenesli pohoří a vytvořili tak nový životní prostor na místě dnešního moře," namítla Bridget, "a vyvíjeli stále modernější technologie, jež by ochraňovaly životní prostředí a snižovaly jeho zatížení - celý systém je stejně odsouzen k zániku. Svět může uživit jen určitý počet obyvatel. Tento počet jste na Ruppetu už dávno překročili. Vaši úctu k lidskému životu lze sice obdivovat, ale vaše přání osídlit tímto způsobem celý vesmír je naprosto pošetilé a z dlouhodobého pohledu i sebevražedné. Uzavřený systém se zničí sám a nedá se tomu vyhnout. Máte jediné řešení. Musíte se otevřít."
"Jinými slovy připojit se k nějaké galaktické říši..."
"Pochopitelně k Solárnímu impériu," přerušila ho.
"... a kontrola porodnosti," dodal.
"Jedině tak bude mít Ruppet budoucnost."
"Nemůžeme za to, že jsme osídlili nový svět, upadli v zapomnění a částečně i do primitivity. Jsme hrdi na to, čeho jsme vlastními silami dosáhli."
"Však na to hrdi být můžete," uznala. "Ale vaši předci opustili Solární impérium dobrovolně."
"Na jaké vývojové úrovni se Ruppet momentálně nachází?" změnil náhle téma. "Jako Země v roce... dva tisíce?"
Zavrtěla hlavou. "To už Perry Rhodan dávno objevil na Měsíci kosmickou loď z Arkonu a založil Třetí moc. Ne, spíš tak na úrovni roku 1971, těsně před jeho přistáním na Měsíci. To však nejde zas tak přesně říct. Jste už o něco dál. Možná by Země byla v roce 2000 na podobné úrovni, kdyby nedošlo k tomu setkání s Arkonidany."
"Ale svými technologiemi byste mohli ruppetský systém podpořit," řekl Rodrik. Bylo jí jasné, kam tím míří. Ta změna tématu nebyla zase tak náhlá.
"Ale co to povídám!" Poprvé u něj viděla nějakou emoci, prudkou zlobu. "Mohli byste ho udržet navěky."
"To nemohli," nesouhlasila. "I kdybychom jednoho dne byli schopni odčerpat bez následků nekonečné množství energie z hyperprostoru, nic to nemění na skutečnosti, že lidská společnost, která je zaměřena výhradně na rozmnožování, se dříve či později zhroutí. Ne, jiná možnost neexistuje. Musíte se k nám připojit."
"To se máme vzdát všeho, v co věříme?" zeptal se rozhořčeně.
Bridget byla ráda, když kluzák dosedl a nemusela odpovědět. Rozhlédla se a předstírala, že se zajímá o neznámé okolí.
Rodrik vstal. "Počkejte prosím okamžik. Musím se jen ujistit, že není ohrožena vaše bezpečnost, a pak pro vás pošlu."
Mlčky přikývla. Věděla, že už dávno učinil veškerá bezpečnostní opatření. Ne, pouze chtěl zjistit, co je nového. V zásadě by udělala totéž, pouze o něco elegantněji.
Musela si poopravit původní představu. Nerval Rodrik byl sice jen protihráč, ale kdyby se poznali za jiných okolností... Ten muž měl charisma a charakter a také jistou přitažlivost. Kdyby byla Ruppeťanka. patrně by se ho během letu pokusila přimět, aby jí na sedadle kluzáku udělal spoustu dětí.
Ještě štěstí že Sheuren je expert na lokalizaci předmětů a ne myšlenek...
Napomenula se. Agentka, která si dovolí ve svém povolání city, není jen špatně vycvičená a neuvěřitelně hloupá, ale stejně tak dobře mrtvá. City jsou nevypočitatelné, kvůli nim by se i ta nejpromyšlenější akce mohla zhroutit jako domeček z karet. V její branži byl lidský faktor velkou neznámou, a toho dokázali dobří agenti využít.
Bridget se považovala za dobrou agentku. Byla přesvědčena, že ministr bezpečnosti uvažuje v tomto směru podobně jako ona. Na lidech v jeho profesionálním okolí ho rovněž zajímalo jen to, jak snadno lze s nimi manipulovat.
Ne. nemá si co vyčítat. Výčitky si lze dělat, pouze když akce zkrachuje. Kdo má morální pochyby o svých činech, je vydán smrti stejně jako ten. kdo investuje city nebo se zamiluje.
Chtě nechtě vzpomínala na své první setkání s Nervalem Rodrikem krátce po jejím převelení na Ruppet. Živě si na ně pamatovala. Po oficiálním přivítání, představení několika atašé a slavnostní večeři měli příležitost vyměnit si pár slov mezi čtyřma očima. Pozorně se na ni zahleděl a řekl: "No tak, řekněte mi nějaký vtip."

"Jak prosím?"
"Vtip. Při oficiálních příležitostech na carsualském, středogalaktickém nebo dabrifském velvyslanectví uplyne tak nanejvýš deset minut, než se někdo cítí povinen říct nějaký vtip o tom, jací jsou ti ostatní pitomci. I u vás určitě kolují takové vtipy."
"Nemyslím si, že je zrovna vhodná příležitost..."
"Ne, chci to mít za sebou," přerušil ji. "Trvám na tom."
Krátce se na něj podívala. "No tak dobře," řekla. "Ertrusan..."
"Hlavní národ Carsualského svazu," přerušil ji.
Bridget přikývla. Něco ji napadlo. "Víte, co je to pes?"
Přikývl. "Naši předkové vzali s sebou spoustu pozemských zvířat. Psy, krávy, prasata, kočky..."
"Ovšem," řekla. "Jsern hloupá, že jsem si to neuvědomila." Věděla, že pointu pochopí.
"Takže," řekla, "Ertrusan, Marťan a Pozemšťan vlezou načerno do raketoplánu. Ale jako na potvoru jsou tam revizoři. Černí pasažéři před nimi ustupují, až se dostanou do poslední místnosti, do nákladního prostoru."
Čekala na Rodrikovu reakci, ale ten nehnul ani brvou.
"Ale i tam vleze jeden revizor a ti tři se na poslední chvíli schovají v prázdných pytlích. Revizor si nevzpomíná, že by takové pytle nakládali, a kopne do prvního pytle, do kterého se schoval Pozemšťan. Tomu to rychle zapne a zaštěká."
"Jako pes," řekl Rodrik.
"Správně. Je tam pes, pomyslí si revizor a obrátí se k druhému pytli, do kterého se schoval Marťan. Kopne do něj a Marťan zamňouká."
Podívala se na Rodrika a ministr přikývl.
"To je kočka, řekne si a kopne do pytle s Ertrusanem. A co řekne Ertrusan?"
Rodrik pokrčil rameny.
"Brambory, brambory."
Ministru neznatelně zaškubalo v koutcích. "Dobrý," řekl pouze. "A jaké vtipy si vyprávíte o nás?"
Bridget Märchtehnová ho obdařila odzbrojujícím úsměvem. "Ani ve snu by nás nenapadlo šířit nějaké vtipy o Ruppeťanech. Stejně," dodala, "jako by si Ruppeťané nevyprávěli vtipy o nás."
"Ovšemže ne," řekl. "Víte, kolik je potřeba Normonů, aby našroubovali žárovku?"
Vytočila oči. "To ví přece každé dítě. Je potřeba... "
"A kolik Pozemšťanů?"
V duchu se usmála.
"Žárovku?" řekla. "Co je to žárovka?"
Nerval Rodrik se rozchechtal, a tím se prolomily ledy.

6.

Planetu Ruppet objevili roku 2392 Pozemšťané a bez vědomí Solárního impéria ji osídlili. Dnes je skoro nepochopitelné, že Ruppet pak doslova upadl v zapomnění, ale k takovému vývoji vedla skoro zákonitě kombinace více okolností. Příslušníci sekty Expandere universalis byli ze svého mateřského světa de facto vyhnáni, nebo měli aspoň takový pocit. Otevřený konflikt mezi členy sekty a vedením Solárního impéria nedal Ruppeťanům po přistání na novém světě žádnou jinou volbu než se pokusit o existenci bez pomoci mateřského světa, ale v souladu se svým náboženským přesvědčením.
Dále to bylo právě čtyřiašedesát let, co Perry Rhodan prohlásil Spojené impérium a Galaktickou alianci za rozpuštěné a vypověděl všechny smlouvy o vzájemné pomoci mezi Solárním impériem a ostatními národy. Nato asi sto tisíc bluesanských lodí, vyzbrojených Akonem, zničilo Arkon III. Ve východním sektoru Galaxie i nadále bojovaly bluesanské národy o nadvládu a Solární impérium se zabývalo upevňováním své moci a zajišťováním více než tisíce slunečních soustav. O sedm let později začal s objevem Šestiúhelníkového transmiteru vývoj, který vedl k té nejosudnější válce, jakou Solární impérium do té doby zažilo - proti Mistrům ostrovů.
A nakonec - kulová hvězdokupa 47 Tucani a její širší okolí nepatřily zrovna k nejoblíbenějším operačním oblastem explorerů.
Kdyby Ruppeťané navázali kontakt se Solárním impériem, mateřský svět by jim jistě ochotně pomohl. Ale k tomuto pokusu ani nedošlo. O to více je třeba ocenit výkon Ruppeťanů, kterého dosáhli po nevyhnutelném úpadku na primitivnější úroveň a pouze prostředky, jež měli k dispozici, mimo jiné i techniky z paluby RUPPETU. Dostali se na takovou průmyslovou a technickou úroveň, že když je Solární impérium více méně náhodou objevilo, stáli už na prahu vlastních kosmických letů.
Mikail Tyssen Kais (vyd.), Encyclopaedia Universalia, podle hesla Galaktopolitická situace ve 24. století, nakladatelství HDS, Nembar, 3000 a násl.

Kara Dastinová
K tobě, nebo ke mně?

Začínal pochybovat o tom, zda se vůbec hodí na atentátníka. Šel si klidně dál a místo přepadení nechal za sebou. Díky drahému obleku nebudil v diplomatické čtvrti pozornost. Měl pocit, že se zde pohybuje s jakousi samozřejmostí, jako by sem patřil nebo jako by se tu často zdržoval.
Určitě ho nesledovali ani nepronásledovali, o tom se už přesvědčil. Mohli sice oblast uzavřít, ale proč by policie kvůli

obyčejnému pokusu o loupež podnikala tak dalekosáhlá opatření?
Zatímco se vzdaloval od místa činu a vracel se k živějšímu sektoru 73, který mu dával podstatně více možností, mohl klidně přemýšlet o své situaci, pokud ho v tom nebude rušit bušení v hlavě.
Zabít Perryho Rhodana...
Dobře věděl, že dokáže zabít, že už nejednou vzal život. Bez sebemenších výčitek svědomí, vědom si správnosti svého počínání. Pro... Ano, pro koho? Pro národ a otčinu? Pro Velkého Ruppeta? Pro svého zaměstnavatele, ať už to byl kdokoli?
Zřejmě přišlo na to, koho měl zabít. Nevinné ženy a děti jistě ne. Když ten kondomář to dítě najednou zvedl a chránil se jím, bylo mu z toho sraba nanic a zděsil se, že by měl zabít dítě.
A kdo ho vlastně zaměstnává? A proč mu vzali paměť, tedy aspoň částečně? Aby lépe splnil úkol? Aby se neprozradil, kdyby ho dostali? Ale jak je něco takového vůbec možné? Kdo by to dokázal? A dal mu vůbec někdo takový příkaz? Nebo pracoval vždycky takhle? Odstranil si část paměti sám, aby se zbytečně nezatěžoval při plnění úkolu? Aby oddělil práci a soukromí?
Otázka za otázkou a žádná odpověď.
Pouze bušící bolest v mozku, která ho poháněla vpřed.
Rozhodně však nebyl tak bezohledný, jak si myslel. Hrozil zabíjet ženy a děti.
Ani tak schopný, jak se domníval. Selhal i druhý pokus. A to si v singlebaru ještě myslel, že má pro tuhle profesi všechny předpoklady.
Po dvou fiascích tomu už tak nebylo. Situace byla stále zmatenější.
A bolest za očima sílila.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Snažil se bolest ignorovat a analyzovat situaci.
Postupoval vždycky klidně a analyticky? Byl o tom přesvědčen. Ale odkud to ví? Zase jen samé otázky a žádné řešení.
A přesto. Vrazil do něj takříkajíc přímo nosem.
Když zaslechl tiché bzučení, podíval se nahoru. Nad diplomatickou čtvrtí přelétal zelený kluzák, zamířil k výškové budově velvyslanectví Solárního impéria a hladce přistál na střeše.
Chviličku si pohrával s myšlenkou, že by ho ukradl. Ale hned se vzpamatoval. Byla to čirá utopie.
Musíš najít řešení, napomenul se. Nebo aspoň nějakou nadějnou alternativu.
Pokusy zmocnit se vozidla násilím ztroskotaly. Ale co kdyby někoho přiměl k tomu, že by mu dal svůj vůz k dispozici? Jednu osobu znal, jednoznačně o něj projevila zájem. Musí toho využít.
Znovu vzhlédl. Obloha už rudla. Rudá je barva krve, života, vášně, síly. Obloha nad tímto světem se tak zabarvovala každičký večer, pokud nebylo zataženo, ale dneska mu to přišlo nějak symbolické.
Jako by nabral nový elán. Přidal do kroku a šel stále energičtěji.
Když opouštěl diplomatickou čtvrť, zelený kluzák se vracel.
Už nastal soumrak, když strážný Bridget Märchtehnovou zdvořile požádal, aby šla s ním, a zavedl ji k přísně střežené budově. Ministr Rodrik je čekal u dveří. Uvnitř byl jeho náměstek Fohrtuhn a hrstka zaměstnaných techniků.
Ministr kývl na Fohrtuhna a ten zapnul na stole nahrávací zařízení, takovou nevzhlednou bedýnku.
Bridget potřásla hlavou. "Jsem tady pouze neoficiálně," namítla. "Nechci, aby se náš hovor nahrával."
"Ovšem," odvětil Rodrik. "To chápu. Vypněte ten krám, Fohrtuhne."
Svalnatec poslechl a Bridget poděkovala přívětivým úsměvem. Byla přesvědčena o tom, že přední i zadní místnost jsou stejně prošpikovány skrytými kamerami a mikrofony.
Rodrik ji stručně informoval o tom, co se na tom místě udalo. Pochopitelně jí neřekl všechno.
"Moji lidé za tu krátkou dobu, kterou měli k dispozici, zjistili poměrně dost," pokračoval.
Bridget usoudila, že horečně listovali v manuálech a technických příručkách, které jim navzdory všeobecně uznávanému embargu propašovali pracovníci nějakého velvyslanectví. Za takové informace ruppetská vláda platila dobře, i když si musela být vědoma, jak je její počínání beznadějné. K čemu jí je plán bitevní lodi s lineárním pohonem, když nemá možnost zkonstruovat ani zastaralý tranziční pohon?
Rozhlížela se po místnosti a předstírala zájem.
"Například s touhle přilbou," řekl Rodrik a přistoupil k rozbitému přístroji, "na někom třeba provedli hypnoškolení."
Přikývla. "Prastará arkonská technika, s níž se dá učit prakticky ve spánku. Ale tak jednoduché to zas není. Hypnoškolení chce čas a žák se nesmí přetížit." Byla ráda, že mezi Ruppeťany není jediný telepat nebo jiný mutant. Stačil by jediný čtenář myšlenek, který by se jí pohrabal v mozku, a ministr bezpečnosti by jí rovnou nasadil primitivní pouta. Poutači pole a tažné zářiče totiž ještě nevyvinuli. Jejich technický vrchol spočíval v projektorech k vytváření energetických nebo nárazových polí, která se však do deseti minut pravidelně hroutila.
"A to nelze účinnost takového školení zvýšit nebo zkrátit nutnou dobu? Naši technici si jsou dost jisti, že v této místnosti bylo více počítačů, než je pro běžné školení potřeba."
"Možné to je," přiznala, "ale nemělo by to smysl. Hypnoškolení chce čas, aby se vědomosti pořádně... řekněme, vsákly, a jestliže se přijmou příliš narychlo, pak se postupně ztrácejí."
"Za jak dlouho?" zeptal se Rodrik.
Do šestatřiceti hodin. Pokrčila rameny. "Víte, jakého původu ten přístroj je? Ruppetského asi těžko."
"A pozemského jistě rovněž ne."
"To v žádném případě," odvětila se slaďoučkým úsměvem.
"Připadá vám známý? Můžete nám dát tip, která mocnost ho sem propašovala?"
Bridget zavrtěla hlavou. "To by nesměl být tolik poškozen, pak snad... Museli bychom ho vzít na velvyslanectví a tam

ho dát prohlédnout odborníky."
"To nemůžu připustit," odmítl Rodrik. "Je to předmět doličný."
"Chápu," řekla. "I my marné své předpisy."
"Je ve vašem zájmu, abyste nám pomohli. Jde konečně o Rhodanovu bezpečnost."
"A ta je ohrožena tím, že někdo podstoupil hypnoškolení? Vždyť to ani není jisté."
"Pojďte!" Zavedl ji do zadní místnosti. Tam se technici pokusili rozbité zařízení sestavit, aby s notnou dávkou fantazie získali obraz, jak to tam asi vypadalo.
Střepy tvořily tři velké nádrže - tedy spíš náznaky nádrží. Na jedné stěně znázorňovaly pozůstatky počítače s dírami a naprosto zničeným vnitřním životem, že zde někdo používal značnou výpočetní kapacitu. U protější stěny stály stoly, na nichž se nyní vršily pozůstatky přístrojů, které Bridget bezděky připomněly scénu z Frankensteina.
"Co říkáte těm nádržím?" zeptal se Rodrik.
Bridget k nim přistoupila. "Můžu?" zeptala se.
Ministr přikývl.
"Glassit," řekla. "Umělá hmota podobná sklu, která se používá prakticky na všech světech galaktických impérií. Je absolutně nemožné zjistit, odkud pochází."
Rodrik na to nic neřekl a otočil se k laboratorním přístrojům, které byly natolik zničeny, že se už na nich ani nedalo poznat, že to byly přístroje. "Ale to, co jsme našli tady, nám připadá mnohem zajímavější," řekl.
"A co jste našli?"
"Organické substance. Přesněji řečeno, nepatrné stopy po nich. Manipulované substance, jak se nám podařilo zjistit."
"A co jsou to ty manipulované substance?"
Ministr se na ni chvíli zamyšleně díval. "Já vám to vysvětlím," řekl pak. "Domníváme se, že v této místnosti se pracovalo geneticky. Vyrobili zde klon. Umělou organickou bytost, která je identickou kopií originálu. Takové manipulace jsou přece v Solárním impériu už dávno možné, ne?"
"Ale to je nesmysl," namítla. "Solární impérium už dávno zastavilo bádání v tomto směru. Z etických důvodů."
"Pouze jsem se ptal, zda jsou takové technologie k dispozici," řekl Rodrik ostře, "a netvrdil jsem, že takové experimenty provádíte. To by Solární impérium nikdy nedělalo, a zvláště ne na cizím území."
"Samozřejmě že ne," souhlasila Bridget. Podcenila jsem ho, uvědomila si. Důkazy sice nemá, ale zato má zatraceně dobrý cit pro souvislosti.
"Na Ruppetu však operují i jiné mocnosti, které pokročily stejně daleko," pokračoval Rodrik.
Pokrčila rameny. "Je mi líto, že vás musím zklamat, ale v této... kutilské dílně, by se nedal klon nikdy vyrobit."
"Ale dal by se tady uchovávat. Až do chvíle, kdy bude potřeba."
"A proč by to někdo dělal?"
"Aby ho například mohl nepozorovaně nasadit. Jsem si jist, že zpravodajská služba..." Krátce zaváhal, "... třeba Středogalaktické unie velice dobře ví, na čem pracuje zpravodajská služba Impéria Dabrifa. Vyjděme tedy z naprosto hypotetického předpokladu, že tyto zpravodajské služby jsou zde na Ruppetu aktivní... Což si ani vy nedokážete samozřejmě představit," řekl rychle, když svraštila čelo, a zvedl ruku, aby nic neříkala. "Pak by bylo relativně těžké klon, který má spáchat atentát na Perryho Rhodana, bezprostředně před jeho státní návštěvou propašovat z nějaké centrály, o níž ví nepřátelská rozvědka. Ale jestliže si nenápadně zřídím maličkou základnu..."
"Zajímavá spekulace," řekla. "A dál?"
Naznačil jí, aby šla za ním opět do přední místnosti. Dva technici uctivě ustoupili stranou. Znovu ukázal na přilbu. "A potom toho naklonovaného atentátníka hypnoškolením naučili všechno, co potřebuje k provedení úkolu."
"Tak snadno to zas nejde," namítla Bridget. "Jak už jsem řekla, hypnoškolení není zas tak jednoduchá záležitost. Chce čas a..."
"Nevíme, jak dlouho tady tu základnu měli," přerušil ji.
Měla pocit, že se na ni dívá stále podezřívavěji, a ten dojem potvrdila i jeho následující slova.
"Nechcete mi pomoci?" zeptal se. "Předkládám vám tady indicie, z nichž se dá usuzovat na připravovaný atentát na Velkoadministrátora Solárního impéria a vy se vzpouzíte a odmítáte jakoukoli spolupráci?"
"O tom nemůže být řeč," namítla. "Jsem ochotna vám poskytnout jakoukoli podporu pro ochranu Perryho Rhodana."
"Ale to je přece nesmysl," řekl. "A vy to víte. Z vašeho chování se dá vyvodit pouze jedno."
Neuhnula jeho pohledu a chladně se na něj podívala. "A sice?"
Odvedle se ozval hřmot a tlumený výkřik. Bridget ten zvuk okamžitě identifikovala jako velice atypický, tudíž i potenciálně nebezpečný, a prudce se otočila. Ještě v pohybu zaregistrovala koutkem oka jakéhosi tvora ve dveřích do vedlejší místnosti. Tvora, který jí sice byl povědomý, ale který sem nepatřil. Rozhodně ne nyní: vysoký přes dva metry, nepřirozeně hubený, lysý a s blyštivou vejčitou hlavou.
Rodrik reagoval skoro stejně rychle jako ona a uskočil. Bridget hned pochopila proč. Ten tvor měl v ruce termomet a mířil na ministra.
Šla do podřepu a současně vystřelila přímo skrz bundu. Žhavý paprsek sežehl speciálně preparovanou látku, ale nezapálil ji. Minula cíl, s tím ale mohla počítat. Výstřel nicméně přinutil útočníka, aby uskočil, takže paprsek z jeho zbraně v té chvíli naprosto bezbranného Rodrika minul.
Napodruhé už zasáhla. Termický paprsek zajel útočníkovi do hrudi a propálil se jí na druhou stranu. Muž se skácel a byl mrtev, dřív než se dotkl země.
Pozemšťanka vstala a šla k mrtvému tělu. Rodrik si stoupl vedle ní.
Bridget si klekla a otočila mrtvému hlavu tak, aby mu viděla do obličeje, přestože velice dobře věděla, kdo to je.
A máme o problém míň, pomyslela si. Ale o spoustu otázek víc. Například... jak se sem dostal? Hleděla do obličeje

Arase Urxe-Moxivy.
Měl strach, aby to stihl. Do singlebaru vstoupil krátce po osmé. Stejně jako při první návštěvě, která ho stála tolik peněz, našel jen poloprázdný podnik. Ostatně bylo zrovna mezi směnami, největší nával nastával samozřejmě vždy těsně po konci směny, kdy třetina práceschopného obyvatelstva měla volno a chtěla se s někým seznámit.
O to víc se mu ulevilo, když za barem zpozoroval Karu. Prve před ní spíš utekl. Úžas nad tím, že neví, kdo je, ho šokoval.
Kara se už převlékla, její civil byl mnohem svůdnější než pracovní oděv: kratší sukně, pokud to ještě vůbec šlo, a tenounká, průhledná blůzka, ale ne v klasické černobílé, nýbrž nápadně barevná, leskle červená a průhledně modrá.
Jen si nedělej iluze, napomenul se. To je její civil, v něm přišla do práce. To si nevzala kvůli tobě, naopak. Už dneska ráno dávala najevo, že jí jde o kontakt, a kdybys nepřišel ty, našla by si jiného. Možná si na tebe už ani nevzpomíná.
To se však mýlil. Usmála se, hned jak ho spatřila, a zamávala na něj, aby šel k ní. "To je fajn, že jste přece jen přišel," řekla.
"Málem jsem to nestihl. Podařilo se mi uvolnit se na poslední chvíli. Bylo by mi líto, kdybych vás tu už nenašel."
Pokrčila rameny. "Dáte si něco k pití?"
Uvědomoval si, že nemá ani rudigů, ale Kara už zašla za bar, a tak usoudil, že ho pozvala, a přikývl.
"A co jinak děláte?" zeptala se, když mu podala sklenici.
"Pracuji pro vládu," řekl pohotově.
Povytáhla obočí. "To pak chápu, že jste se nemohl jen tak hned uvolnit. Před tak důležitou návštěvou..."
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Zvedla sklenici a přiťukla si. Koutkem oka sledoval, že její neméně pěkná kolegyně, která zrovna obsluhovala u jednoho stolu, na ni uznale kývla. Takže se přece jen nemýlil, má šanci.
"Jmenuji se Dastinová," řekla. "Moje jméno už znáte."
Cestou se připravil a řekl jí vymyšlené jméno, které znělo nenápadně a špatně se pamatovalo. "Wla Sheuren." Wla bylo nejběžnější ruppetské jméno. V dějinách planety bývaly doby, kdy dvě třetiny mužských potomků dostávaly jméno po otci zakladateli, až nakonec vláda vydala edikt, že chlapci smějí být křtěni Wla pouze ve spojení s dalším křestním jménem. Příjmení ho jen tak napadlo, někde je zřejmě slyšel.
"Jste konvencionalista?" šla přímo na věc.
Věděl, co to znamená, a zavrtěl hlavou.
"Ale expanďák ano?"
I tento pojem mu cosi říkal - příslušník Expandere universalis, tedy věřící Ruppeťan, který se upsal úkolu zaplnit vesmír lidským životem, dokud nepraskne ve švech nebo se neutopí ve výkalech svých obyvatel.
"Ne," zavrtěl hlavou.
Chyba. Přimhouřila oči a podezřívavě se na něj podívala.
Investoval už příliš drahocenného času, příliš energie. Sice považoval za bezproblematické zkusit to ještě jednou s jinou ženou, kterých bude u baru brzy habaděj, ale proč by se měl jen tak vzdát toho, čeho už dosáhl? Nehledě na to, že neměl peníze a nemohl se tady příliš dlouho zdržovat, aby nebyl nápadný. A být zavřen za neuhrazení účtu... to by byl konec úkolu.
Zabít Perryho Rhodana...
Nasadil řeč těla, znatelně se uvolnil, usmál se. Už mu řekla, že se jí líbí, přece si ho nechce hned brát. "Víte vlastně, kde se vzalo jméno Expandere universalis!" začal.
Ochotně přijala nabídku smíru. "Asi z latiny, ne? Rozšířit se po celém vesmíru, univerzu. Expandovat. Naplnit vesmír životem. Lidským životem." Sklopila oči, zamrkala. Bezpečně koketní gesto. "A moje touha," pokračovala, "věnovat se tomuto úkolu ihned a dokonale stále roste. Bydlím nedaleko."
Najednou z jakéhosi důvodu cítil zábrany. "Expandere universalis," řekl vyhýbavě, "nepochází totiž ani z kuchyňské latiny. Převzal se pojem z interkosma, tomu se dodal latinsky znějící nádech a udělalo se z toho heslo - které se však rozšířilo pouze mezi Ruppetovými stoupenci."
Uvědomil si, že opět udělal chybu. Na nějaké poučování a zdržování nebyla Kara určitě zvědavá.
"Ale i mě by bavilo," dodal tedy rychle, "přispět k Ruppetově slávě a cti."
"Však povídám, že bydlím kousek odtud."
Musel blufovat. "Já taky," řekl.
"Pak máme problém," zasmála se.
Tázavě na ni pohlédl.
"No přece... jdeme k tobě, nebo ke mně?"
"Tak tuhle otázku," odpověděl s úlevou, "určitě vyřešíme."
"Máš standardní smlouvu?"
I toto slovo v něm vyvolalo vhodné asociace. Než Solární impérium "objevilo" Ruppet, byly standardní smlouvy zcela zbytečné. Ruppeťané prostě šli a množili se, i když neuzavřeli manželství. U manželských párů nebyly sebemenší problémy, u nesezdaných partnerů dostávala dítě do péče žena, tak pravil Ruppet. Vyživovací povinnost se dělila napůl, a jestliže jeden z rodičů nebyl schopen obživy, zasáhla státní pokladna. Jestliže matka nebyla ochotna nebo schopna děti vychovávat, dostal možnost otec, když i on odmítl, převzalo děti státní zařízení a vychovávalo je až do dospělosti.
Všichni byli zajedno, k nějakým sporům prakticky nedocházelo. Ale od té doby, co rhodanisté a jiní imperialisté požadovali odluku státu od církve a získali určitý vliv, docházelo k nemilým narušením staletého pořádku. Manželské dvojice se spolu soudily, kdo dostane dítě do péče, konvertité používali s vědomím nebo bez vědomí partnera

antikoncepci, což rovněž vedlo k nechutným soudním tahanicím. Nakonec wlavisté vypracovali standardní smlouvu, která vše definitivně a nenapadnutelně upravovala.
"Ne," řekl. "Je to blbý, ale ne."
Usmála se, natáhla ruku přes bar a pohladila mu prsty. "Vždycky jich pár doma mám. Takže ke mně."
"Tak jo."
Krátce zaváhala. Zřejmě ještě nepřekonala podezření, které vyvolala jeho zdržovací taktika. "Nechci se sem vrátit s nepořízenou," řekla. "Tu cestu si můžu klidně ušetřit. Aby bylo jasno. Nebudeš mít žádný nároky."
"Platí standardní smlouva," opakoval.
Kara vyšla zpoza baru a zavěsila se do něj. "Na co ještě čekáme?" usmála se.

7.

Není divu, že objevení Ruppetu Solárním impériem vedlo na planetě k převratným změnám. Jak psychohistorikové nad jakoukoli pochybnost dokážou, mají do sebe uzavřené systémy po svém otevření tendenci vychýlit se prudce opačným směrem jako kyvadlo. Takové chováni bylo poprvé prokázáno na Zemi v 19. a 20. století u národnostních států spojených v mocenských blocích a utlačovaných. Po rozbití mocenských bloků bývalé členské státy zdůrazňovaly svou národní svébytnost a svá specifika, což dalo znovu ožít nenávisti vůči bývalým spojencům, vedlo k brutálním válkám a mařilo sjednocení lidstva.
Ruppet je zvláštní případ, protože útlak zde nebyl politického, nýbrž náboženského rázu. Základní ideu Expandere universalis, která se za generace stala státním principem, rychle zvrátila opozice, jež rychle nabývala na stále větším významu. Jestliže se zhruba polovina obyvatelstva chtěla i nadále odlučovat od zbytku Galaxie a žít podle zásady Jděte a množte se!, nemohla se ta druhá dostatečně rychle přibližovat k nějakému technologicky a sociologicky podstatně vyvinutějšímu galaktickému impériu, což nutně muselo vést k vnitropolitickému napětí a násilným střetům, které však díky úctě Ruppeťanů k lidskému životu probíhaly naštěstí poměrně zdrženlivě.
Mikail Tyssen Kais (vyd.), Encyclopaedia Universalia, podle hesla Psychohistorie a kulturní šok, nakladatelství HDS, Nembar, 3000 a násl.

Perry Rhodan
Milé přijetí

"Bylo to nutné?" zeptal se Nerval Rodrik. "To jste ho musela hned zastřelit?"
Bridget se na ministra podívala - zděšeně, aspoň doufala. "Ten muž vás chtěl zabít!"
Rodrik po ní vztekle šlehl očima. "To agenty Solární rozvědky neučí, že nepřítel se má střelbou pouze zneškodnit, a ne rovnou zabít?"
"Vím stejně tak málo jako vy, co příslušníky rozvědky učí a co ne," odvětila neméně naštvaně. "Stejně tak nevím, kdo tam ještě je." Ukázala na zadní místnost.
Ministr bezpečnosti zachoval klid a nedal se rozptýlit. Skoro znuděně vytáhl termomet a vešel do vedlejší místnosti. Bridget za ním.
Oba technici leželi na zemi. Jeden ještě dýchal, druhý už byl mrtvý, hlavu v podivném úhlu vzhledem k tělu. Dagor, stará arkonská bojová technika. I lékaři se v ní školili, především když své povolání vykonávali v nějaké souvislosti se zpravodajskými službami, kde bylo přece jen nebezpečněji než v čekárnách na Aralonu.
Ostatní specialisté, kteří se skryli, jakmile padl první výstřel, opatrně vstali, ale drželi se dál. Bridget jim to neměla za zlé - jsou ostatně placeni za to, že vyšetřují násilné činy, a ne aby se stali jejich oběťmi.
"Postarejte se o toho raněného," řekl Rodrik jejich směrem. "Jinak se ale ničeho nedotýkejte. Chci vědět, jak se sem ten chlap mohl dostat. Zadními dveřmi?"
"Dům jsme neprodyšně uzavřeli." ozval se Didjeh Fohrtuhn. "Neprojde ani myš. Za to dám ruku do konvertoru."
"Tak si dejte pozor, ať se vám nerozpadne na atomy," řekl Rodrik stroze a pohlédl na Bridget. "Napadá vás něco?"
Pokrčila rameny a bezradně se rozhlížela. Tentokrát to nehrála, velice ráda by věděla, kudy se Urx-Moxiva vrátil na místo svých hanebností.
"Že by transmiter?" zeptal se ministr.
"K tomu je potřeba vysílací a přijímací stanice," řekla Bridget. "Taková, co ještě funguje. Viděl jste tu nějakou?"
"Třeba to byl teleporter."
"Ovšem, těch je jako máku. Hlavně mezi Arasy."
Rodrik svraštil čelo.
"Není známo, že by mezi Arasy byl kdy teleporter nebo jiní mutanti," vysvětlovala trpělivě.
"Jak se sem tedy dostal?"
"Abyste to zjistil," poradila mu, "měl byste si možná přehrát záznam z těch skrytých zařízení, která jste v místnosti bezpochyby umístil."
Krátce na ni pohlédl a hlasitě se rozesmál. "Na svou velikost jste velice chytrá," pokoušel se ji vyprovokovat, aby zakryl, že tohle kolo té jejich malé psychologické války prohrál.
Neskočila mu na to.
Rodrik dal tedy patřičné pokyny a opět se k ní obrátil. "Takže tohle je Aras," řekl. "Jeden z těch proslulých galaktických lékařů."
"Kteří dříve vyvíjeli epidemie a rozšiřovali je na planetách a pak vyžadovali horentní částky za prostředky proti nim,"

řekla. "A dneska mimo jiné pracují pro Dabrifu."
"Takže ho znáte?"
Už předtím uvažovala o tom, zda mu má v tomto směru vyjít vstříc. Rozhovor se nahrával a mohli ho později použít proti ní. Bylo by nápadné, kdyby jako pracovnice pověřená bezpečností návštěvy Perryho Rhodana svému ruppetskému partneru zatajila informace, které by si za krátkou dobu vyšťáral sám. Navíc nezpůsobí žádnou škodu, když ho o Arasovi poinformuje.
"Jmenuje se Urx-Moxiva," řekla. "A domníváme se, že skutečně pracoval pro dabrifskou tajnou službu."
"Takový Aras dokáže kromě vyvíjení epidemií jistě i klonovat, že?"
Bylo by nemoudré nepřiznat mu vysokou profesionalitu. Rodrik měl to. co agent nutně potřebuje: znalost lidí a cit pro souvislosti. Přikývla.
"Proč mě chtěl zabít?" změnil náhle téma, a tím ji během krátké doby překvapil podruhé. "Proč střílel na mě? A ne na vás? Taky mohl střílet kolem sebe a snažit se pobít nás všechny. Ale kdepak, on mířil na mě. Proč?"
Protože se pro svého chlebodárce pokoušel zachránit, co se ještě zachránit dá, pomyslela si. "Možná proto, že jste ministr bezpečnosti?"
Zavrtěl hlavou. "Nějak to smrdí. Tohle nehraje. Fohrtuhne!" štěkl na náměstka. "A co majitelé domu? Komu ty místnosti pronajali? Prosil jsem vás, abyste to zjistil."
Státní tajemník servilně přispěchal. "Celý blok patří jedné velké realitce ze sektoru 5. Má bezvadnou pověst. Obě tyto místnosti pronajali před měsícem nějakému obchodníkovi, který se zabývá importem a exportem. Má dobré styky se všemi galaktickými velmocemi. Naši už za ním jedou."
"Řekla bych, že beze stopy zmizel. Tak tomu bývá vždycky, že?"
Rodrik na ni podezřívavě pohlédl.
"Jsme hotovi," řekl jeden technik. Sestavil na stole primitivní - aspoň pro Bridget - přístroj a zapnul ho. Agentka to sledovala s nelíčeným zájmem.
Muž zrnitou černobílou nahrávku přetáčel rychle dopředu. Nejdřív se ukázali dva technici, kteří se až překvapivě pilně věnovali své práci. A pak...
Rodrik tiše hvízdl a Bridget jen potřásala hlavou. Nedokázala to pochopit.
Pak se v podlaze pootevřely tajné dveře. Prosté, jednoduché, i když perfektně zasazené tajné dveře, kterých si nikdo nevšiml, protože byly zakryty střepy a kusy, které ještě čekaly na prozkoumání.
Arase nebylo sice ještě vidět, ale Bridget věděla, že vyhlíží a čeká na vhodnou příležitost. Ta se mu naskytla, když podle nohou zjistil, že se k němu obrátili zády. Zvedl poklop a vyhoupl se ven. Jeden technik cosi zaslechl a otočil se. To byl jeho konec. Urx-Moxiva nic neriskoval a zabil ho chvatem dagoru. Druhého, který se otáčel o něco později a pomalu, pouze omráčil.
Potom vytáhl termomet z opasku a ztratil se ze záběru. Co se dělo dál, to už věděli.
"To je ale neuvěřitelné," zabručela Bridget. Jak jen mohla být tak nedbalá?
Klasický učebnicový případ. Atašé jednoho velvyslanectví byl zadržen na nepřátelském území. Hyperfyzikálně si ho prosvítili, hledali u něj mikropřístroje siganského typu, těmi nejmodernějšími prostředky pátrali po špičkové technice. Bohužel však přehlédli primitivní pilník, který měl schovaný v cylindru a s nímž si v poklidu přepiloval mříže. Vysoce vyvinuté kultury mívají sklon hledat u svých protivníků, kteří jsou na stejné nebo blízké technické úrovni, ta nejneuvěřitelnější udělátka a zapomínají na to, co je přímo na očích.
Například na padací dveře.
Každopádně měla o problém méně. Urx-Moxiva už jejich akci nemůže ohrozit.
Zato na sebe nedalo čekat něco jiného.
Rodrik se k ní otočil. A opět prokázal instinkt, když řekl: "Víte víc, než chcete přiznat, Märchtehnová. Bojkotujete mé pokusy o ochranu Velkoadministrátora. Tak už konečně mluvte."
"Vážně nevím, co máte na mysli," odvětila.
Z jeho chování se vytratila jakákoli důvěrnost. "Máte sice diplomatickou imunitu, ale obávám se o vaše bezpečí. A proto vás dám až do Rhodanova příletu do ochranné vazby. Samozřejmě můžete navázat kontakt s velvyslanectvím. Ať ke mně dodají šaty, které chcete mít na sobě při uvítání. Pak se můžete převléknout. Jinak se ani nehnete od mého boku."
"Nemůžete přece..."
"Fohrtuhne!" štěkl ministr bezpečnosti a už si jí nevšímal. "Nač ještě čekáte? Zjistěte, kam ta tajná chodba vede. A dejte ji pořádně prohledat."
Bridget Märchtehnová si vzdychla. Čeká ji dlouhá noc. A na spánek nebude ani pomyšlení...
Zaspal! On prostě a jednoduše zaspal! Vůbec to nechápal, ale přesto se tak stalo. Námaha včerejšího dne, a především pak noci, si vybrala svou daň.
Nutil se ke klidu, i když v něm všechno volalo po tom, aby vyskočil z postele a uháněl na astroport. Jen tak by zklidnil to tvrdošíjné bušení v hlavě.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Aspoň ty nejnaléhavější otázky vyřešil už v noci. Kara Dastinová přibližovadlo měla. Svolila, že s ním dnešní den stráví na astroportu a že se podívají na oficiální uvítání Perryho Rhodana.
Překulil se ke Kaře a kroužil jí prsty kolem pupíku, aby ji vzbudil. Blaženě se protáhla, popadla ho za ruku a vedla si ji níž.
Vymanil se jí. Nejradši by ji omráčil a jednoduše jí klíče sebral. Zapomněl se však zeptat, kde vůz odstavila nebo jestli není členkou nějaké komuny. To by bylo už zbytečně nebezpečné.

"Chtěli jsme přece na astroport," zašeptal a polechtal ji na bradě.
"Ale co je mi do Rhodana." zažívala, ale otevřela aspoň oči. "Já bych věděla o něčem lepším...," zapředla jako kočka.
"Pak na to budeme mít ještě času dost," slíbil a políbil ji na rty. "Musím se nejdřív... trochu sebrat."
Vztyčila se na loktech, ale pohled na její plná ňadra v něm momentálně vyvolal jen větší bušení v hlavě.
"To přece nevadí, že to naposled nevyšlo," řekla. "Ale prve to bylo třikrát za sebou skvělé. Jsem dobrá, uvidíš, jak tě krásně vzrušim..." Znovu po něm sáhla.
"Čtyřikrát... no, tedy třiapůlkrát... bylo to opravdu skvělé... Moc se mi to s tebou líbí, ale chci vidět Rhodana," řekl a zadržel jí ruku. "Nebývá na Ruppetu každý den."
"Fakt?" zeptala se.
"Fakt."
"Ale potom..."
"Potom budeme pokračovat tam, kde jsme přestali," mnohoslibně se na ni usmál a políbil ji na levé ňadro barvy zralé broskve.
Kara vyšpulila ústa, ale vstala. Když šla do koupelničky v jednopokojovém bytě, nesla se ladně jako gazela, ale pohled na její nádherné tělo v něm vyvolal pouze jedinou myšlenku: Zabít Perryho Rhodana...
Zatímco spotřebovávala část svého vzácného přídělu vody a on dělal po ní totéž, ustavičně uvažoval, jak si má počínat na astroportu. Očekávají se sice miliony zvědavců, mezi nimiž se snadno ztratí, ale budou tam zábrany, bezpečnostní opatření, která bude muset zdolat, pokud se chce dostat do Velkoadministrátorovy blízkosti. Bude moci mluvit o štěstí, když se tam vůbec dostane včas. Na nic nepřišel, bude muset improvizovat...
Vzhledem k "úspěchům" dosavadních akcí to nebyla zrovna povzbudivá vyhlídka.
V hlavě mu přímo tlouklo. Ještě dvě hodiny do Rhodanova přistání.
Když vyšel z koupelny, byla Kara už oblečená. Ne tak vyzývavě jako večer, to už přece splnilo účel: teď byla s ním, těšila se, jak znovu bude horlivě plnit Ruppetovo přikázání, až budou mít za sebou ten otravný astroport, a nemusela už vzbuzovat pozornost mužského pohlaví.
Rychle se oblékl a snažil se dát oblek trochu do pořádku. Nedalo se sice zakrýt, že v něm podnikl dva nezdařené pokusy zmocnit se vozidla, přesto však chtěl stopy co nejvíce odstranit, aby už předem nevzbuzoval pozornost a podezření.
K jeho překvapení stál Kařin vůz - už pěkná rachotina, která dalších čtyři sta tisíc kilometrů v žádném případě nenajede - v parkovacím boxu v podzemní garáži jejího bloku. Taková místa byla absolutně vzácná a žádaná. Věděl, že kvůli nim už přišel o život nejeden starší a plození neschopný občan.
"Dobře se znám se správcem parkoviště," vysvětlila mu, když se na ni užasle podíval.
To jej už nepřekvapilo.
Jízda byla učiněná noční můra. Smůla ho prostě pronásledovala a řetězec neúspěchů ne a ne skončit. Hodinu a půl před Rhodanovým přistáním se dostali do první zácpy, která se však jakoby zázrakem už po deseti minutách rozjela. Za dalších deset minut pochopil, proč jedou, to když projížděli kolem informační cedule sektorového dispečinku. Všech pět pruhů bylo určeno pro jeden a jediný směr - na astroport.
Doslova bolestně si uvědomil, že není jediný Ruppeťan, který chce vidět Rhodana na vlastní oči. Pochyboval však, že ti ostatní mají tak naléhavý důvod jako on.
Nyní už stačil sebemenší pohyb a měl pocit, že se mu hlava rozskočí. Kara se na něj každou chvíli potají dívala. Neměl jí to za zlé. V zrcátku viděl svůj bledý a zpocený obličej a stále častěji dostával prudké křeče. Číšnice, která si tak ráda užívala života a množení, si musela myslet, že veze přeplněnými ulicemi nějakého kondomáře - ne, to určitě ne, tedy ještě něco horšího, například vražedícího psychopata.
Snažil se ovládnout myšlenky.
Zabít Perryho Rhodana...
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
V půl dvanácté provoz definitivně zkolaboval. Rozhlasové stanice varovaly řidiče, aby se astroportu vyhnuli obloukem.
Za dvacet minut nepopojeli ani o sto metrů. Zdálo se, že Kara má sto chutí vystoupit a ječet o pomoc.
Radši ji předešel a bez jediného slova vyběhl z vozu.
Za deset minut se celý udýchaný dostal k prvním zábranám. Srdce mu div nevyskočilo z hrudi a bolesti hlavy byly tak prudké, že skoro neviděl.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Bylo po všem. Dvanáct hodin. V této chvíli už uvítání probíhá.
Pak se na obrovský areál astroportu na druhé straně uzávěry snesl gigantický stín a nakrátko změnil poledne v půlnoc.
Rhodan měl zpoždění!
Ožila v něm naděje. Vrávoral dál k dvoumetrové mříži uzávěry. Za ní stáli dva policisté a další seděl za přístrojem, který v případě nutnosti vyvolával ochranné silové pole.
Jak stráže přemoct? Jak se ještě včas dostat k Rhodanovi?
Jeden policista si ho všiml a hned položil ruku na pažbu pistole. Vystoupil o krok vpřed a náhle vytřeštil oči. "Ale... pane..."
Mohl by přísahat, že ho ten muž poznal.
Ale to nebylo všechno. On náhle znejistěl. Váhal. Bezradně přemýšlel, co dál.
Vždycky věděl, že se dovede bleskově přeorientovat na změnu situace. Zdálo se mu, že o tuto schopnost už přišel, že mu ji sebralo to ustavičné bušení v hlavě. Proto se až dosud choval tak diletantsky.

Nyní se ta schopnost vracela a stejně rychle pomíjela bolest.
"No tak rychle!" osopil se na policistu. "Otevřete to!"
"Ale pane... já nesmím..."
"Bude to?" zařval.
Strážný přistoupil k brance v mříži a skutečně ji otevřel.
"Pojďte se mnou!" rozkázal, aby mu už v zárodku zabránil v jakékoli vlastní iniciativě, a hnal se dopředu.
Strážný ho poslušně následoval.
Za uzávěrami už postupoval rychleji, přesto mu však připadalo jako věčnost, než spatřil tribunu, na níž měl Velkoadministrátora uvítat - najednou to věděl! - ministr bezpečnosti Rodrik...
Zabít Perryho Rhodana...
Tribuna před ním se zvětšovala neskonale pomalu. Z kosmické lodi, která byla mohutná jako hora, ale zároveň lehká, skoro jako peříčko, že visela ve vzduchu, se snášelo několik postav.
Před očima měl rudé pruhy. Policistu už dávno ztratil. Krev mu bušila ve spáncích, svůj křik vnímal už jen nejasně.
Zato tři policisté, kteří stáli pěkný kus před ním, se otočili za křikem. Na rozdíl od muže u uzávěry ho zřejmě nepoznávali, anebo na ně tolik nezapůsobil, protože jim ruce sjely ke zbraním. Jeden vytáhl termomet.
Fajn. Mají zbraně. On ne. Ale potřebuje ji.
Zabít Perryho Rhodana... až přistane na astroportu... při oficiálním uvítání...
Takže ji tomu chlapovi vezme. Ani v nejmenším nepochyboval o tom, že to dokáže.
104
"Stát!" křikla na něj stráž a tasila zbraň. Běžel dál. Strážný zvedl termomet a namířil na něj. Rovněž zaváhal. Jako by ho teprve teď poznal.
V mužových očích se zračil nezměrný úžas. Potom v něm však zvítězil dril.
Přesto však nevystřelil. S ostatními se k němu rozběhl, aby ho zadržel a nezranil.
Zatímco se k němu hnali tři policisté, ještě se podíval na tribunu. Tam se už dostavil ruppetský vítací výbor.
Ztuhl. To, co tam spatřil, ho tak dokonale překvapilo, že jeho tělo už nebylo schopno reakce. Ani kolena se mu neroztřásla.
Tlukoucí bolest v hlavě ustala, jako by jí nikdy nebylo.
Náhle se celý svět zhroutil, rozpadla se celá jeho existence, jako by to nikdy nebylo nic než iluze.
Rozječel se tak hlasitě, že se k němu otočily tisíce hlav.
A pak se na něj ti tři policisté vrhli.
Bridget Märchtehnová sice znala kvality svých kolegů a byla přesvědčena, že Ká jednička udrží situaci pod kontrolou i bez ní, přesto jí však silně vadilo, že je odříznuta od veškerých informací. Během noci a dopoledne však v ní stále více sílil pocit, že nečekaný ministrův tah znamená pro akci vážnější ohrožení, než zpočátku předpokládala.
Když se WURIU SENGU ukázal nad astroportem, Bridget dosud nevěděla, zda všechno proběhlo podle plánu.
Začínala si dělat vážné starosti.
WURIU SENGU byl kulový křižník třídy Galaxis o průměru 2 500 metrů a jeho palebná síla by dokázala změnit jediný kontinent Ruppetu během několika vteřin ve žhavé peklo. Jméno dostal podle zvěda Sboru mutantů, který byl zavražděn za krize zvané Druhá genesis. Ať už to nyní bylo psychologicky rozumné nebo ne. štábu Perryho Rhodana zřejmě záleželo na tom, aby ruppetská vláda aspoň nyní viděla moc Solárního impéria.
WURIU SENGU se snášel díky antigravitačnímu pohonu velice zvolna a zastavil se vysoko nad přistávací plochou.
Ostatně nic jiného mu ani nezbývalo, ruppetský astroport byl určen pro podstatně menší lodě.
Bridget byla stále nervóznější. Těsně před odjezdem na astroport se směla na ministerstvu převléknout. Oděv jí samozřejmě důkladně prohledali. Rodrikovi muži by v něm našli i ten pověstný pilník. Nejvíc jí vadilo, že je neozbrojená.
O tom nebyla s ministrem vůbec řeč.
Jak silně jí Rodrik nedůvěřoval, nedokazovalo jen to, že ji zdvořile vyzval, aby letěla s ním v kluzáku, ale spíš to, že ji nechal hlídat dvěma muži. Stáli za ní a nespouštěli ji z očí. Měli na sobě slavnostní uniformy, které byly však vymyšleny pouze na reprezentaci a do akce se naprosto nehodily.
Pozorně sledovala okolí. Ruppeťané, samí Ruppeťané, kam až oko dohlédlo. Tísnili se u konvenčních uzávěr, které bylo možno v případě nutnosti posílit silovými poli. Byly jich dva, snad i tři miliony. Takovou masu lidí na téhle planetě pohromadě ještě neviděla.
WURIU SENGU se otevřel a na tribunu se na antigravitačním poli snášelo několik osob ve světlezelených uniformách.
Delegace přistála a hned se zformovala. Velkoadministrátor stál vpředu a kolem něj se do půlkruhu postavili členové štábu a ochranka. Drželi se dva metry za ním.
Bridget se usmála.
Už ta skutečnost, že Rhodan - i když s lehkým zpožděním - přistál, představovala pro ni jistou úlevu. Ochranka byla pochopitelně ve spojení s Ká jedničkou. Takže vrchní velitel operace dal zelenou.
Agentka už Perryho Rhodana z jisté vzdálenosti několikrát viděla, ale ani teď se nedokázala ubránit kouzlu, které z něj vyzařovalo. Fyzicky byl spíš nenápadný, byl štíhlý, víc se na tuto vzdálenost nedalo poznat, ale jeho tvář znalo každé dítě. Možná z něho skutečně cosi vyzařuje. Anebo je to tou dvoutisíciletou zkušeností, věcmi, které už viděl a dělal - těžko říct.
Ale kdo ho spatřil, hned věděl, že to je muž, který má lidstvu otevřít Most do nekonečna.
Náhle vnímala napětí v davu. Nebyla jediná, kdo podlehla Rhodanovu charismatu.
Řada hodnostářů na přistávací ploše se pohnula. Vystupovali na tribunu v čele s ministrem bezpečnosti. Rodrik se zastavil před Rhodanem a mírně se uklonil.

"Je mi ctí přivítat vás jménem naší vlády na Ruppetu," znělo z reproduktorů.
"A mně je ctí, že jsem směl zavítat na Ruppet," odvětil Velkoadministrátor stejně uhlazeně.
"Chcete říci pár slov obyvatelstvu?" Rodrik uctivě ustoupil.
Bridgetinu pozornost vzbudil jakýsi tichý zvuk. Za normálních okolností by jej vzhledem k takové mase lidí neslyšela, protože by ho muselo přehlušit už prosté nadechování a vydechování davu. Ale právě v té chvíli bylo takové ticho, že by slyšela spadnout na zem i špendlík. Všichni čekali, co Velkoadministrátor řekne. Otočila se.
Dobrých třicet metrů od ní, ale na jejich straně uzávěry, tedy v zóně, která už nebyla přístupná veřejnosti, se cosi dělo. Tři policisté se s někým prali, neviděla však s kým, protože jí ho zakrývali.
"Má zbraň!" vykřikl někdo z chumlu.
"Milé přijetí jako toto," říkal zrovna Perry Rhodan a Bridget se k němu obrátila, "ve mně vzbuzuje naději, že sjednocené lidstvo, které osídlí Galaxii v mírové spolupráci s ostatními národy, není jen snem několika málo..."
Dál se nedostal.
Ministr bezpečnosti Nerval Rodrik, který stál od Rhodana necelých deset kroků, vytrhl z pouzdra termomet a namířil ho na něj.
O Rhodanovi bylo známo, že dovede reagovat velice rychle, ale vzhledem k okolnostem - ostatně byl ohrožován smrtící zbraní z bezprostřední blízkosti - mu nezbývalo nic jiného než zmlknout. Jakýkoli pokus dostat se z dráhy střely by Rodrika vyprovokoval k výstřelu.
"Má zbraň!" vykřikl opět někdo do ticha - nikoli však na tribuně, ale za uzávěrou, třicet metrů od ní. Muž, který ten zmatek očividně způsobil, setřásl policisty. Potom jednomu policistovi vyrval termomet a namířil jím na tribunu. Teď ho viděla naprosto jasně.
Bridget ho znala.
Byl to... ministr bezpečnosti Nerval Rodrik.

8.

Konečný úpadek Solárního impéria začal nejpozději s krizemi zvanými Genesis, které stály život řadu příslušníků Sboru mutantů. Při První Genesis došlo roku 2907 u osmi mutantů k enormnímu nárůstu mozku: při Druhé Genesis o dva roky později zešíleli a čtyřem z nich uloupil buněčné aktivátory zběhlý ertruský specialista USO, tedy Organizace spojených hvězd. Nos Vigeland. Jeden si ponechal a dva předal Runemu Shifterovi a Terseru Frascatimu, regentům Carsualského svazu, aby ho přijali za spoluregenta.
Avšak Carsualský svaz nebyl jediný nový mocenský útvar v Galaxii, který ovládali potomci Pozemšťanů. Shalmon Kirte Dabrifa se stal samovládcem Normonů a zároveň si podrobil třicet dalších soustav. I on dostal jeden z uloupených aktivátorů. A ve směru ke středu Mléčné dráhy vznikla Středogalaktická unie, které ovládala přes 500 světů, jež se odštěpily od Solárního impéria.
Tehdejší vztahy s Carsualským svazem, Impériem Dabrifa a Středogalaktickou unií lze označit za napjaté. Zbývá jen doufat, že se vyjednávacímu umění vedoucích špiček Solárního impéria podaří znovu sjednotit všechny potomky Pozemšťanů v Galaxii. Vše však nasvědčuje bouři. Za Studené války se tři velká impéria pokoušela otevřeně nebo vskrytu rozšířit svou mocenskou oblast nebo si ji aspoň zajistit.
Tato okolnost vrhá příznačné světlo na události při oslavách šestistého výročí založení kolonie Ruppetu, pár desítek let po jeho "objevení": Vzhledem k jeho strategické poloze - kulová hvězdokupa 47 Tucani je ostatně jen 15 000 světelných let od Sluneční soustavy — musel mít každý ze tří mocenských bloků zájem o připojení Ruppetu, když navíc hvězdokupa nebyla jinak osídlena a Ruppet byl v dlouhodobém plánování považován za nejvhodnější základnu, z níž by se dala kontrolovat celá oblast. Vzhledem k tehdejšímu — a také dnešnímu ~ mocenskému uskupení v Galaxii se na kratší či delší dobu dostalo do ohniska zájmu množství podobných nepříliš důležitých soustav.
Ale i kdyby se Ruppet nacházel v Andromedě, agenti Solárního impéria, Carsualského svazu a Impéria Dabrifa by na něm byli aktivní - vycházeli by z toho, že tam pracují jejich konkurenti, a že je tedy musí vyřadit. Někdy by si člověk vzhledem k takové situaci v Mléčné dráze přál, aby si mohl nasadit neviditelnou čepičku, jak to kdysi udělal král skřítků Laurin, a pro zbytek Galaxie zkrátka a jednoduše zmizet. Mikail Tyssen Kais (vyd.), Encyclopaedia Universalia, podle hesla Galaktopolitická situace v 30. století, nakladatelství HDS, Nembar, 3000 a násl..

Atentátník
Odhalení

Bridget Märchtehnová zatajila dech, když ministr bezpečnosti na tribuně - ten Nerval Rodrik, který stál vedle Rhodana - mířil na Velkoadministrátora. Milostivý Vossi, modlila se v duchu, doufejme, že jsi neudělal nějaký šmejd! Jestli nás teď necháš ve štychu...
Pak by byla přinejmenším její kariéra v pytli.
Dav zašuměl a rychle se rozptyloval od uzávěr po celém areálu, třebaže to Bridget připadalo jako ve zpomaleném filmu. Pak se daly do pohybu bezpečnostní síly na periferii. Lidé, kteří stáli vedle Rhodana, se ani nehýbali ze strachu, že by tím zjevně zešílevšího Rodrika vyprovokovali k výstřelu. Stále ještě nehrozilo, že vypukne panika. Miliony Ruppeťanů byly jako ochromené.
Bridget koutkem oka sledovala toho druhého Rodrika, který se tak náhle ukázal. Mířil ukořistěnou zbraní na svůj protějšek a navzdory zjevnému rozčilení a vyčerpání měl klidnou ruku. "Dej tu zbraň pryč!" zařval.
Chvilku jako by se ti dva Rodrikové na sebe dívali. Bridget sledovala výhradně toho vedle Rhodana. Stála sice

relativně daleko od něj, ale přesto měla pocit, že mu v očích náhle zašlehaly blesky, pak se v nich ukázal nevěřícný úžas, jako by náhle prohlédl veškerá tajemství své existence.
Zajímalo by ji, jaké to asi je, když člověk náhle stojí bez jakékoli přípravy a bez varování sám proti sobě. Pak si už nemyslela vůbec nic.
"Nestřílet!" vykřikl Rodrik vedle Rhodana. "Chci něco prozradit..."
Dál se nedostal. Úder malíkovou hranou a policista po její pravici vykulil oči a zalapal po dechu. Agentka si sílu úderu přesně spočítala, nezasáhla ho tak tvrdě, aby se skácel k zemi. A než ten vlevo stačil zareagovat, sebrala ochromenému zbraň.
Uniforma a pouzdro byly zamýšleny převážně pro přehlídky, zbraň nikoli. Pozemšťanka ten model znala. Ani jí nepřipadalo jako ironie osudu, že se jednalo o zbraň, kterou Ruppet dovezl z Dabrify výměnou za suroviny.
Události dostaly překotný spád. Bridget si až později uvědomila, co všechno se současně dělo.
Odjistila zbraň a prakticky zároveň vystřelila z krytu, který jí poskytoval vyřazený hlídač. Byla přesvědčena, že muži ohrožujícímu Rhodana ani nedošlo, kdo skoncoval s jeho existencí. Byla to dobře mířená rána a nedala oběti sebemenší šanci. Paprsek zajel do hrudi Rodrikovi vedle Rhodana.
Prima, pomyslela si. Hlavně že hlava zůstala.
Současně - ne, vlastně pár zlomků vteřiny před výstřelem, jak si uvědomila později - Perry Rhodan zmizel, zkrátka se vypařil. Na místě, kde ještě před chvílí stál, krátce nato třeskl vzduch a jí zasažený Nerval Rodrik padl přesně na místo, kde prve stál Velkoadministrátor.
Bezprostředně nato padla další rána - na její vkus až příliš blízko její hlavy. Jako by cítila, jak jí žár paprsku sežehl už tak nakrátko ostříhané vlasy.
To snad není pravda! pomyslela si zděšeně.
Ten pitomec Rodrik střílí na mě! On střílí na mě!
Padla k zemi.
Policie konečně zareagovala. Bridget odhodila termomet daleko od sebe a rukama si chránila hlavu, když pocítila, jak se na ni brutálně vrhla těžká váha. V následující chvíli ji popadly tři, čtyři nebo pět rukou, které si navzájem překážely. Nekladla sebemenší odpor.
Neviděla, ale slyšela, jak všude kolem ní vypuklo peklo. Dusot, vzrušené a částečně si odporující rozkazy.
Není divu, pomyslela si. K tomu, čemu ruppetská policie chtěla za každou cenu zabránit - k atentátu na Velkoadministrátora Solárního impéria - nakonec přece jen došlo. A stále ještě nikdo nevěděl, co se vlastně stalo. Kde se tu vzal ten druhý Rodrik? Přežil Perry Rhodan? A co se vlastně stalo? Všichni to viděli, a přesto nikdo nic nevěděl.
A jí to přišlo vysloveně vhod.
Dál klidně ležela, až po jisté chvíli, která by skoro každému připadala jako věčnost - počítala vteřiny, nebylo jich snad ani sto padesát - známý hlas vedle ní vyštěkl povel a policisté ji hrubě postavili na nohy. Dívala se do tváře Rodrikovi, který byl vzteky bez sebe. Pouze doufala, že v tom vzrušení neudělá nějakou chybu.
Ovládal se však, i když s námahou. "Odveďte tu ženskou!" nařídil. "Na samotku! Nikdo k ní nesmí, dokud si s ní nepromluvím!"
Ministr bezpečnosti Nerval Rodrik - ten pravý - nechal Bridget v izolaci skoro čtrnáct hodin, než jí konečně věnoval pozornost. Ten čas nestrávil nečinností, pod očima měl kruhy a jeho tváře jí připadaly ještě propadlejší než před událostmi na astroportu.
"Jedna Ruppeťanka chce v singlebaru sbalit jednoho Pozemšťana," řekl bez pozdravu, když vešel do malé, spartánsky zařízené místnosti. "Pojď se mnou, povídá Pozemšťanovi. Máme pro sebe celou noc a budeme to dělat tak dlouho, až nebudeš moct ani myslet."
Bridget se na něj jenom dívala, věděla, co bude následovat.
"Je mi líto, odpoví Pozemšťan," pokračoval. "Já na rychlovky nejsem."
Mlčela.
"To je jeden z vtipů, jaké by Pozemšťané o Ruppeťanech samozřejmě nikdy nevykládali."
"Brambory, brambory," řekla na to jen.
"Řekněte mi jedno. Věděl Rhodan o té vaší nestoudné hře? Byl zasvěcen? A šel do toho vědomě?"
Pokrčila rameny. "Nemám ani ponětí, o čem to mluvíte."
"Jinak tomu být nemohlo," řekl Rodrik vztekle. "To, jak náhle zmizel, jak se jednoduše rozplynul ve vzduchu..."
Vidíš, pomyslela si Bridget, to je fantastický, co dokáže myšob Gucky ukrytý v deflektorovém poli. Například mohl jít vpřed, aby deflektorové pole zahalilo i Rhodana a učinilo ho neviditelným a pak se s ním mohl jednoduše odteleportovat na WURIA SENGUA. Jisté bylo jedno: Velkoadministrátorův život nebyl ani na chvíli vážně ohrožen, litin zásah nebyl zapotřebí.
"Přejděme však k tomu podstatnému," pokračoval ministr. "K té věci mezi námi. Od počátku jste mě využívala a klamala. Jak jste si připadala, když jste v laboratoři mluvila o klonu, který jste sama přeprogramovala? Ale ne, určitě jste hrála ještě jednu roli... Uskutečnit svůj plán."
Takže se podíval na záznamy z tajné základny Dabrify v sektoru 1. Nic jiného neočekávala. "Nemůžete mě zadržovat. Jsem pod ochranou diplomatické imunity."
Praštil pěstí do stolu. "Tak už dost s tou komedií! A teď mi nalijte čistého vína!"
Mlčela.
"Tato místnost je zajištěna proti odposlechu." řekl. "Máte mé slovo, že vše, co zde bude řečeno, zůstane jen mezi námi."
Pouze se zasmála.

Přistoupil ke dveřím a otevřel je. Jedno mu musela uznat - uměl dokonale inscenovat. Překvapení se mu povedlo.
Do místnosti vešel Sheuren a lhostejně se na ni podíval. "Pan ministr bezpečnosti Nerval mě požádal, abych mu pomohl a prozkoumal tento trakt. Není zde žádný odposlech. A aby byla naprostá jistota, požádal mě, abych přinesl rušičku."
Postavil na stůl kovovou krabičku a zapnul ji.
"Jen tak mimochodem, Perry Rhodan odcestoval a k dalším incidentům už nedošlo," dodal. Potom na ni kývl a opustil místnost. Nerval za ním zavřel.
"Můžeme si teď promluvit?" zeptal se a sedl si proti ní.
"A jak si můžu být jista, že jste kolegu výhrůžkami nedonutil, aby sem dal vadnou rušičku a vy jste mohl náš rozhovor nahrát a pak vydírat Solární impérium? Určitě víte, jak na to..."
Rodrik se k ní naklonil. "Třeba jsem si ho dal narychlo nakloňovat," řekl. "Musíte pořád myslet za roh? Máte pravdu, věčně vás tady držet nemůžu. Snad si nemyslíte, že chci vyprovokovat diplomatickou roztržku?"
"Takže vám mám důvěřovat?" Zasmála se.
"Show jste provedla," řekl. "Co se ještě může stát?"
Pokrčila rameny. Měl pravdu. Dříve či později by k tomuto rozhovoru stejně došlo. Dala by však přednost tomu, kdyby se hovořilo na velvyslanectví a za jiných podmínek. Nyní byla v defenzivě a nemohla si posloužit nějakými překvapeními, kterými by protějšek vyvedla z rovnováhy.
Její váhání si vysvětlil špatně. "Pak vám tedy řeknu já, co se vlastně stalo." pokračoval. "Je to pro vás úžasná zkušenost, co? Neandertálec ze zálesácké planety prokoukl tahy geniální představitelky galaktické velmoci."
"Jsem velice napjata." Nasadila zdrženlivý úsměv.
"V zásadě je to velice jednoduché. Solární rozvědka, pracující na Ruppetu, více či méně náhodou přijde na to, že dabrifská rozvědka chce využít návštěvy Velkoadministrátora Solárního impéria k atentátu."
Možná to bylo o něco složitější, myslela si. Solární rozvědka možná svého dvojitého agenta v dabrifské tajné službě pověřila, aby své nadřízené upozornil na státní návštěvu a správně je naladil na možnost provést relativně bez nebezpečí atentát. A možná Solární rozvědka celou akci vyprovokovala...
"Solární rozvědka sleduje činnost nepřátelské tajné služby a dozví se nejen to, že jeden Aras, který se zajímá jen o tvrdé rudigy - pardon, solary -, má vyrobit klon, který Rhodana zabije, ale i to, kde se ten klon bude ukrývat."
Druhou stranu přivedl na ten nápad třeba onen dvojitý agent... "Proč by dabrifská tajná služba používala klon, když tím mohla pověřit vlastního zkušeného profesionála?" zeptala se.
Rodrik se chladně usmál. "Aby propíchla dva kondomy jednou jehlou. Kdyby akce ztroskotala, podle klonu se nedá zjistit, kdo ho poslal. Taky by se tak dala zásadně ovlivnit situace na Ruppetu. Právě proto vytvořili klon z mého buněčného materiálu. Unikají nám na ministerstvu informace. Dabrifská tajná služba ke mně nasadila dvojitého agenta.
Třeba ten dvojitý agent pracoval i pro nás, myslela Bridget. Byl to trojitý agent, který jaksi nepochopil, že takové hrátky se někdy tak zkomplikují, až člověk klopýtne a srazí si vaz.
"Ten zrádce mě jistou dobu krmil správnými informacemi, aby si získal mou důvěru, a pak mě s falešnou informací vlákal do pasti - do té laboratoře," pokračoval Rodrik. "Tam mě chtěli stáhnout z oběhu a tam na mě taky čekal klon. Nějak mi odebrali buňky a z nich ho vyrobili. Arasové jako Urx-Moxiva se v této technice vyznají nejlépe. A kdo by mohl nejlépe provést atentát na Velkoadministrátora než osoba, která odpovídá za jeho ochranu? Nebo aspoň taková, která vypadá úplně stejně, získá hypnoškolením všechny její důležité vzpomínky a současně dostane přesně definovaný úkol? Proto se Urx-Moxiva do té laboratoře vrátil. Akce se vymkla kontrole a on chtěl zabít můj protějšek, než způsobí katastrofální škody."
"A co ta druhá moucha?" zeptala se Bridget.
Zmateně se na ni podíval.
"Tedy druhý důvod, proč vypěstovali klon z vašeho genetického materiálu," doplnila.
Pochopil. "Kdyby se atentát na Rhodana podařil, pak by bylo Impérium Dabrifa bez starostí. Solární impérium by se z takové rány nevzpamatovalo. Museli však počítat i s tím, že se atentát nezdaří. V takovém případě by mě ten dvojitý agent na mém ministerstvu statečně zachránil a později na mě vykonával nátlak. V jeho postavení by bylo snadné vyrobit si důkazy, kterými by doložil mou neschopnost, nebo dokonce spoluúčast na akci. Kdyby atentát nevyšel, mohli předložit jako pachatele klon neznámého původu a Impérium Dabrifa by z toho vyklouzlo. A ještě víc. Prostřednictvím dvojitého agenta bych byl vydíratelný, mohli by mě donutit, abych se angažoval pro připojení Ruppetu k tomuto mocenskému bloku."
"Mohl byste jednoduše podat demisi," namítla Bridget. "Ale to by vaše touha po moci nikdy nedovolila, že?"
Ministr na to nezareagoval. "Ale pak jste vstoupila do hry vy. O akci jste věděla a zasáhla jste právě v tom správném okamžiku. Vnikla jste do laboratoře a natolik jste pozměnila naprogramování klonu, že by nikdy nebyl schopen Perryho Rhodana zranit. Nechala jste ho však riskovat už předem zmařený atentát. Nepochybuji o tom, že máte prostředky, jak umožnit spojení mezi klonem a Dabrifou. A mně jste hypnoškolením sebrala část vzpomínek a poslala mě na odyseu Ruppetem. Řekla byste mi proč?"
Bridget se zhluboka nadechla. "Tak to nefunguje," prohlásila. "Hypnoškolením se nedá vzít paměť ani dodat nepravé vzpomínky."
Rodrik nehnul ani brvou. "Ale vy byste to dokázala."
Blufuje, řekla si Bridget. Nemůže vědět o Jeremayi Vossovi, který po letech prače vyvinul program, s nímž je možné právě tohle - i když to chce důkladnou přípravu. To vše však přepóloval program, který se zakládá na podobně fungujícím programu dabrifské tajné služby a který lim nahrál trojitý agent. A to během několika minut. A k tomu bylo zapotřebí značné počítačové kapacity..., ale tu nám nepřátelská rozvědka sama nainstalovala přímo na místo. Takový

program neměl pochopitelně žádný trvalý vliv na delikventa, který by paramechanické ovlivnění dříve či později opět setřásl, pokud by se nevytratil sám od sebe, ale třicet šest hodin v tomto případě plně stačilo.
Ani protivník nevěděl o Jeremay.
Ministr mlčel a nespouštěl z ní oči. "Solární impérium mělo už za Ruppeta takzvaný hypnozářič," řekl potom.
"Který už v době, kdy Ruppet emigroval, nebyl používán, protože se zjistilo, že je velice nespolehlivý a že má vedlejší účinky."
"Společně s technikou hypnoškolení lze s takovými přístroji vzít člověku nebo klonu bez problémů část paměti a vsadit mu falešné vzpomínky." Rodrik to předkládal jako fakt, ale ona věděla, že je to výstřel naslepo.
"Tak jednoduše to nejde," namítla... To jsern ale říkala už v laboratoři." Tak jednoduše to skutečně nešlo. K tomu byly zapotřebí velice složité programy, jaké dokáže napsat jenom takový génius jako Voss. Ale ministr byl na správné stopě. Mlčel.
Bridget si vzdychla. Byl čas jít k věci. Ale nejdřív mu musela trochu pochroumat sebevědomí. "Co byste řekl tomu, kdybych vám toho dvojitého agenta vydala?" zeptala se.
"Státního tajemníka Fohrtuhna jsem už dal zatknout," řekl Rodrik. "Přiznal se a je ochoten k plné spolupráci."
Rána sedla. Anebo to byl jen další bluf? "Jak jste na něj přišel?"
Rodrik výzvu přijal a sebejistě se usmál. "Poslední dobou se choval velice nápadně."
"To je atypické chování. Právě dvojití agenti si dávají pozor, aby se chovali naprosto nenápadně a nikdy na ně podezření nepadlo."
"Myslel si, kdovíjak není chytrý, když se chová nedbale a neplní své povinnosti tak pečlivě jako jindy, i když věděl, že vím o úniku informací."
"Ale to je pouze hypotéza."
"Nechme toho už," řekl ministr netrpělivě. "Už své řídící orgány prozradil. Brzy vyhostíme několik dabrifských atašé."
Rodrik vyslovil tři jména. Skutečně se jednalo o Fohrtuhnovy řídící důstojníky z dabrifské tajné služby.
Její jméno Fohrtuhn ještě neřekl, doufal, že se na jeho dvojitou zradu nepřijde, a přiznal jen to, co mu mohli dokázat.
"Jak jste na to přišel?"
Rodrik chvíli váhal, jestli jí to může prozradit. Rozhodla nakonec jeho ješitnost? Chtěl ukázat, že není žádný neandrtálec, za jakého jej Bridget určitě považuje? Anebo měl ještě jedno eso v rukávu?
"Při té nepovolené demonstraci jsem Fohrtuhna setřásl, abych se dostavil na místo setkání sám. Tam jsem byl omráčen a hypnoškolením mi vymyli mozek..."
Přerušila ho: "Hypnoškolením se nedá..."
"Radši toho nechme," mávl rukou. "Když jsem se po vymytí mozku probral, Fohrtuhn mě našel v tom strašném stavu, a to mezi více než dvěma sty tisíci demonstranty! Že prý viděl výstřely z termometu. Bylo dokázáno, že ty výstřely padly jen v laboratoři... ty, jimiž jste zničili zařízení, abyste nám zkomplikovali život. Můj klon ho pověřil, aby hned napsal hlášení. Hlášení jsem samozřejmě četl. Tato malá chyba se stala Fohrtuhnovi osudnou. Mohl mě najít jen proto, protože od začátku věděl, kde jsem. Protože mě tam jako neznámý informátor poslal, aby dabrifským agentům umožnil výměnu!"
"Což jsme jim pak zmařili," přiznala svou porážku. Rodrik byl vážně dobrý, dokonce lepší, než si kdy myslela. Prohrála však pouze bitvu, nikoli válku. Tu vyhraje, tak nebo tak.
Rodrik si však myslel, že je už vítězem. "Přesně tak," řekl. "Dabrifská tajná služba mě za Fohrtuhnovy pomoci vylákala do toho domu v sektoru 1. Tam byl klon vypěstovaný z mých buněk, který disponoval všemi mými vzpomínkami, ty však hypnoškolením částečně zmanipulovali. Klon se měl považovat za mě, aby mohl jednat naprosto nenápadně a potom ve vhodném okamžiku udeřit a spáchat atentát na Rhodana." Významně se odmlčel. "Kdybyste tu vaši vydumanou techniku nepoužívali k takovým perverzním účelům, dokázal bych k vám cítit i úctu. Čeho jste vlastně ještě schopna? Mluvil jsem se svými kolegy a četl jejich hlášení. Ten klon jednal naprosto perfektně. Nikdo si nevšiml žádného rozdílu. Jsem přesvědčen, že se skutečně považoval za mě."
To teda ano, dala mu v duchu za pravdu. Až do setkání na astroportu ani netušil, že je jenom klonem.
"A mne chtěli dabrifští agenti až do atentátu zadržovat," pokračoval Rodrik. "Kdo ví, třeba by mi taky nasadili tu přilbu a zmanipulovali by si mě."
Bridget přikývla. "Od tajné služby diktátorského režimu jako Dabrifa se dá čekat všechno."
"Ale než se stačila výměna uskutečnit," pokračoval Rodrik, "udeřili jste vy. Vnikli jste na tajnou základnu a klon jste znovu zmanipulovali. A sice tak, že bude svou roli hrát dál, ale pouze do atentátu. Postarali jste se o to, aby nedokázal Rhodanovi zkřivit ani vlásek, nechal se chytit při činu, a tím způsobil Impériu Dabrifa zničující porážku. Něco však nevyšlo a vy jste klon museli zabít."
Všechno vyšlo. S likvidací klonu se počítalo od samého začátku. Muselo se tak však stát v přítomnosti skutečného ministra Rodrika. Umělý tvor by stejně nežil dlouho, naprogramovaný genetický kód by za pár hodin způsobil, že by mu implodovaly buňky. Věděla, že v této chvíli je předmět doličný klon už jen rychle se rozkládající břečka. Tajné služby si svědků neváží a nerady zanechávaly důkazy.
Zvláštní bylo pouze to, co chtěl atentátník před svou smrtí říct. Že by Urx-Moxiva odvedl špatnou práci? Nebo klon ve chvíli setkání se svým originálem poznal, kým skutečně je? Nebo byl Vossovým kontraprogramováním prostě přetížen a duševně se zhroutil? To se už nikdo nedozví. Každopádně neriskovala a zlikvidovala ho dřív, než stačil cokoli vyzradit.
"Na zaostalou dabrifskou techniku se nedá spoléhat," řekla.
"Pak jste mě mentálně zmanipulovali," přešel její cynickou námitku. "Sebrali jste mi vzpomínku na mou identitu a vypustili jste mě do ulic. Vaši lidé mě jistě po celou tu dobu potají sledovali tou vaší vyspělou technikou, že? A rovněž

jste zdejší dabrifské agenty odstínili a hlídali je, aby už nezasahovali a nenarušili vám tu tak skvěle naplánovanou akci."
Překvapilo ji, jak logicky uvažuje, ale nedala na sobě nic znát.
"Zároveň jste mi naprogramovali puzení dostat se na astroport. Jistě znáte slova, která mě za podpory periodických bolestí hlavy k tomu nutila a přitom naprosto vedla mimo? Jsou od vás?"
"Pokyn, který vás měl příležitostně upozornit na naléhavost úkolu," vyhnula se jeho druhé otázce. "Celá věta zní: Chcete zabít Perryho Rhodana, při příletu na astroport. Oficiální uvítání je ideální příležitost. Zprávu jsme zkrátili na to podstatné."
"Proč jste mi nechali jen sto rudigů?"
Lidský faktor nedokázal na sto procent vypočítat ani geniální Voss. Ty peníze byly na to, aby se Rodrik dostal snadno na astroport. Nikdo nemohl počítat s tím, že celou hotovost hned za pár minut vydá za jediný nápoj a potom nebude vidět jiné východisko než přepadat majitele vozidel. Příliš peněz mu taky nechtěli nechat, protože by možná přišel na svou totožnost.
Ale to mu samozřejmě neřekne. Rozhodla se, že přejde do protiútoku. "Doufám, že jste dabrifskému velvyslanectví ještě nepředali vyhošťovací listiny," řekla.
Překvapeně svraštil čelo. Poprvé ho vyvedla z míry. "Jak prosím?"
"Osoby zapletené do tohoto skandálu byste neměli vyhostit, ale zadržet a udělat s nimi proces, aby se něco takového už nikdy neopakovalo. Ukažte jednou provždy, že Ruppet je suverénní planeta."
"Pouze chcete zdiskreditovat Impérium Dabrifa."
"Samozřejmě," řekla se sladkým úsměvem. "A vy si můžete upevnit vážnost, a navíc prokázat, že jste schopný bezpečnostní expert a politik. Při příštích volbách můžete úspěšně kandidovat na prezidenta Ruppetu, protože za vámi stojí mocní spojenci. Proto jsme vám vzali část vzpomínek a vyslali vás na odyseu Ruppetem, jestli si ještě vzpomínáte na svou původní otázku. Protože vás považujeme za dobrého muže. Jste ostatně hrdina - zachránil jste život Perrymu Rhodanovi. Tedy aspoň by se to tak dalo snadno interpretovat," dodala už tišeji.
Pozorně naslouchal. Sice se to pokoušel zakrýt, ale příliš se mu to nedařilo. Přesto se ovládal natolik, že nejdřív zkusil klasickou fintu a lákavou nabídku odmítl.
"Na takové spojence já kašlu," řekl. "Chladnokrevně jste ten klon zabila. Zavraždila, pokud se to dá u klonu říct."
"A vy jste zase střílel na mě," opáčila. "Taky jste mě mohl zabít. K naší práci patří jisté riziko stejně jako jistá rozhodnost. Musela jsern se ve zlomku vteřiny rozhodnout. V sázce byl Rhodanův život." Ani ji nepřekvapilo, jak hladce jí ta lež vyšla z úst. Cvičili ji skuteční odborníci.
"Střílel jsem do vzduchu," namítl. "Nemířil jsem na vás. Moji lidé byli příliš blízko."
"I vy jste se musel rozhodnout," namítla Bridget. "Stejně dobře to mohlo dopadnout jinak. Mohl jste se rozhodnout, že na mě budete střílet skutečně. Ale ať je tomu jakkoli - co si myslíte o mém návrhu?" vrátila hovor na správnou kolej.
"Tak popořádku," řekl. "Nebudu chválit jitro před početím. Osoby, o nichž mluvíme, mají diplomatickou imunitu."
"Pouze jedna. Ti druzí ne."
"Fohrtuhnovo svědectví k jejich odsouzení nestačí. Každý průměrný obhájce jeho svědectví snadno zpochybní tím, že byl dvojitý agent."
"Ve vazbě máte ještě čtyři dezorientované osoby, které jste zadrželi asi před třiceti šesti hodinami, tři muže a jednu ženu. Těmto osobám lze nad jakoukoli pochybnost dokázat, že se podílely na výrobě klonu. Z jejich výpovědi vyplyne, že Impérium Dabrifa provádělo na Ruppetu zpravodajskou činnost." Všimla si, jak se mu zablýsklo v očích. "Ty osoby však budou moci vypovídat, až dostanou určitý lék."
Oči se mu opět zakalily. "A tento lék dostaneme přirozeně od vás."
"Přirozeně," řekla. "Za předpokladu, že se dohodneme. O tom ale nepochybuji." Usmála se ještě zářivěji, pokud to vůbec šlo. "A ještě něco," dodala. "Jeden z vašich lidí je ochoten odpřísáhnout, že jste akci této druhé tajné služby," opovržlivě zdvihla obočí, "od počátku prohlédl a ztratil jste se jen proto, abyste atentátníka dostal při činu."
Zavrtěl hlavou. "To nevyjde. Je příliš svědků, kteří..."
"Pichardovi?" přerušila ho. "Vermol a jeho komuna? Ta čišnice Kara?" Pokrčením ramen mu dala najevo, co si o takových svědcích myslí. "K čemu je pak hypnoškolení... Jak jste mu to říkal?"
"A kdyby to skutečně vyšlo a mě zvolili prezidentem..."
"Využijete veškerého svého vlivu otevřít Ruppet jediné budoucnosti, kterou tato planeta ještě má," řekla naléhavě. "Připojení k Solárnímu impériu. Společné výzkumy, abychom z vašeho genomu odstranili poutači impulz. Povedete svůj lid do nové éry, Rodriku. Otevřete mu nové světy. Na Ruppeťany čeká množství panenských planet. Planety, na nichž nebude přelidněno a bude tam dostatek surovin."
"Ale musíme se vzdát své víry," řekl tiše.
Pokrčila rameny. "V Solárním impériu vládne svoboda vyznání."
"Ruppet tenkrát se svými stoupenci emigroval, neboť své vize mohl uskutečnit pouze v odloučení. Neovlivněn takzvanou tolerancí a svobodou vyznání Solárního impéria."
"Vize, které nedokážou čelit výzvě, nestojí za nic," odvětila stručně.
"A co když se budu zdráhat? Co když nejsem ochoten prodat svou víru?"
"Nu dobrá," řekla. "Jak jste se správné domníval. Fohrtuhn vyrobil důkazy, které vás usvědčí jako vyzvědače Impéria Dabrifa. Tyto důkazy byly uloženy do vládních databank a byly zakódované. Někdo ten soubor bohužel překódoval a přesunul." Věděla, že Rodrik se vyzná v umění narážek jako žádný jiný Ruppeťan. "Jistě nechcete, aby se ty soubory objevily znovu?"
Zvolna a zamyšleně přikývl.
"A navíc přece nechcete, aby vás zničil zrovna Fohrtuhn. Dopřejete mu ten triumf, nebo mu to radši spočítáte?"

pokoušela ho.
"Co mu mám spočítat? Že mě vlákal do pasti?"
"Jednak, a jednak to, že to on tuhle past umožnil."
Tázavě na ni pohlédl.
"Jistě si vzpomínáte na to, že vás Fohrtuhn asi tak před půlrokem při tréninku - boj zblízka nožem, myslím - zranil." Přikývl. "Bylo to jen škrábnutí, že?"
"A?"
"Ale krvácelo."
Začalo mu svítat.
"A z té krve a buněk, které uvízly na noži, vypěstoval Urx-Moxiva klon, který měl provést atentát na Perryho Rhodana. Klony se nepěstují v nějakých pokoutních laboratořích. Měl jste pravdu, v tom domě v sektoru l ho jen uchovávali. Trvalo to přes pět měsíců, než je... no... plně vyvinuli."
Tentokrát už Rodrik zbledl. "Je?"
"Oba další klony, které byly vypěstovány současně s tím, který nakonec byl použit, jsme samozřejmě zničili," odvětila s úsměvem.
Rodrik dlouho mlčel. Telepatka sice nebyla, ale věděla, jaké myšlenky se mu honí hlavou.
Pokud nebudu hrát s nimi... pokud se nestanu přisluhovačem Solárního impéria... Co když pak nezničí jen moji kariéru, ale zabijí mě a nahradí jedním z těch klonů? Co se stane, když svou... touhu po moci překonám a podám demisi? Dá mi pak tahle ženská už pokoj? Nebo mě zlikviduje?
Jako zabila toho nakloňovaného atentátníka a Urxe-Moxivu a koho já vím ještě...
K Bridgetinu nesmírnému překvapení Rodrik nakonec něco podobného řekl a přiznal tak svou absolutní porážku. S tím skutečně nepočítala.
"Řekněte mi to." Přimhouřil oči a upřeně se na ni zadíval. "Zabijete mě?"
Věděla, že otázku adresuje přímo na ni, radši ji však vztáhla na Solární rozvědku. "Zabíjet vás? Jak vás napadlo, že bychom na to vůbec pomysleli?" odpověděla a usmála se na něj. "O něčem takovém by snad uvažovalo Impérium Dabrifa nebo nějaká jiná galaktická říše. My však ne. Právě vzhledem k naší budoucí spolupráci nikdy nesmíte zapomenout na jedno, můj drahý: My jsme ti dobří."

SLOVNÍČEK

Pozadí románu
Panithským povstáním v roce 2931, při němž od Země odpadly četné kolonie a spojenecké soustavy, započala krize Solárního impéria. Roku 2992, kdy se tento román odehrává, Solární impérium pod vedením Země, které zatím sjednocovalo většinu lidí a potomků lidí, je definitivně rozštěpeno. Má proti sobě tři silné mocenské bloky - Impérium Dabrifa, Carsualský svaz a Středogalaktickou unii. K tomu ještě menší uskupení jako Rossovu koalici, Fracowitzovy systémové státy, Tareyské bratrstvo a Shomonský řád.
Tyto galaktické říše se zatím ještě vyhýbají otevřenému konfliktu se zbytkem Solárního impéria. Snaží se svou moc konsolidovat nebo rozšiřovat. Světy, které se ještě k nikomu nepřipojily, se otevřeně (okupací) nebo jako v tomto případě skrytě (tajnými službami, eufemisticky zvanými i zpravodajskými) "nutí" k tomu, aby se přidaly na stranu

větších mocenských bloků.
Situace v Mléčné dráze je však výbušná. Stačí jiskra a rozpoutá se otevřená válka impérií. A proto je tu na zpravodajské úrovni snaha tento status quo neměnit příliš očividně.

ARALON
Hlavní svět Arasů.

ARASOVÉ
Galaktičtí lékaři, humanoidi, kteří po tisíciletí hráli vedoucí lékařskou úlohu v Galaxii, své převahy však zneužívali k nezodpovědným experimentům a jiné národy vydírali uměle vyvolávanými epidemiemi, na něž měli lék pouze oni.

ARKONIDANÉ
Dříve jeden z nejvýznamnějších národů Galaxie, který v době, kdy se odehrává tento román, už zdegeneroval. Technika arkonské kosmické lodi, jež havarovala na Měsíci, umožnila Perrymu Rhodanovi vybudovat Solární impérium lidstva.

EXPLORERY
Kosmické lodě Solárního impéria, které mapují neznámé oblasti Galaxie a objevují nové světy.

GUCKY
Myšob. Vypadá jako metrový kříženec mezi myší a bobrem, je však vysoce inteligentní. Se svými třemi paranormálními schopnostmi (telekinezí, telepatií a teleportací) je to ten nejlepší mutant ve Sboru mutantů Solárního impéria.

SOLÁRNÍ IMPÉRIUM
Mocenské uskupení založené Perrym Rhodanem. Krátce před dějem tohoto románu k němu patřila většina lidmi osídlených světů. Viz též Pozadí románu. Jeho hlavou je demokraticky zvolený Velkoadministrátor Perry Rhodan.

ŠESTIÚHELNÍKOVÝ TRANSMITER
Gigantický transmiter, který zhotovili Lemuři v centru Galaxie. Sestává ze šesti velice žhavých modrých sluncí naprosto stejného typu, která vytvářejí pravidelný šestiúhelník. Zničen byl roku 2495 n. l.